

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- ΕΛΛΑΔΑ - ΙΤΑΛΙΑ - ΑΓΓΛΙΑ - ΧΙΛΗ
- ΜΑΡΞ ΚΑΙ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ
- ΚΡΙΣΗ ΣΤΟΝ ΤΟΥΡΙΣΜΟ
- ΕΡΓΑΤΙΚΑ: ΗΙΤΑΧΙ - ΕΠΙΣΙΤΙΣΤΕΣ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ - ΔΙΎΛΙΣΤΗΡΙΑ - ΑΗΚ
- ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΕΙΣ Λ/ΣΙΑΣ — Λ/ΚΑΣ ΑΠΑΝΤΗΣΗ Α.Π. ΣΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ ΔΡΑΣΗΣ ΤΗΣ Ε.Ε. Λ/ΚΑΣ

ΙΟΥΛΗΣ 74 - ΙΟΥΛΗΣ 83

Η αριστερα να μπει μπροστα στις ευθύνες της

Το καλοκαίρι του '74 αποτελεί ένα απο τους μεγάλους σταθμούς στην ιστορία του Κυπριακού εργατικού κινήματος. Η Αντίσταση έχει περάσει η πιο επαναστατική περίοδος απο την Ανεξαρτησία του νησιου. Ο εντελως ανοργάνωτος και σπασμωδικός τρόπος με τον οποίο αντέδρασαν τα πρωτοποριακά στοιχεία του κινήματος, δείχνει ποσα πολλα μπορούσε να πετύχει μια οργανωμένη αντίδραση απο τις μάζες. Η Αντίσταση και οι παραδόσεις της εξακολουθούν να εμπνέουν πολλα απο τα καλύτερα στοιχεία της εργατικής τάξης. Οι ήρωες που έδωσε ο αντιφασιστικός αγώνας, με πρώτο το σύντροφο Δώρο Λοϊζου, στέκουν ψηλα στη συνείδηση των αγωνιστων του κινήματος και θεωρούνται οι μεγάλοι επαναστάτες στην προ-όφατη ιστορία του τόπου. Το μεγάλο μάθημα που βγαίνει απο την Αντίσταση είναι ότι αν το πραξικόπημα πέτυχε αυτο οφείλεται αποκλειστικά και μόνο στην αδυναμία του εργατικού κινήματος ν' αντιδράσει, αποτέλεσμα της ελλειψης αποφασιστικότητας και σωστων προοπτικων απο μέρους της ηγεσίας του.

Από την άλλη όμως το πραξικόπημα και η εισβολη σήμαιναν ένα μεγάλο πλήγμα για το κίνημα. Οι εργαζόμενοι πλήρωσαν με το αίμα τους την ανικανότητα της αστικής τάξης να λύσει το εθνικό πρόβλημα και να σταματήσει την επέμβαση των ιμπεριαλιστων. Ο μεγάλος εχθρος της εργατικής τάξης, ο εθνικισμός, πήρε νέες διαστάσεις· και το εργατικό κίνημα μοιράστηκε στα δυο στη βάση της εθνικής και θρησκευτικής διαφοράς. Το καλοκαίρι του 74 σήμαινε ένα μεγάλο πισωδρομημα για την Κυπριακή εργατική τάξη: το εθνικό ζήτημα όπως έχει διαμορφωθεί μετα το 74 αποτελεί το κύριο όπλο της αστικής τάξης, και στο Νότο και στο Βορρα, το οποίο της επιτρέπει να συγκρατεί, να αποπροσανατολίζει και να καταπιέζει την εργατική τάξη του Βορρα και του Νότου.

Για ένα μεγάλο διάστημα μετα το πραξικόπημα και την εισβολη, τα χρόνια 74 και 75, οι Ε/Κ μάζες βρίσκονταν σε έντονη κινητικότητα, γυρεύοντας επαναστατικές διεξόδους στα προβλήματα που δημιούργησε η κατοχη, στρεφόμενες στην μεγάλη τους πλειοψηφία στα κόμματα της αριστερας, ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ. Η αστική τάξη μπόρεσε σταδιακά να σπάσει το ηθικό των μαζων και να τις ρίξει στην απογοήτευση: ένα δυναμικό εργατικό κίνημα δεν θα μπορούσε να αποτελεί εύκολο υλικό για κεμετάλλευση. Γι αυτη την επιτυχία της δεξιάς η ευθύνη βαρύνει κυρια την Αριστερα η οποία όχι μόνο δεν αντιστάθηκε στην προσπάθεια να υποταχθεί το κίνημα, αλλά έδωσε όλο της το βάρος για να βοηθήσει, στο όνομα ενός δήθεν απελευθερωτικού αγώνα.

9 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΑΘΗΛΩΝ ΥΠΟΣΧΕΣΕΩΝ

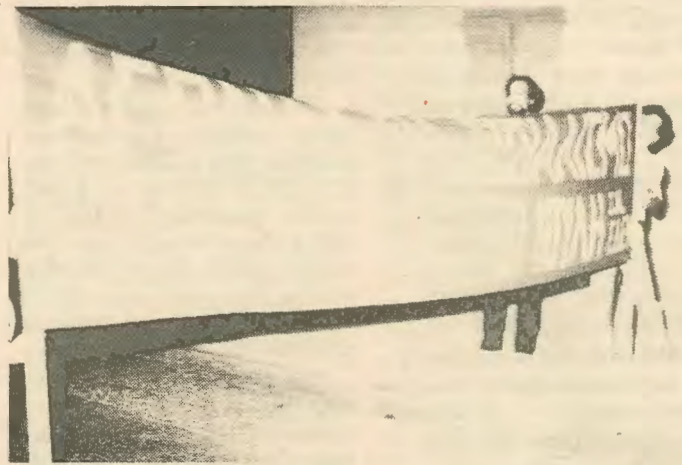
Που βρίσκεται λοιπον το Κυπριακό σήμερα σε σχέση με το '74 ύστερα απο τις τόσες υποχωρήσεις απο μέρους των ερ-

κριμένης κυβέρνησης - είναι θέμα ανικανότητας της κυπριακής αστικής τάξης να διεξάγει αντιιμπεριαλιστικό αγώνα: εξαιτίας της οικονομικής και πολιτικής εξάρτησης της απο την Δύση απο τη μια και του ότι οποιοσδήποτε σοβαρός αγώνας για απελευθέρωση θα εξαλείφει τις βάσεις της εξουσίας της απο την άλλη.

Ο διαχωρισμός ο οποίος γίνεται ανάμεσα σε πατριώτες αστους και μη πατριώτες, κύρια απο την ηγεσία του ΑΚΕΛ είναι λανθασμένος και παραπλανητικός για τις μάζες. Αυτα τα εννια χρόνια, στην εξουσία βρίσκονται οι «πατριώτες» αστοι. Είχαν υπεραρκετο χρονικό διάστημα για ν' αποδείξουν την αξία τους. Απόδειξαν ότι δεν μπορούν να λύσουν το πρόβλημα, ότι ιστορικά είναι χρεωκοπημένοι.

ΓΙΑ ΤΗ ΛΥΣΗ

Μιλώντας για λύση στο κυπριακό πρόβλημα, αυτη μόνο είναι νόημα μπορεί να έχει: αποχώρηση των στρατευματων κατοχής, και αποκατάσταση της επαφής και της εμπιστοσύνης ανάμεσα στις δυο κοινότητες: δηλαδή μια ελεύθερη Κύπρο δίχως

πολιτικούς ή γεωγραφικούς διαχωρισμούς ανάμεσα σε Ε/Κ και Τ/Κ. Αυτη είναι και η μοναδική ερμηνεία η οποία βγαίνει απο τη λογική προέκταση της θέσης ότι το Κυπριακό είναι ζήτημα κατοχής - απελευθέρωσης — μια θέση την οποία φραστικά τουλάχιστο υιοθετούν όλα τα κομματα στο ΝΟΤΟ.

Ποια είναι η πραχτική της Κυπριακής Κυβέρνησης τώρα. Είχε αποδεχτεί σαν αρχη την ομοσπονδία, δηλαδή το γεωγρα-

φικό διαχωρισμό των δυο κοινοτήτων, κάτω απο μια κεντρική κυβέρνηση στην οποία η εκπροσώπηση θα γίνεται στη βάση της εθνικής καταγωγής - πέρα απο τον γεωγραφικό και πολιτικό, δηλαδή διχωρισμό - και προσπαθεί να πετύχει πιο ευνοϊκούς ορους για την Ε/Κ πλευρα (διάβαζε αστική τάξη) μέσα στα πλαίσια του παραπάνω συνταγματικού σχήματος.

Συνέχεια στη σελ. 4

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Κορυφώνονται οι διαμάχες στους κόλπους της Ο.Α.Π.

Το αδιέξοδο στο οποίο έχουν οδηγήσει την Παλαιστινιακή Επανάσταση μια σειρά λανθασμένες ενέργειες της ηγεσίας της Ο.Α.Π. και η περσινή ήττα στο Λίβανο βρίσκονται στη ρίζα των διαφωνιών στους κόλπους της Οργάνωσης που πήραν τελευταία τη μορφή στρατιωτικων συγκρούσεων. Αναμφίβολα οι «στασιαστές» μέσα στην Αλ Φάταχ απηχουν σε κάποιο βαθμό την ογκούμενη αγανάκτηση των Παλαιστινίων μαχητων και του λαου προς την πολυχρονη άκαρπη διπλωματία του Αραφάτ. Οι «στασιαστές» όμως κινδυνεύουν στην ουσία, να μετατραπουν σε όργανα του Συριακού καθεστώτος που όσο κι αν φαίνεται να ευνοεί σήμερα μια πιο ριζοσπαστική πολιτική έχει στο παρελθον κι όχι μόνο μια φορά - προδώσει την παλαιστινιακή επανάσταση.

Γίνεται όλο και πιο ξεκάθαρο πως η μόνη προοπτική που απομένει για τον ηρωικό και πολυβασανισμένο Παλαιστινιακό λαο είναι η συσπείρωση γύρω απο μια ταξική σοσιαλιστική πολιτική που αναγκαστικά περνα μέσα απο την ανατροπη των καταπιεστικών αραβικών καθεστώτων και του Ισραηλ.

Το να αποδοθεί κανένας της συγκρούσεις μεταξύ Παλαιστινίων στην κοιλάδα Μπεκάα σε Συριακό

δάκτυλο όπως κάμνει ο Αραφάτ δεν είναι παρα μια υπεραπλούστευση. Δεν υπάρχει καμμία αμφιβολία πως

τόσο ανάμεσα στους Παλαιστινίους μαχητές όσο και πλατύτερα μέσα στις μάζες υπάρχει και ογκούτα μια απογοήτευση και μια έντονη αγανάκτηση για την πολιτική που ακολουθεί η ηγεσία της Ο.Α.Π. ιδιαίτερα αποκρουστική για τις Παλαιστινιακές μάζες είναι οποιαδήποτε αποδοχή συμβιβαστικων λύσεων του τύπου Ρήγκαν για αυτοδιοίκηση των παλαιστινίων στην Δυτική οχθη και τη Γάζα σε συνεργασία με την Ιορδανία. Η πτέρυγα που πρόκειται στον Αραφάτ (πλειοψηφία στην Ο.Α.Π.) ενω απορρίπτει δημόσια το Αμερικανικό σχέδιο αφήνει να νόηθει πως δέχεται τις διπλωματικές προσπάθειες μέσω του Βασιλιά της Ιορδανίας Χουσεΐν για διαπραγματεύσεις με στόχο κάποιας μορφής αυτονομία ενω αφήνουν την πόρτα ανοικτή για την αναγνώριση του Ισραηλ.

Χρόνια όμως, άκαρπων διπλωματικών «αγώνων» (Ο.Η.Ε., Ε.Ο.Κ. κοκ) έχουν αποδείξει στις Παλαιστινιακές μάζες πως η διπλωματία δεν μπορεί να οδηγήσει σε λύση του

Συνέχεια στη σελ. 11.

HITACHI—HELLENIC

Διδάγματα απο την απεργία

Έληξε ο απεργιακός αγώνας των 52 εργαζομένων που διάρκεσε 35 ολόκληρες μέρες εξ' αιτίας της αδιαλλαξίας της εταιρείας.

Το προσωπικό της HITACHI—HELLENIC είναι προσοντούχο και ειδικευμένο στην συναρμολόγηση και έλεγχο τηλεπικοινωνιακών μηχανημάτων και συσκευών και όλοι τους απόφοιτοι, - τουλάχιστον - σχολών μέσης παιδείας. Ωστόσο οι μισθοί τους είναι απο τους πιο χαμηλούς σε σύγκριση με άλλους κλάδους.

Συγκεκριμένα ο μηνιαίος βασικός μισθός πρόσληψης για ένα εργαζόμενο ήταν £51.500 (εκτός τιμαριθμικού). Εργαζόμενοι με δυο και τρία χρόνια υπηρεσία έπαιρναν £60 με £65 το μήνα.

Όπως μας ανέφερε εργαζόμενη με 5 χρόνια υπηρεσία έπαιρνε £105 καθαρές (συν το τιμαριθμικό).

Έτσι ένα απο τα βασικά αιτήματα των εργαζομένων όταν κατέβαιναν στο δικαιο αγώνα τους ήταν και η αύξηση των υφιστάμενων μισθών τους.

Άλλα αιτήματα τους ήταν:

1. Τρόπος υπολογισμού των υπερωριών τους.
2. Κατοχύρωση της 1ης του Οκτώβρη ως αργία.
3. Ιατροφαρμακευτική περίθαλψη.

Ακόμα 16 εργαζόμενοι ήταν προσωρινοί ενώ δούλευαν για ένα συνεχή χρόνο χωρίς η εταιρεία να δίνει οποιαδήποτε δικαιολογία για τη μη μονιμοποίηση.

Σε σχέση με τον τρόπο υπολογισμού των υπερωριών η εταιρεία επέμενε να πληρώνει την υπερωριακή εργασία ως 1,08 τες καθημερινές αντι τη μια ώρα ως 1,50 και την μια ώρα ως 1,45 την εργασία του Σαββάτου και Κυριακής αντι την μια ώρα ως 2 ώρες.

Με τη νέα συμφωνία που εγκρίθηκε πέτυχαν οι εργαζόμενοι αύξηση στους βασικούς μισθούς πρόσληψης στις £60 τον μήνα για τον πρώτο χρόνο και £66 για τον δεύτερο χρόνο (θα παρέχεται επίσης και το ανάλογο τιμαριθμικό επίδομα).

Ακόμα πέτυχαν αυξήσεις πάνω στους υφιστάμενους μισθούς που κυμαίνονται απο £7.500—9.500 τον μήνα (μαζί με τον τιμαριθμικό £12.100 και £15.330 αντίστοιχα) για τον πρώτο χρόνο. Για το δεύτερο χρόνο θα παραχωρηθούν αυξήσεις πάνω στους βασικούς £6.000—£7.500.

Ο μέσος όρος αυξήσεων που θα παραχωρηθούν στο προσωπικό είναι 10,7% για τον πρώτο και 8,5% για το δεύτερο χρόνο.

Γενικά ικανοποιήθηκε κατα

81% το αρχικό αίτημα του προσωπικού σχετικά με τες αυξήσεις στους μισθούς. Πέτυχαν ακόμα τη μονιμοποίηση αυτών που δούλευαν ως προσωρινοί.

Σε σχέση με τα άλλα αιτήματα που έμπαιναν από τους εργαζομένους δεν ικανοποιήθηκαν και εδω θα πρέπει να πούμε ότι σ' αυτο σ υ ν έ τ ει ν ε η αναποφασιστικότητα και η απαισιόδοξη στάση που κράτησαν οι συντεχνίες απο την αρχή σε σχέση με τις διεκδικήσεις που έβαλαν οι εργαζόμενοι.

Συγκεκριμένα σε σχέση με τα αιτήματα για την υπερωριακή εργασία και την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη οι συντεχνίες δήλωσαν απο την αρχή στους απεργούς ότι είναι αδύνατο να κερδηθούν απονθαρρύνοντας τους για πιο σθεναρή διεκδίκηση και αυτών των αιτημάτων.

Σε συνάντηση που είχαμε με τους εργαζομένους μετα την λήξη της απεργίας, αυθόρμητα μας εκδήλωσαν την απογοήτευση τους όσον αφορά τα πιο πάνω αιτήματα που δεν κερδήθηκαν παρα την απο μέρους τους αποφασιστικότητα και διάθεση για συνέχιση του αγώνα τους.

Το «Εργατικό Βήμα» σε άρθρο του για το θέμα με τίτλο «εστέφθη με επιτυχία ο

Απεργοί της Hitachi

απεργιακός αγώνας στη HITACHI» μας λέει ότι «ο τρόπος πληρωμής της υπερωριακής εργασίας παραμένει ο ίδιος δεδομένου ότι σε όλες τις επιχειρήσεις της ΕΜΕ εφαρμόζεται το ίδιο σύστημα».

Μα τότε γιατί μπήκε αυτο το αίτημα απο τες συντεχνίες. Εμεις πιστεύουμε ότι είναι πόλυτα δικαιο το αίτημα αυτο των εργαζομένων όπως και τα υπόλοιπα και άξιζε κάθε υποστήριξη σ' αυτο το αίτημα, το οποίο θα έπρεπε να αποτελέσει μέτρο σύγκρισης και διεκδίκησης και για τους εργαζομένους των άλλων επιχειρήσεων της ΕΜΕ.

Εκείνο που χαρακτήρισε κύρια αυτη την απεργία ήταν η ενότητα και αποφασιστικότητα

των απεργών μέχρι την πλήρη ικανοποίηση των δικαίων αιτημάτων τους, και η αλληλεγγύη και συμπαράσταση των εργαζομένων προς τους απεργούς τόσο με ψηφίσματα όσο και οικονομική ενίσχυση στο απεργιακό ταμείο πράγμα που συνέτεινε πάρα πολυ στο ηθικό των απεργών για συνέχιση του αγώνα τους.

Αν αυτη η συμπαράσταση επεκτεινόταν με καθολική απεργία των εργαζομένων και στες άλλες επιχειρήσεις της ΕΜΕ (που οι συντεχνίες είπαν ότι θα βολιδοσκοπηθεί) τότε σίγουρα ο αγώνας των απεργών της HITACHI θα κατέληγε σε μια μεγάλη νίκη προς όφελος των εργαζομένων, τόσο της βιομηχανίας αυτης και των άλλων επιχειρήσεων της ΕΜΕ, όσο και του εργατικού κινήματος γενικότερα.

ΜΑΖΟΣ

ΑΗΚ: ΑΠΕΙΛΟΥΝΤΑΙ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΣΕ ΑΝΑΒΡΑΣΜΟ ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ

Οι εργαζόμενοι στους ηλεκτροπαραγωγούς σταθμούς Δεκέλειας Α και Β, αντιμετωπίζουν πολλά προβλήματα μεταξύ των οποίων και οι απειλές της εργοδοσίας για πλεονάζον προσωπικό και απολύσεις, εν όψει του ότι υπάρχει πιθανότητα να κλείσει το σταθμό Α'. Ο σταθμός Β' λειτουργήσει το Γενάρη του 83 με μια μηχανή των 60 Μ.Β., τον Απρίλη λειτουργήσει δεύτερη μηχανή πάλι των 60 Μ.Β., δοκιμαστικά, και υπάρχει προοπτική για πολύ αργότερα να λειτουργήσει τρίτη μηχανή πάλι των 60 Μ.Β.. Η δημιουργία του Β' κρίθηκε απαραίτητη, ένεκα του ότι υπήρξε αυξημένη ζήτηση ρεύματος και διότι οι νέες μονάδες είναι πιο οικονομικές απο άποψης καυσίμων.

Στες 21.6.83 έγινε συνάντηση στο Υπουργείο Εργασίας των δυο πλευρών (διεύθυνσης και συντεχνίας) μαζί με μεσολαβητή του υπουργείου. Για τη συνάντηση αφτή, συντεχνιακή ανακοίνωση, ανέφερε ότι θα απαιτηθεί απο το μεσολαβητή η υποβολή τελικών μεσολαβητικών προτάσεων, και προειδοποιούσε, πως στην αντίθετη περίπτωση θα λαμβάνοντο δυναμικά μέτρα για περιφρούρηση κεκτημένων δικαιωμάτων του προσωπικού, που θα κατέβανε σε προειδοποιητική 24ωρη απεργία στις 29.6.83. Η ίδια ανακοίνωση έλεγε ότι το γενικό συμβούλιο της Ε.Π.Ο.Π.Α.Η., κατά την τηλεφταία του συνεδρία μελέτησε την κωλυσεργό στάση της διεύθυνσης της ΑΗΚ για παραχώρηση ωφελημάτων απο συμφωνίες που επιτεύχθηκαν πριν απο καιρό. Μάλιστα η συντεχνία είχαν αποφασίσει να ενημερώσει με επιστολή της όλα τα αρμόδια υπουργεία για την κατάσταση αφτή που δημιουργήθηκε. Στη συνάντηση αφτή (σύμφωνα με συντεχνιακή ανακοίνωση) επιτεύχθηκε συμφωνία σε ορισμένα σημεία, άλλα δε θα επαλειμποντο για διαπίστωση με κοινή εισήγηση και των δυο πλευρών.

Στες 22.6.83 το συμβούλιο της Αρχής συνεδρίασε και την επομένη μέρα ικανοποίησε τες αποφάσεις του στη συντεχνία: α) Να κλείσει τον σταθμό Α' και β) να

αρχίσει αμέσως διαβουλεύσεις με τη συντεχνία για την αντιμετώπιση του προβλήματος του πλεονάζοντος προσωπικού.

Η συντεχνία δεν δέχτηκε τη θέση της Αρχής για ύπαρξη πλεονάζοντος προσωπικού και ζήτησε απο την διεύθυνση να ορίσει ημερομηνία που θα κλείσει τον σταθμό Α', και αποδεχθηκε εισήγηση του μεσολαβητή του υπουργείου να εγείρει το θέμα αφτό σε ειδική συνάντηση που ορίστηκε για τες 29.6.83.

Στο μεταξύ το προσωπικό των δυο σταθμών σε γενική συνέλευση του στες 27.6.83 και σε έκτακτη γενική συνέλευση του την επόμενη αποφάσισε όπως:

● Εξουσιοδοτηθεί η Επαρχιακή Επιτροπή να παρακαθήσει στη μεσολαβητική συνάντηση στες 29.6.83

● Αξιωθεί απο την Αρχή να καθορίσει ημερομηνία που θα παύσει να λειτουργεί ο σταθμός Α'.

● Οι διαπραγματεύσεις μεταξύ των δυο πλευρών να είναι συνεχείς μέχρι τελικής συμφωνίας.

● Η προκηρηχθείσα 24ωρη απεργία ανασταλεί εν αναμονή των εξελίξεων.

Για το καιριο αφτό θέμα, του πλεονάζοντος προσωπικού, που απασχολεί το προσωπικό της ΑΗΚ μας μίλησε συντεχνιακός εκπρόσωπος καθώς και ο Γ.Γ. της Ε.Π.Ο.Π.Α.Η.: «Όταν λέμε να κλείσει ένας σταθμός εννοούμε να μπει λουκέτο, δηλαδή να μην απασχολεί καθόλου προσωπικό. Και ο σταθμός Α' είναι εκ των πραγμάτων αδύνατο ή τουλάχιστο πολύ δύσκολο να κλείσει με λουκέτο όσο κι αν λέγεται θεωρητικά και σε περίπτωση που πάψει να χρησιμοποιείται είναι απαραίτητο οι μηχανές του να διατηρούνται σε κατάσταση λειτουργίας». Διότι:

● Σε περίπτωση που σταματήσουν να λειτουργούν οι δυο σταθμοί Β' και Μονης, για να τεθούν ξανά σε λειτουργία χρειάζεται να τροφοδοτηθούν με ρεύμα απο μια μηχανή. Η συγκεκριμένη αφτή μηχανή βρίσκεται στον σταθμό Α', στοιχίζει πολλά λεφτά και δεν

είναι προγραμματισμένο να εγκατασταθεί στο σταθμό Β' και Μονης.

● Δεν είναι εφκόλο να αχρηστεφτούν μηχανήματα αξίας εκατοντάδων και χιλιάδων λιρών.

Για αφτούς τους συγκεκριμένους λόγους η συντεχνία πιστεύει ότι ο σταθμός Α' θα κρατηθεί σε λειτουργία κατάσταση.

Και αν υποθέσουμε ότι στο σταθμό Α μπάινει λουκέτο και αχρηστεύονται τα μηχανήματα του: Η εργοδοσία δεν δικαιούται να μιλά για πλεονάζον. Διότι λειτουργώντας ο σταθμός Β' δεν προσλήφθηκε κανούργιο προσωπικό για να τον επανδρώσει. Το προσωπικό που επάνδρωνε το σταθμό Α' υποχρεώθηκε να επανδρώνει και τον σταθμό Β' δουλεύοντας υπερωριακά. Απο που λοιπόν δημιουργήθηκε το πλεονάζον; Το βασικότερο αίτημα των εργαζομένων είναι η Αξιολόγηση και απο το 76 η Αρχή μπροστά σε οποιοδήποτε αίτημα έβαζαν οι εργαζόμενοι απαντούσε:

«Κάντε υπομονή να λειτουργήσει ο σταθμός Β' και θα λύσουμε τα προβλήματα». Και τώρα που ελειτούργησε ο σταθμός Β' δημιουργεί θέμα πλεονάζοντος και το χρησιμοποιά σαν μπαμπούλα ενάντια στους εργαζόμενους για περιορισμό των αιτημάτων τους.

Άλλα προβλήματα που αντιμετωπίζει το προσωπικό της Α.Η.Κ.:

● Μειωμένο προσωπικό: Η Αρχή είναι απο τους λίγους οργανισμούς που μείωσαν το προσωπικό τους μετά την Τουρκική εισβολή. Όταν αφυπηρηθεί κάποιος εργαζόμενος δεν αναπληρώνει τη θέση με την πρόσληψη κανούργιου εργαζόμενου. Και αφτή η μείωση συνεχίζεται μέχρι σήμερα, ενώ η ζήτηση του ρεύματος είχαν πέσει μόνον απο το 74 μέχρι το 76. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να αναγκάζονται οι εργαζόμενοι να δουλεύουν υπερωριακά. Η συντεχνία έχει ζητήσει κατάλογο των κενών θέσεων καθώς επίσης και την οργανική διάρθρωση των σταθμών Β' και Μονης πάνω στην οποία θα ανυποβάλε τις α-

πόψεις της.

● Υπήρχε σχέδιο συντάξεως βάσει του οποίου οι εργαζόμενοι συνεισφέρουν 5% και η Αρχή 13% σε ειδικό ταμείο συντάξεως όπως λέγεται, και το οποίο εισέπρατταν οι εργαζόμενοι όταν αφυπηρευόσαν μαζί με τους σύνθετους τόκους, δηλαδή τους τόκους που αποφέρει κάθε χρόνο. Στες 23.12.82 υπογράφηκε συμφωνία η οποία θα εφαρμόζοταν αναδρομικά απο 1.1.82 και βάσει της οποίας θα ίσχυε το ίδιο σχέδιο της Κυβέρνησης, αλλά χωρίς την συνεισφορά υπαλλήλων. Μέχρι σήμερα όμως οι υπάλληλοι που αφυπηρητησαν απο 1.1.82 δεν έχουν πάρει το ταμείο αφτό. Το θέμα συζητήθηκε στην επιτροπή σχέσεων προσωπικού, που αποτελείται απο εκπροσώπους της συντεχνίας και της Αρχής. Η Αρχή δεν αρνείται αφτή την υποχρέωση της όμως καθυστερεί να την εκπλήρωση με την δικαιολογία ότι

θα πρέπει να ετοιμάσει κανονισμούς ίδιους με της Κυβέρνησης και να εγκριθούν απο το συμβούλιο της (το Διοικητικό Συμβούλιο της Αρχής διορίζεται απο το υπουργικό συμβούλιο και με την σειρά του διορίζει τους διεθθυντές της εταιρείας).

Παρά το άγχος αφτό που του δημιουργεί η ανασφάλεια της δουλειάς του και με καθυστηρημένες τις οικονομικές του απολαυές το προσωπικό της ΑΗΚ προσφέρει ανελλιπώς τες υπηρεσίες του στο κοινό.

Το προσωπικό της ΑΗΚ συσπειρωμένο γύρω απο τη συντεχνία του δηλώνει, ότι θα προχωρήσει δυναμικά στη διεκδίκηση των αιτημάτων και την άμεση λύση των προβλημάτων του εφ' όσον η διεύθυνση συνεχίζει την κωλυσεργία της και αρνείται να αντικρύσει με σοβαρότητα τα προβλήματα του προσωπικού.

B.I.

ΠΕΤΥΧΗΜΕΝΟΣ Ο ΧΟΡΟΣ ΣΤΗ ΛΕΜΕΣΟ

£850 καθαρά λεφτά απόφερε ο χορός της Σοσιαλιστικής Έκφρασης στην επαρχία της Λεμεσού στες 25 του Ιούνη.

Ήταν ο πρώτος απο μια σειρά απο επαρχιακούς χορούς που προγραμματίσε η Αριστερή Πτέρυγα με στόχο £2,600 συνολικό κέρδος.

Αυτό τον μήνα (Ιούλη) σειρά παίρνει ο Επαρχιακός χορός της Λευκωσίας με στόχο £1000 καθαρά έσοδα, για τον Σεπτέμβρη προγραμματίζεται χορός για τις περιοχές Λάρνακας και Αμμοχώστου.

Η σημασία των £2600 είναι για την ΑΠ τεράστια, μια και δεν έχει κανένα οικονομικό πόρο πέρα απο τις συνδρομές φίλων και υποστηρικτών της. Αυτά τα λεφτά είναι απαραίτητα για τη συνέχιση και ανάπτυξη της δουλειάς μας για τους επόμενους μήνες.

Απο τη κλήρωση στη συνειστίαση της Λεμεσού, κέρδισαν δώρα οι ακόλουθοι λαχνοί.

3025, 2405, 0329, 1235, 0015, 0873, 0448, 0597, 3454, 2399, 0764.

Οι τυχεροί να επικοινωνήσουν με το τηλέφωνο 64738 στη Λεμεσό.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΠΡΩΤΑ ΣΗΜΑΔΙΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΟΙ ΑΣΤΟΙ ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΝ ΝΑ ΦΟΡΤΩΣΟΥΝ ΤΑ ΒΑΡΗ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ

Το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, αφού επισκέφθηκε τη Κύπρο τέλος Μαΐου-αρχές Ιουνίου, κάνει ορισμένες διαπιστώσεις σε σχέση με τα οικονομικά μεγέθη που διέπουν την οικονομία μας και που δεν είναι καθόλου ενθαρρυντικές. Το Δ.Ν.Τ. θεωρεί σαν αρνητικές εξελίξεις τη συνεχιζόμενη διεύρυνση του ελλείμματος τρεχουσών συναλλαγών και το σχετικά μεγάλο δημοσιονομικό έλλειμμα.

Οι εισηγήσεις που κάνει προς τη κυβέρνηση όσον αφορά τα μέτρα τα οποία πρέπει να ληφθούν για να τεθούν οι αρνητικές αυτές εξελίξεις υπό έλεγχο είναι:

1. Μείωση του ρυθμού αύξησης των ημερομισθίων για να πέσει το εργατικό κόστος έτσι ώστε να αυξηθεί η ανταγωνιστικότητα των Κυπριακών προϊόντων στη Διεθνή αγορά για αντιμετώπιση του ελλείμματος των τρεχουσών συναλλαγών.
2. Για την αντιμετώπιση του μεγάλου δημοσιονομικού ελλείμματος εισηγείται τη μείωση του ρυθμού αύξησης των μη αναγκαιών δημοσίων δαπανών, τη μη αύξηση του δημόσιου μισθολογίου, τη σταδιακή μείωση των κρατικών επιχορηγήσεων και τη λήψη μέτρων κατά της φοροδιαφυγής. Εισηγείται ακόμα μια μικρή φορολογία γενικής φύσης πάνω σε αγαθά ευρείας κατανάλωσης (τσιγάρα, ποτά, βενζίνη κ.λ.π.).

Εκτος από το μέτρο δηλ. που εισηγείται για πάταξη της φοροδιαφυγής (που και εδώ μάλλον θα εννοεί τα χαμηλά εισοδήματα φυσικών προσώπων — μία και οι εταιρείες που κύρια κάνουν τα μεγαλύτερα κέρδη μπορούν μέσα από τους νόμους του αστικού κράτους να αποφεύγουν το φόρο) το Δ.Ν.Τ. εισηγείται μέτρα, που έρχονται να κτυπήσουν κατά κύριο λόγο το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων.

Δηλαδή με λίγα λόγια την κρίση που δημιουργείται και για την οποία την ολοκληρωτική ευθύνη φέρει η εργοδοσία και η βιομηχανία — αφού αυτοί είναι που έχουν κάθε λόγο για το που τραβα και πως οργανώνεται η οικονομία, έχοντας την αποκλειστική εξουσία πάνω στα μέσα παραγωγής, τον έλεγχο και διοίκηση τους — πάνω στες πλάτες της εργατικής τάξης.

Μέσα από τα σημάδια αυτά της κρίσης που περνά η οικονομία άρχισε να φαίνεται και η χρεωκοπία των βιομηχανιών που παρα τα τόσα κίνητρα και απαλλαγές που τους δίδονται από το αστικό κράτος αποδεικνύονται ανίκανοι να διευθύνουν τες βιομηχανίες και να αναπτύξουν, την παραγωγή. Την αδυναμία — τους αυτή επιμένουν να την φορτώνουν στις πλάτες των εργαζομένων.

ΣΕ ΕΞΑΡΣΗ ΟΙ ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΤΑ χρόνια αμέσως μετά τη εισβολή και κατοχή του 1974 ακολούθησε μια χωρίς προηγούμενο εκμετάλλευση της Εργατικής τάξης, όπου οι εργοδότες με πρόσημα το εθνικό πρόβλημα, κατάφεραν με τη βοήθεια των ηγετών των εργατικών οργανώσεων και κύρια του ΑΚΕΛ) να κρατά το εργατικό κίνημα μακριά από διεκδικήσεις και υποβάλλοντας το σε μεγάλες οικονομικές θυσίες (είχαμε μείωση μεροκαμάτων μέχρι και 50%).

Σαν αποτέλεσμα είχαμε μια σημαντική άνοδο στους ρυθμούς ανάπτυξης της οικονομίας (που κύρια επιτεύχθηκε χάρη στα μεροκάματα πείνας για μια σειρά από χρόνια) και τους αστους να συσσωρεύουν τεράστια κέρδη.

9 χρόνια μετά η εργατική τάξη αρχίζει να συνειδητοποιεί πως το εθνικό πρόβλημα — εκτος του ότι είναι αδύνατο να βρείτε τη λύση του μέσα από την αστική διακυβέρνηση του τόπου — δεν πρέπει να μπαίνει τροχοπέδη στις εργατικές διεκδικήσεις.

Έτσι το 1982, και κύρια το 1983 με τα πρώτα σοβαρά κρούσματα οικονομικής ύφεσης, βρίσκουν την εργατική τάξη σε μια έξαρση κινητοποιήσεων για ένα καλύτερο βιοτικό επίπεδο. Χαρακτηριστικό της διάθεσης των εργαζομένων να μη επιτρέψουν στους εργοδότες να προχωρήσουν ξανά στο κτύπημα του βιοτικού επιπέδου τους είναι οι τελευταίες δυναμικές διεκδικήσεις που πληθθαίνουν συνεχώς μέσα στον εργατικό χώρο.

Ενδεικτικά αναφέρουμε απεργίες: Μεταλλουργική βιομηχανία, Μηχανοτεχνίτες Πάφου, Λιμενεργάτες Λάρνακας, ΗΠΤΑΧΗ-HELLENIC για 35 μέρες, ΔΙ·Υ·ΛΙΣΤΗΡΙΑ, επισιτιστικές νοσοκομείων, βιομηχανία «ΛΥΚΟΣ», ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ κ.λ.π.

Σε πάρα πολλούς χώρους επικρατεί αναβρασμός μεταξύ των εργαζομένων όπως: Τράπεζες, βιομηχανία ένδυσης, ορυχείων αμιάντου, μεταλλωρύχοι Σκουριώτισσας, ΟΕΛΜΕΚ, ΠΟΕΔ, Συνεργατικές βιομηχανίες κ.λ.π. (Ρεπορτάζ από τες τελευταίες απεργίες βλέπε σε άλλες σελίδες).

Αδυστυχώς οι απεργιακές αυτές κινητοποιήσεις είναι ακόμα σπασμωδικές και ασύνδετες μεταξύ τους και προσκρούουν στη συμβιβαστικότητα των συντεχνιών, αφού η ηγεσία της πιο μαζικής συντεχνίας της Κύπρου — της ΠΕΟ — ακολουθεί τη γνωστή πολιτική ταξικής συνεργασίας, που βιάζει παράλληλα με τη συνεργασία στο πολιτικό επίπεδο (ΑΚΕΛ-ΔΗ.ΚΟ).

Μπαίνει πια επιτακτικά μπροστά στους εργαζομένους η ανάγκη για ένα δημοκρατικό ενιαίο συνδικαλιστικό φορέα που θα συντονίζει και θα καθοδηγεί τη δράση τους στη βάση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος.

Η δημιουργία αυτού του φορέα και το σπάσιμο κάθε συνεργασίας με τη δεξιά θα γίνονται όλο και πιο αναγκαία όσο βαθαινει η κρίση.

ΔΙ·Υ·ΛΙΣΤΗΡΙΑ: ΑΓΑΝΑΚΤΙΣΜΕΝΟΙ ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ

Θέμα αρχής ήταν για τους εργαζόμενους στα κυπριακά διυλιστήρια η αιτία-κίνητρο της απεργίας — τους που ξεκίνησε στις 21 Ιουνίου και έληξε στις 30 του Ιούνη:

«Το Σεπτέμβρη του 82 πετύχαμε να υπογραφεί συμφωνία μεταξύ μας και της διέφθυνσης, μετά από μεσολάβηση του υπουργού Εργασίας (η οποία μάλιστα επαναβεβαιώθηκε και στις 22.2.83 στα πλαίσια της υπογραφής νέας συλλογικής σύμβασης) βάση της οποίας θα γινόταν αξιολόγηση όλων των θέσεων σε όλες τες κλίμακες. Η διέφθυνση αθέτισε την συμφωνία και υποχρεώθηκε να βγάλει σε απεργία».

Αφτα μας δήλωσαν οι απεργιοι που είδαμε στο χώρο δουλειας-τους έξω από τα διυλιστήρια.

Οι 149 υπαλλήλοι του διυλιστηρίου κατατάσσονται σε 12 κλίμακες. Από κλητήρα μέχρι και του διεφθυντη. Μέχρι και την 8η κλίμακα οι υπάλληλοι είναι γραμμένοι σε συνεχιζόμενες και γνωρίζουν μεταξύ — τους τους μισθους που παίρνουν. Από την 9η κλίμακα και μετά υπάρχουν στεγανά. Η διεφθυνση απαγόρευσε στους υπαλλήλους αφτους να οργανωθούν σε συντεχνία, να γνωστοποιήσουν τους μισθους — τους στους άλλους υπαλλήλους (8η κλίμακα και κάτω) να τους μιλλουν! κ.λ.π.

Μετά από πολλές προσπάθειες και μεσολαβήσεις του υπουργού εργασίας οι υπάλληλοι των 8 κλιμάκων κατάφεραν να υπογραφεί το Σεπτέβρη 82, συμφωνία για αξιολόγηση των υπαλλήλων όλων των κλιμάκων.

«... Και εννοούσαμε αξιολόγηση πραγματική η επίσημη από το α-ω που γίνεται μόνο μια φορά, σύμφωνα με τα διεθνή δεδομένα: Να δοθούν οι κλίμακες όλων των υπαλλήλων, να βαθμολογηθεί η κάθε θέση».

«... Η εταιρεία είχε ένα αξιολογικό, έφερε ακόμη ένα, φέραμε και μεις ένα δικό μας. Να κάνουν την αξιολόγηση και όπου συμφωνήσουν καλώς, όπου διαφωνήσουν να το διαπραγματευτούμε».

Όταν τελειωσαν την αξιολόγηση η διεφθυνση μας είπε ότι θα μας δώσει μόνο την βαθμολογία των 8 πρώτων κλιμάκων, μόνο που δεν θα διαπραγματευτούμε τες θέσεις αφτες, και αρνήθηκε να μας γνωστοποιήσει την αξιολόγηση των κλιμάκων, 9-12 ούτε μισθους, ούτε τίποτα. «Εννοούσα» λέει η διεφθυνση «αξιολόγηση για ότι αφορά εσας και την συντεχνία σας (δηλαδή μέχρι και την 8η κλίμακα) και ότι μισθους θέλω τους δίνω». Δηλαδή ουσιαστικά δεν έγινε ούτε αξιολόγηση, ούτε τίποτα».

«Είχαμε πολλές συναντήσεις με την διεφθυνση και μετά με το Υπουργείο Εργασίας, όπου καταθέσαμε το θέμα — μας ως αθέτηση συμφωνίας». Στην αρχή το Υπουργείο Εργασίας είπε ότι δεν μπορεί να κάνει τίποτα. Μετά από αυτό κατεβήκαμε σε απεργία».

«Το Σάββατο (25-6-83) πληροφορηθήκαμε από τη συντεχνία — μας, ότι υπάρχει μεσολαβητική πρόταση από το υπουργείο και η διεφθυνση δέχτηκε να ανακοινώσει την 9η κλίμακα. Η Γενική συνέλευση του προσωπικού που συγκαλέστηκε για να συζητήσει την πρόταση αφτη την απέρριψε, η πλειοψηφία των υπαλλήλων της 9ης κλίμακας γράφτηκαν αμέσως α-

πο μόνοι-τους στη συντεχνία και κατέβηκαν και αφτοι σε απεργία μαζί — μας. Τώρα από τους 149 υπαλλήλους απεργούμεν 142. Οι 7 που δεν απεργούν είναι οι προσωπάρχης και δυο γραμματείς της 9ης κλίμακας οι υπαλλήλοι της 10ης, 11ης και 12ης κλίμακας».

«Η διέφθυνση αρνείται να μας κοινοποιήσει την αξιολόγηση όλων των κλιμάκων διότι εμείς θα ζητήσουμε να υπάρχει μια αρμονία: θα κάνουμε αναμέτρηση εφθυνων της κάθε θέσης και θα ζητήσουμε αναλογη αμοιβή για αφτες τες εφθύνες».

«Το να δουλεύεις στα διυλιστήρια δεν είναι καθόλου έφκολη δουλειά. Μόλις προσληφθεις χρειάζεσαι ειδική εκπαίδευση για οποιαδήποτε δουλειά κι αν προσλαμβάνεσαι, ακόμη εκπαιδευόμαστε και σαν πυροσβέστες σε περίπτωση φωτίας. Οι συνθήκες είναι τρομερά ανθυγιεινές: Υπάρχουν τοξικά αέρια, μύλυβδος, τα ούρα και το αίμα — μας στέλλονται στην Αγγλία για αναλύσεις. Υπάρχει κίνδυνος φωτίας ανα πάσα στιγμή».

Υπάρχει τρομερός θόρυβος. Το 30% των υπαλλήλων έχει προβλήματα με την ακοή και τα αφτια-του. Ήρθαν από το υπουργείο βιομηχανίας για να ελέξουν τες συνθήκες δουλειας και εξεπλάγηκαν διότι δεν μπορούσαν να σταθούν μέσα σε τόσο θόρυβο. Και δυστυχώς δεν έχουμε ούτε μια ένδειξη από τη διεφθυνση που να μας πείθει ότι σκέφτεται δίκαια και λογικά».

Στες 29.6.83 το πρώι η συντεχνία καλέστηκε πάλι στο υπουργείο για να της βεβαιωθεί ότι υπάρχει η «καλή θέληση» από την μεριά της εταιρείας για να λυθεί η εργατική διαφορά».

Η συντεχνία με ανακοίνωση — της κάλεσε τους εργαζόμενους σε γενική συνέλευση στις 30/6 το πρώι, με θέμα: «Ο τερματισμός της απεργίας στο διυλιστήριο έπειτα από δεδομένα που προέκυψαν από μεσολάβηση του υποργου Εργασίας κ Παπαγεωργίου». Η συμβιβαστική πρόταση του υποργου, ήταν αφτη ακριβώς που εισηγήθηκε πριν στις 25/6 και αφορούσε μόνο την γνωστοποίηση των μισθών των υπαλλήλων της 9ης κλίμακας χωρίς δικαίωμα διαπραγματεύσεων. Την πρόταση αφτη την απέρριψαν οι εργαζόμενοι σε γενική — τους συνέλευση και οι υπάλληλοι της 9ης Κλίμακας γράφτηκαν από μόνοι τους στη συντεχνία και κατέβηκαν κι αφτοι στην απεργία. Τώρα όμως μπροστά στην υπαναχώρηση της συντεχνίας — τους οι εργαζόμενοι αναγκάστηκαν να τερματίσουν την απεργία τους».

Οι εργαζόμενοι στα διυλιστήρια δεν κέρδισαν τίποτε από το αίτημα — τους (που βασι-

κά ήταν να σεβαστεί απλώς η εργοδοσία την υπογραφή — της — δυο φορές — και να εφαρμόσει προηγούμενες συμφωνίες — τους.) Η εργοδοσία όμως πρέπει να ξέρει πολύ καλά, ότι αφτη η απεργία αποτελεί σοβαρή προειδοποίηση για την ίδια: Το εργατικό κίνημα αποκτά εμπειρίες και παίρνει διδάγματα μέσα από την καθημερινή πάλη του. Μεσα στο διυλιστήριο υπάρχει συνεχής αναβρασμός και η διαμάχη συνεχίζεται. Η εταιρεία δεν δεχεται να συζητήσει τίποτα αν δεν δεχτούν οι εργαζόμενοι τους όρους — της πάνω στο θέμα ασφάλειας, που είναι το μοναδικό δεδομένο που προέκυψε από την συμβιβαστική πρόταση του υποργου στις 29.6, ότι σε περίπτωση νέας απεργίας, θα υπάρχει μέσα στο διυλιστήριο αριθμός εργαζομένων για λόγους ασφαλείας σε περίπτωση φωτίας. Με τη στείρα όμως αφτη πολιτική — της, την συνεχή αδιαλλαξία — της και την σκληρή στάση — της, αφο του καταφέρνει είναι να αγανακτούν όλο και περισσότερο οι εργαζόμενοι, που αρκετά γρήγορα θα αναγκαστούν να επανέλθουν σε δυναμική διεκδίκηση των δικαίων αιτημάτων — τους».

Κρίνουμε απαραίτητο να πούμε και ορισμένα πράγματα για την κάλυψη της απεργίας από τον καθημερινό τύπο: το ιστορικό και την εξέλιξη της απεργίας καθώς και τα αιτήματα των εργαζομένων, άλλες εφημερίδες τα παρουσίαζαν σωστα και άλλες λαθεμένα. (Αφο μας το είπαν και οι απεργοί) Εφθύνες όμως βαραινουν την «Χαραυγή» και τα «Νέα», που είναι εφημερίδες αριστερων κομμάτων ταγμένες στην προώθηση των συμφερόντων της εργατικής τάξης. Αρκέστηκαν στο να καλύπτουν το θέμα τελείως ειδησιογραφικά, όπως οποιαδήποτε άλλη τέτοια εφημερίδα χωρίς καμία έκφραση και εκδήλωση οποιασδήποτε συμπαράστασης και υποστήριξης προς τους απεργους. Χαρακτηριστικά παρουσίαζαν την συνέχιση της απεργίας και με τίτλους όπως «σοβαρες οικονομικές επιπτώσεις», «σοβαρό πλήγμα απειλεί την οικονομία» κ.λ.π., χωρίς να παίρνουν θέση «τι γι' αφτη την απεργία μόνο η εταιρεία είχε την εφθύνη. Την ανακοίνωση της εταιρείας-ψέφτικη στα εφτα σημεία της που αφορούν το θέμα και το ιστορικό της απεργίας, δημαγωγική και κυνική στα άλλα τρία — της σημεία-δημοσίεψαν στο ακέραιο και οι δυο εφημερίδες. Την ανακοίνωση των εργαζομένων που κατηγορούν την εταιρεία ότι «προσπαθεί να παραπλανήσει την κοινή γνώμη» και ότι η αξιολόγηση που δόθηκε αποτελεί φιασκο δεν την δημοσίεψαν!

ΙΟΥΛΗΣ 74 — ΙΟΥΛΗΣ 83

Συνέχεια από τη σελ. 1

Μέσα από τις διακοινοτικές συνομιλίες και την προσπάθεια κινητοποίησης του διεθνούς παράγοντα για να ασκηθούν πιέσεις στην Τουρκία, η Ε/Κ κυβέρνηση ελπίζει να πετύχει μείωση των Τουρκικών στρατευμάτων στο νησί, παραχωρήσεις στο εδαφικό και υποχωρήσεις στο συνταγματικό.

Είναι πολύ αμφίβολο αν η τουρκία κι ο Ντεκας θα υποχωρήσουν ποτέ από τις απαιτήσεις τους οποίες έχουν σήμερα. Τα τελευταία χρόνια έχουν δείξει πως αυτοί που κάνουν τις υποχωρήσεις είναι οι εκπρόσωποι της Κυπριακής κυβέρνησης κι όχι του Ντεκας. Αλλά κι αν ακόμα μπορούσαν να φτάσουν ανάμεσα στους σε μια τέτοια συμφωνία, όπου μειώνονται τα ποσοστά κατεχομένων εδαφών, μειώνεται η παρουσία των Τουρκικών στρατευμάτων κι υπάρχει μια δυνατή κεντρική κυβέρνηση με μειωμένες εξουσίες για την Τ/κ πλευρά - μια λύση που για την κυπριακή κυβέρνηση ισοδυναμεί με ένα ανέλπιστο, θεόπεμπτο δώρο - πόση σημασία θα είχε για την εργατική τάξη και σε πόσο βαθμό θα άγγιζε την ουσία του ζητήματος;

Μια τέτοια συμφωνία όσο ελκυστική κι αν φαίνεται στην επιφάνεια, δεν έχει να κάνει τίποτα με τα συμφέροντα της εργατικής τάξης γιατί ούτε εξαλείφει τον εθνικισμό, ούτε ενώνει την εργατική τάξη, ούτε εγγυάται ειρήνη στο νησί, γιατί τελικά δεν είναι λύση. Από τη μεριά των συμφερόντων του εργατικού κινήματος, λίγο ενδιαφέρει αν τα κατεχομένα εδάφη αποτελούν το 40% ή το 20% της Κυπριακής γης, αν οι Τ/κ αστοι έχουν 50% ή 20% συνταγματικές εξουσίες σε μια κάποια κεντρική κυβέρνηση, ή αν στην Κύπρο σταθμεύουν 30 ή 10 χιλιάδες τουρκικά στρατεύματα. Τα ποσοστά δεν παίζουν σημασία. Η ουσία είναι κατά πόσο υπάρχει κατοχή, κατά πόσο ο κυπριακός λαός χωρίζεται στα δυο, γεωγραφικά και πολιτικά, στη βάση της εθνικής του καταγωγής.

ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΗΣ ΑΚΕΛΙΚΗΣ ΗΓΕΣΙΑΣ

Τα κόμματα της Αριστερας δεν έχουν κατανοήσει την απλή αλήθεια ότι οι αστοι δεν μπορούν να λύσουν και δεν θα λύσουν ποτέ το εθνικό πρόβλημα κι ότι κατ' επέκταση η ευθύνη πέφτει ιστορικά στους ώμους της εργατικής τάξης. Συνεχίζουν να επιμένουν σε πολιτικές επιλογές οι οποίες δεν αγγίζουν την ουσία του ζητήματος και που δεν διαφέρουν απ' αυτές της δεξιάς. Η περίπτωση του ΑΚΕΛ δεν χρειάζεται καν συζήτηση. Στην περίπτωση της ΕΔΕΚ οι διαφωνίες με την κυβερνητική πολιτική είναι επιμέρους και δευτερεύουσες και έχουν να κάνουν με μια πιο σκληρή στάση στο επίπεδο του παζαρέματος μέσα από τις διακοινοτικές παρα με την ουσία του ζητήματος.

Το ΑΚΕΛ είναι το κόμμα με τις πιο μεγάλες ευθύνες ιστορικά γιατί από δεκαετίες είναι το κύριο κόμμα της εργατικής τάξης - η ηγεσία του είναι υπεύθυνη για το ότι δεν έδωσε προοπτικές στο κίνημα έτσι που να ανατραπεί η πορεία που οδηγήσε στο '74 και αυτή που ακολουθείται σήμερα.

Από την ανεξαρτησία, το ΑΚΕΛ δέχτηκε τη συμμαχία με τη λεγόμενη πατριωτική δεξιά στη βάση ενός και μοναδικού δικαιολογητικού: ότι υπήρχε εθνικό πρόβλημα, ότι υπήρχε ιμπεριαλιστικός κίνδυνος, κι επομένως ότι η συνεργασία με τη Μακαρί-

Απο τις συγκρούσεις έξω από την Αμερικάνικη πρεσβεία (1976). Οργανωτές/Πρωτοστάτες οι νεολαίοι της ΕΔΕΝ

ακή δεξιά ήταν απόλυτα επιβεβλημένη από τις συνθήκες. Ποιο ήταν το αποτέλεσμα; Το πραξικόπημα και εισβολή. Μια πολιτική η οποία ακολουθείτο με συνέπεια για 14 χρόνια, κατέληξε ακριβώς στα αποτελέσματα τα οποία προσπαθούσε να αποφύγει! Υπάρχει μεγαλύτερη απόδειξη ότι η πολιτική της περιόδου 60-74 ήταν λανθασμένη;

Όμως η ηγεσία του ΑΚΕΛ δεν διανοήθηκε ούτε για μια στιγμή να προχωρήσει σε αυτοκριτική. Με την μεγαλύτερη μωπία η οποία μπορεί να χαρακτηρίσει πολιτικό, εξακολουθεί να επιμένει στο μύθο της πατριωτικής δεξιάς. Εννιά χρόνια στασιμότητας και αλυτων αδιεξόδων στο κυπριακό μετά το '74 και πάλι δεν είναι αρκετά για την ηγεσία του ΑΚΕΛ να αλλάξει πολιτική.

Η ΕΔΕΚ

Η εμφάνιση της ΕΔΕΚ στο πολιτικό προσκήνιο έδινε δυναμική τη διέξοδο για την εργατική τάξη. Μέσα σε διάστημα μερικών μόνο μηνών η ΕΔΕΚ μετατράπηκε μετά το καλοκαίρι του '74 σε μαζικό κόμμα. Η συνέπης αντιφασιστική πολιτική του κόμματος την περίοδο μέχρι το '74 και η αντίσταση που πρόβαλε ενάντια στο πραξικόπημα, την ανέβασαν στη συνείδηση των μαζών.

Στην πολιτική της ΕΔΕΚ πάνω στο κυπριακό όπως είχε διαμορφωθεί μετά το '74 υπήρχε μια αντίφαση. Από τη μια η ΕΔΕΚ ήταν το πρώτο κόμμα που πρόβαλε τη θέση του Κοινού Μετώπου Ε/Κ - Τ/Κ σαν προϋπόθεση για τη λύση του προβλήματος, μαζί με μια σειρά από άλλες θέσεις όπως την στρατευση της οικονομίας για τις ανάγκες του αγώνα, την εθνικοποίηση των τραπεζών και των μονοπωλίων, την απαλλοτρίωση της εκκλησιαστικής γης και την διανομή της στους καλλιεργητές, την στρατευση του λαού μέσα στα πλαίσια μιας λαϊκής πολιτοφυλακής κάτω από δημοκρατικό έλεγχο. Αυτές οι θέσεις έδιναν στην ΕΔΕΚ ένα ταξικό προσανατολισμό όσον αφορά τη λύση του προβλήματος, έκαναν την ΕΔΕΚ ένα κόμμα το οποίο έβλεπε τη λύση στο εθνικό πρόβλημα να ταυτίζεται με μια σειρά σοσιαλιστικών μέτρων. Χαρακτηριστικά ήταν τα λόγια του Β. Λυσαριδίου στο Εκτακτο Παγκύπριο Συνέδριο το '75, όπου απαντώντας σε ερώτηση συνέδρου εξήγησε, πως από τη στιγμή που πετυχαίνουν την απελευθέρωση του τόπου θα ήταν τρέλλα να προδώσουμε την εξουσία στους αστους.

Από την άλλη όμως, είχαμε την αντιμετώπιση του Μακαρίου σαν αλανθαστου υπερταξικού προέδρου, το κλείσιμο των διαφωνιών με την πολιτική Μακαρίου σε δωμάτια και σώματα, την συμμαχία με το ΑΚΕΛ και τη ΔΗΠΑ το '76 για 4 έδρες στη Βουλή, την αποδοχή της διζωνικής ομοσπονδίας όπως τη συμφώνησε ο Μακάριος με τον Ντεκας το '77 την εν λευκώ υποστήριξη του Κυπριανού στις

προεδρικές εκλογές του '78

Η αντίφαση ανάμεσα στις αριστερές ταξικές τοποθετήσεις του κόμματος από τη μια και τη δεξιά καιροσκοπική πρακτική από την άλλη, δεν μπορούσε να διατηρηθεί για πολύ καιρό. Η δεξιά παρέκκλιση μέσα στο κόμμα ελεγχοντας το μηχανισμό εσπρωχνε σταδιακά το κόμμα στην εγκατάλειψη των παραδοσιακών του θέσεων με τελικό αποτέλεσμα τις αποβολές όσων εξακολουθούσαν να επιμένουν στις παραδόσεις του κόμματος.

Σήμερα, η στροφή της ηγεσίας προς τον εθνικισμό και τη

διπλωματία είναι καθαρή όσο ποτε.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΣΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

Το εθνικό ζήτημα της Κύπρου μπορεί να λυθεί. Τα στρατευματα κατοχής μπορούν να φύγουν και τα τείχη που έχουν δημιουργηθεί ανάμεσα στους Ε/Κ και τους Τ/Κ μπορούν να πέσουν.

Η μόνη δύναμη που μπορεί να οδηγήσει το πρόβλημα στη λύση του είναι η εργατική τάξη. Τα κόμματα της εργατικής τάξης, το ΑΚΕΛ και η ΕΔΕΚ πρέπει να μπου μπροστα στις ευθύνες τους. Μακριά από εθνικιστικούς προσανατολισμούς και συνεργασίες με τη Δεξιά. Ξεκινώντας από ένα ενιαίο Μέτωπο με στόχο την κατάληψη της εξουσίας από την Αριστερά. Καλώντας την εργατική τάξη να αγωνιστεί για μια εθνικοποιημένη οικονομία για εργατικό έλεγχο στη παραγωγή, για κατάργηση της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, για λιγώτερες ώρες δουλειάς κι ένα πιο ψηλό βιοτικό επίπεδο. Απευθύνοντας ταξικό κάλεσμα στους Τ/Κ εργαζόμενους για Κοινό Αγώνα ενάντια στην κατοχή τον ιμπεριαλισμό, και την εκμετάλλευση με ψόχο μια κοινή σοσιαλιστική πατρίδα.

Οποιαδήποτε παρεκτρο-

ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΓΙΑΤΣΟΣ.

Μετα τη 2ωρη στάση εργασίας ΟΙ ΕΠΙΣΤΙΤΙΣΤΕΣ ΤΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ

ΑΠΕΙΛΟΥΝ ΜΕ ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

Την Πέμπτη 23/6/83 οι εργαζόμενοι στο κλάδο επισιτιστικών τεχνών των Νοσοκομείων (μάγειρες, οικονόμοι, διαιτολόγοι, φροντιστές) κατήλθαν σε προειδοποιητική στάση εργασίας από τις 7.30 μέχρι της 9.30 π.μ.

Στην απεργία συμμετείχαν 60 εργαζόμενοι όλων των νοσοκομείων και του ψυχιατρείου αλλά επηρεάζονταν και άλλοι 150 υφιστάσιοι που εργάζονται στον ίδιο κλάδο.

Σε συνάντηση μας με εκπροσώπους του κλάδου μας ανέφεραν ότι βασικό αίτημα των εργαζομένων είναι να γίνει αξιολόγηση των μελών του κλάδου με τα ίδια κριτήρια που χρησιμοποιήθηκαν για τα πολλά τμήματα της Δ. Υπηρεσίας.

Ακόμα οι απεργιοί κατάγγειλαν ότι οι αρμόδιοι έδειξαν πλήρη αδιαφορία για τα προβλήματα τους που πέραν από την αξιολόγηση είναι και οι ανθυγιεινές συνθήκες κάτω από τις οποίες είναι υποχρεωμένοι να εργάζονται (έλλειψη υδραυλικές εγκαταστάσεις, έλλειψη ικανοποιητικού εξαερισμού κ.τ.λ.).

Για την ικανοποίηση του αιτήματος των εργαζομένων για αξιολόγηση οι αρμόδιοι τους κοροϊδεύουν εδώ και τρία χρόνια χωρίς να λαμβάνεται οποιαδήποτε σοβαρή πρωτοβουλία για επίλυση του προβλήματος.

Πρέπει να πούμε ότι επικρατεί μεγάλη αγανάκτηση μεταξύ των εργαζομένων οι οποίοι βλέπουν να γίνεται σαφής διάκριση και αδικία εις βάρος τους σε σύγκριση με άλλους κλάδους.

Παρά το ότι υπάρχει μέσα στις συμφωνίες της ΠΑΣΥΔΥ με την κυβέρνηση σαφής πρόνοια που λέει ότι όσοι είναι απόφοιτοι γυμνασίου πρέπει να μπορούν απρόσκοπτα να ανεβαίνουν τουλάχιστον μέχρι την 7η κλίμακα εντούτοις στο κλάδο αυτό δεν εφαρμόζεται η αρχή αυτή παρα το γεγονός ότι οι προϋποθέσεις που πρέπει να

πληρεί κάποιος νεοπροσληφθείς είναι να είναι κάτοχοι απολυτηρίου γυμνασίου και με 4ετη πείρα.

Ο κλάδος επιρρίπτει ευθύνες στην εκτελεστική γραμματεία της ΠΑΣΥΔΥ ότι κατά την υπογραφή των συμφωνιών με την κυβέρνηση δεν έλαβε υπόψη της τις απόψεις του κλάδου και υπέγραψε ερήμην του όπως και ωρισμένων άλλων κλάδων.

Η απεργία που προγραμματίστηκε για την τρίτη 28/του Ιούνη αναστάληκε μετά από εισήγηση της Ε.Γ. της ΠΑΣΥΔΥ και την υπόσχεση που δόθηκε στους εργαζομένους ότι θα προωθήσει τα δίκαια αιτήματά τους.

Μέχρι σήμερα δίδεται το δικαίωμα στους εργαζομένους να ανεβαίνουν μόνο μέχρι την 4η κλίμακα και αυτοί ζητούν τουλάχιστον μέχρι την 7η όπως συμβαίνει με κάθε εργαζόμενο στην Δ.Υ.

Τα πιο κάτω χαρακτηριστικά παραδείγματα που μας έδωσαν οι εργαζόμενοι δείχνουν το μέγεθος της αδικίας που υπάρχει στο κλάδο αυτό.

1. Εργαζόμενος στο ψυχιατρείο ως φροντιστής και έχει υπό την ευθύνη του άνω των 50 ατόμων με προσόντα απολυτηρίου γυμνασίου, Intermediate K.C.C., εξετάζει κανονισμών αποθηκών και δημοσιονομικών οδηγιών με

πη απ αυτή την πορεία οδηγεί να νομοτελειάκα σε ιστορική χρεωκοπία. Με το να αρνούνται να συνεργαστούν στη βάση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος και με το να μπλέκονται στις κάθε είδους συμμαχίες και συνεργασίες με τη δεξιά, οι ηγεσίες των αριστερών κομμάτων, εγκληματούν σε βάρος της εργατικής τάξης και των υπόλοιπων εργαζομένων. Η θεωρία ότι στην σημερινή εποχή περνάμε «στάδιο απελευθερωτικού αγώνα» κι επομένως η ταξική πάλη «αναβάλλεται» για ένα υστερινότερο στάδιο είναι, απλά, αντιδραστική και τους μόνους τους οποίους εξυπηρετεί είναι τους καταπιεστές, την αρχουσα τάξη. Τη μοναδική διέξοδο από την αποχρόνια πλήρη στασιμότητα στην οποία οι αστοι έχουν ρίξει το πρόβλημα μπορεί να δώσει μια ταξική ανάλυση από τη μεριά της εργατικής τάξης. Ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα για την απελευθέρωση της Κύπρου είναι ο μοναδικός δρόμος' όσο δύσκολη κι αν φαίνεται σαν επιλογή είναι η μοναδική ρεαλιστική.

17 χρόνια υπηρεσία βρίσκεται στη 3η κλίμακα ενώ με τα ίδια προσόντα σε άλλους κλάδους θα ευρίσκετο στη κλίμακα 8.

2. Μάγειρος απόφοιτος γυμνασίου και ξενοδοχειακή Σχολή με 6 χρόνια υπηρεσίας βρίσκεται στη 2 κλίμακα ενώ συνθηθισμένος κλητήρας θα έβγαине μέχρι την 4η κλίμακα.

Οι εργαζόμενοι προειδοποιούν την Κυβέρνηση ότι αν μέχρι τον Σεπτέμβριο δεν ικανοποιηθούν τα αιτήματά τους τότε θα προχωρήσουν σε δυναμική διεκδίκηση των αιτημάτων τους καταβαίνοντας σε απεργία διαρκείας.

Πρέπει να πούμε ότι σε περίπτωση απεργίας διαρκείας του κλάδου αυτού θα παραλύσει ολόκληρο το νοσοκομείο το οποίο εξαρτάται η διατροφή των 500 και πλέον νοσηλευόμενων από την συνεχή εργασία του κλάδου για την απρόσκοπτη λειτουργία των μαγειριών και σε μια τέτοια περίπτωση την ευθύνη θα φέρει η Κυβερνητική πλευρά η οποία αποφεύγει εδώ και τρία χρόνια να δει με σοβαρότητα τα προβλήματα του κλάδου αυτού βλάνοντας τους σαν εργαζομένους β' κατηγορίας.

Η ΠΑΣΥΔΥ σαν εκπρόσωπος του κλάδου πρέπει και έχει καθήκον να υποστηρίξει με κάθε μέσο τον κλάδο για επίλυση των προβλημάτων που αντιμετωπίζει.

Μάζος

ΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ Α.Π. ΛΑΡΝΑΚΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ

Το κείμενο που ακολουθεί αποτελεί απάντηση του Σ.Κ. ΕΔΕΚ, Αριστερή Πτέρυγα Λάρνακας στην Έκθεση Δράσης της απερχόμενης Ε. Επιτροπής που παρουσιάστηκε στην Επαρχιακή Συνδιάσκεψη της 12ης του Ιούνη. Το κείμενο - σε μορφή φυλλάδιου - διανεμήθηκε σ' ολόκληρη σχεδόν την κομματική βάση της επαρχίας, μαζί με το υπόλοιπο υλικό για τις Επ. Συνδιάσκεψεις (βλέπε προηγούμενο φύλλο αρ. 131)

Τον Οχτώβρη του 81, λίγους μήνες μετά τις βουλευτικές εκλογές έγινε η 6η Επαρχιακή Συνδιάσκεψη του κόμματος, όπου η Κεντρική ηγεσία στην προσπάθεια της τότε να εξασφαλίσει την ηγεμονία της στο χώρο της Λάρνακας, επέβαλε τον Κρίτιωνα Γεωργιάδη στο πόστο του Επαρχιακού Γραμματέα παρά τις διαμαρτυρίες και την σαφή αντίθεση της κομματικής βάσης. Η επίβολη του Κ.Γ. από την ηγεσία στηρίχθηκε στο επιχείρημα ότι «το κόμμα χρειάζεται και τις βιτρίνες χρειάζεται και τους δουλευτάδες», ξεχνώντας ότι το κόμμα μας είναι ταγμένο για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και ενάντια στους αστούς, είναι κόμμα δουλειάς και οργάνωσης και όχι βιτρίνας, κόμμα των εργαζομένων και όχι των επιχειρηματιών.

Αυτά όλα, παρά το ότι ο Κ.Γ. 4 μήνες πιο πριν προωθώντας τις προσωπικές του φιλοδοξίες, στες βουλευτικές εκλογές του 81, τύπωνε στην Αθήνα διαφημιστικό φυλλάδιο με το οποίο καλούσε τους ψηφοφόρους της ΕΔΕΚ να τον ψηφίσουν παρά την απόφαση του κόμματος να δοθεί προτίμηση στο Ρένο Πρέντζα.

Ο Κ.Γ. τότε, χωρίς καμιά απόφαση εκμίσθωσε στελέχη με λεφτά του κόμματος για να φέρει σε πέρας τις προσωπικές του μαγούβρες.

Η αμέσως μετά τη Συνδιάσκεψη περίοδος χαρακτηρίστηκε από μια συνεχή πολεμική της ηγεσίας ενάντια στα αριστερά στελέχη που μετείχαν στην νεοεκλεγείσα Ε.Ε., φτάνοντας και στην διάλυση και αυτής της ίδιας της Ε.Ε. για απομόνωση τους, 4 μήνες πριν τις προεδρικές εκλογές, σε μια περίοδο που η λειτουργία της Ε.Ε. ήταν όσο ποτέ άλλοτε απαραίτητη.

Αμέσως μετά τις προεδρικές εκλογές αντί που η ηγεσία του κόμματος να κάνει την αυτοκριτική της και να επισημάνει τα λάθη πολιτικής της που μας οδήγησαν στο 9,5% (στην επαρχία μας πήραμε 6% σε σύγκριση με 8,5% στες βουλευτικές), εντούτοις, όπως και στες βουλευτικές εκλογές έτσι και τώρα επιδιώκει να τρομοκρατήσει την κομματική βάση αποβάλλοντας σημαντικά στελέχη γιατί:

1. Αδυνατεί να πείσει τα ίδια τα μέλη της για την πολιτική που ακολουθήσε στην προσπάθεια της να στρέψει το κόμμα προς τα δεξιά και τη Σοσιαλδημοκρατία, παραγνωρίζοντας τις παραδόσεις του κόμματος και τους πόθους της κομματικής βάσης.
2. Αδυνατεί να πείσει την βάση για τους λόγους που οδήγησαν στην αποτυχία των προεδρικών εκλογών.
3. Προσπαθεί να απαλλαγεί από τις εφθύνες της ριχνοντας-τες πάνω σε πράκτορες και αντικομματικούς.
4. Φοβάται τη κριτική που θα της γίνεται από τη κομματική βάση και έτσι προσπαθεί να αποκεφαλίσει το κύμα αμφισβήτησης διώχνοντας όσους αριστερούς είναι δραστήρια τολμηρά και με επιρροή στελέχη.

Έτσι μετά τη Λευκωσία, Λεμεσό, Πάφο, συνεχίζει τις αποβολές στην Αμμόχωστο και

στην επαρχία μας αποβάλλοντας 5 συντρόφους (Μάζο Αχιλλέα, Τάκη Σ., Μάριο Κ., Μάνθο) επιβαιώνοντας έτσι ότι η αμφισβήτηση της πολιτικής της υπάρχει σε παγκύπρια κλίμακα και καταρρίπτει η ίδια το μύθο που έφτιαξε κατά την διάρκεια των αποβολών του 80-81 για δήθεν μεμονωμένους φραξιονιστές πράκτορες και τα τοιαύτα.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ ΔΡΑΣΗΣ

Η έκθεση δράσης της απερχόμενης ΕΕ που προορίζεται για τη Συν/ψη της 12ης του Ιούνη αντί που θα έπρεπε να αποτελεί ένα έγγραφο σοβαρής αυτοκριτικής και εντοπισμού των αδυναμιών και των λαθών των παρελθόντων που οδήγησαν στην αποτυχία των προεδρικών εκλογών, ένα έγγραφο που να προτρέπει για ένα δημοκρατικό και εποικοδομητικό διάλογο, εντούτοις επιδίδεται, στο σύνολο του σχεδόν, σε ένα όργιο συκοφαντίας και λασπολόγησης της Αριστερής Πτέρυγας, σε ένα όργιο από ψέματα.

Έχουμε καθήκον και υποχρέωση απέναντι στην κομματική βάση να δώσουμε μια απάντηση, έστω και σύντομη, σ' αυτή την έκθεση δράσης, για να μπορούμε το κάθε μέλος να διαμορφώσει αντικειμενική αντίληψη των γεγονότων πιστεύοντας ότι δεν θα αφεθεί να περάσει αυτό το απαράδεκτο έγγραφο αδιαμαρτύρητα.

Λέει η απελθούσα ΕΕ στην έκθεση δράσης:

«η προηγούμενη Επαρχιακή Συνδιάσκεψη βρέθηκε απροετοίμαστη και αιφνιδιαστική από απροσδόκητες αντιπειθαρχικές εκδηλώσεις που ενώ αρχικά είχε εκτιμηθεί ότι οφειλόταν σε προσωπικά φιλότητα και ευαισθησίες, τελικά αποδείχθηκε ότι ήταν καθοδηγούμενα από την Αριστερή Πτέρυγα».

Εμείς λέμε ότι δεν ήταν η Συνδιάσκεψη που αιφνιδιάστηκε αλλά η κομματική γραφειοκρατία, στην αντίδραση της πλειοψηφίας των αντιπροσώπων, που μετείχαν στην Σ/ψη, που έβλεπε να της επιβάλλονταν εσθθητικά τους ηγέτες και τις απόψεις που η γραφειοκρατία ήθελε.

Μας δείχνει, όμως, πως η γραφειοκρατία αντιμετωπίζει εκ των υστέρων τα στελέχη της, που έχουν το θάρρος να λένε τις απόψεις τους και να διαφωνούν μαζί της.

Η συσπείρωση γύρω από την Αριστερή Πτέρυγα των συντρόφων που αποβάλλονται όπως και των Μαρξιστών που συνεχίζουν την πάλη τους μέσα στο κόμμα, είναι αποτέλεσμα της καταπάτησης από την γραφειοκρατία των δημοκρατικών διαδικασιών που το καταστατικό του κόμματος κατοχυρώνει όπως και αποτέλεσμα των διωγμών που υφίστανται οι αριστερές ιδέες και τα δραστήρια αριστερά στελέχη μέσα στο κόμμα.

Συνεχίζει η έκθεση:

«η αποτυχία της ΕΕ οφείλεται στη κρίση που ξέσπασε στη Σ/ψη μέχρι τις εκλογές του Φεβράρη, ο-

πόταν με την αποβολή των Τουμάζου και Αχιλλέα η κρίση ξεπεράστηκε».

Το ποιοί είναι οι δύο σύντροφοι και αν έχουν προσφέρει στο κόμμα ή όχι γνωρίζει το κάθε μέλος της επαρχίας μας.

Για να καταδειχθεί όμως, πόσο ασύστολα ψεύδη είναι τα πιο πάνω λέμε πληροφορικά ότι:

— Ο Τουμάζος είχε δώσει τη παραίτηση του από την ΕΕ ένα μήνα μετά την Σ/ψη του 81 σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τα όσα αντιδημοκρατικά και αντικαταστατικά μεθόδευε η κεντρική ηγεσία σε βάρος του κόμματος στην επαρχία μας. Συγκεκριμένα στη πρώτη συνεδρία της ΕΕ όπου θα καταρτιζόταν σε σώμα παρευρισκeto ο Δώρος Θεοδώρου ως εκπρόσωπος της κεντρικής ηγεσίας με σαφή εντολή (όπως ο ίδιος είπε) να διαλύσει την ΕΕ από την στιγμή που δεν εκλεγόταν στο πόστο του Ε. Γραμματέα ο Κρίτιωνας Γεωργιάδης. Ερωτούμε λοιπόν: Τι εμπόδιζε ο Τουμάζος την ΕΕ καθόλη τη διάρκεια της θητείας της για να δουλέψει;

— Ο σύντροφος Αχιλλέας μέλος του κόμματος από το 72 με αντιστασιακή παράδοση και με συνεχή και συνεπή δουλειά 10 χρόνων ήταν το στέλεχος που καθημερινά πάλευε για να βγάλει την ΕΕ από το τέλμα της αδράνειας και της απραξίας.

Αφού από τον Ιούνη μέχρι τέλος του Σεπτεμβρίου του 82 η ΕΕ ούτε μια απλή σύσκεψη δεν έκανε, ο Αχιλλέας ήταν το στέλεχος που υπόβαλλε υπόμνημα στην κεντρική ηγεσία στις 29.9.82, σαν Επαρχιακός Οργανωτικός Γραμματέας, στο οποίο εξηγούσε την αδράνεια και την ουσιαστικά διάλυση της, εισηγούμενος μέτρα για την επαναδραστηριοποίηση της ΕΕ και την σωστή λειτουργία της Ε. Οργάνωσης γενικότερα.

Η απάντηση της κεντρικής ηγεσίας σ' αυτό το υπόμνημα ήταν η αντικαταστατική απομόνωση του από την ΕΕ και η απαγόρευση συμμετοχής του σε οποιαδήποτε δραστηριότητα του κόμματος.

Συνεχίζει η έκθεση δράσης και λέει:

«η κομματική βάση πρέπει να πάψει να ασχολείται με κουτσοπολιτιστική κριτική των οργάνων ή των αξιωματούχων του κόμματος».

Δηλαδή, ούτε λίγο, ούτε πολύ, μας λένε ότι τα όργανα και οι γραφειοκράτες, μπορούν να ενεργούν χωρίς να δίνουν λόγο και εξηγήσεις σε κανένα ούτε και στα μέλη που τους έλεγαν και που πρέπει να εκπροσωπούν, και ότι η κριτική που γίνεται (που είναι απαραίτητο και πρέπει να γίνεται) προς αυτούς αποτελεί κουτσοπολιό.

Παρακάτω η έκθεση αφού ψεύδεται μιλά για:

«8 περιφερειακές σ/ψεις που πραγματοποιήσε η απερχόμενη ΕΕ στο διάστημα 17/1-14/3/82.

Η πραγματικότητα είναι ότι έγιναν μόνο 4 (Καλαβασό, Αραδίππου, Ορμήδεια, Κόρνο).

Στην συνέχεια, στην προσπάθεια της να δικαιολογήσει την αποτυχία του κόμματος στες εκλογές στην επαρχία μας, λέει ότι:

«ξόδεψε ένα μεγάλο ποσό ενέργειας στες αναπληρωματικές εκλογές της Α/στου του Αύγουστο του 82».

Όλοι όμως ξέρουμε ότι εκείνη η εκστρατεία διάρκεσε μόνο 25 μέρες και επιπλέον η ΕΕ είχε να συνεδριάσει από τον Ιούνη μέχρι τέλος του Σεπτεμβρίου του 82.

Ακόμα λέει ότι:

«Σ' ένα μεγάλο βαθμό το κόμμα στην επαρχία αποτύχε λόγω του ότι, ενώ το ΑΚΕΛ και ΔΗΚΟ οργάνωναν για την δήθεν κρίση της ΕΔΕΚ η ηγεσία του κόμματος υποτίμησε αυτούς τους ισχυρισμούς χωρίς να προβεί σε άμεση και δραστηριότητα παρέμβαση, εξηγώντας ότι η στάση αυτή οφειλόταν στο ότι δεν ήθελε να φανεί η ηγεσία άδικη έναντι οποιουδήποτε συναγωνιστή και πραγματικά δεν άδίκησε κανένα».

Δηλαδή ενώ μιλά για ισχυρισμούς του ΑΚΕΛ και ΔΗΚΟ για δήθεν κρίση της ΕΔΕΚ μετά λέει ότι υποτίμησε αυτούς τους ισχυρισμούς.

Όσο για το πώς δημιουργήσε την κρίση η εφθύνη πέφτει στη σημερινή ηγεσία που αντιδημοκρατικά και έξω από κάθε έννοια του καταστατικού καθαίρουσε από τα πόστα ή απόβαλλε συντρόφους χωρίς καν να καλεστούν για απολογία (δικαίωμα που ακόμα και αυτά τα αστικά δικαστήρια σου παρέχουν) 20 μέρες πριν τις εκλογές. Φταίει η ηγεσία όπου στη προσπάθεια της να κερδίσει ψηφοφόρους από τα δεξιά, εκτός από το νέρωμα του σοσιαλιστικού μας προγράμματος έκανε και προσπάθειες προσέγγισης με ηγετικά στελέχη του Συναγερμού, δίνοντας έτσι τροφή στο ΑΚΕΛ να προπαγανδίζει για ΜΑΥΡΑ ΜΕΤΩΠΑ.

Στον ισχυρισμό ότι δήθεν δεν ήθελε ούτε θέλει η ηγεσία να αδικήσει κανένα ρωτούμε μόνο αυτό: Γιατί δεν δίνει το δημοκρατικό δικαίωμα η ηγεσία στους αποβλημένους να παρευρεθούν στες Σ/ψεις και να υπερασπίσουν τους εαυτούς τους, ούτως ώστε να αφεθεί από μόνη της η βάση να κρίνει αντικειμενικά;

Για τις προεδρικές εκλογές λέει η έκθεση δράσης:

«οργάνωσαμε μεγάλο αριθμό προεκλογικών συνεντεύξεων σε συνοικίες της πόλης, σε χωριά και συνοικισμούς καθώς και σε σπίατα».

Το τι καθοδηγητικό ρόλο έπαιξε η ΕΕ και τι δουλειά πρόσφερε στες προεδρικές εκλογές λέμε ενδεικτικά ότι η ΕΕ συνεδρίασε στις 3.11.82 με μόνο θέμα την χοροεσπερίδα των Χριστουγέννων και η επόμενη σύσκεψη έγινε μετά τις εκλογές μέσα στο Μάρτη με κύριο θέμα την αποβολή νέων συντρόφων. Για την αποτυχία στες εκλογές προσπαθεί να επιρρίψει εφθύνες στη βάση λέγοντας:

«Αν γι' αυτή την αποτυχία εφθύνεται η απερχόμενη ΕΕ το ίδιο εφθύνεται και κάθε μέλος».

Πως όμως, είναι δυνατό να ευθύνεται η κομματική βάση όταν αυτή η ΕΕ που έπρεπε να είναι το κεντρικό καθοδηγητικό όργανο της επαρχίας δεν προσηύθε ούτε σε τυπική συνεδρία από τις 3.11.82 μέχρι τα μέσα του Μάρτη του 83.

Διαμαρτύρεται ακόμα η ΕΕ ότι:

«σε ένα μεγάλο βαθμό η αποτυχία του κόμματος στην επαρχία οφείλεται στην έλλειψη ικανών και καταρτισμένων στελεχών».

Τότε όμως γιατί διάλυσαν τη ΣΧΟΛΗ ΣΤΕΛΕΧΩΝ η οποία λειτουργήσε με μεγάλη επιτυχία μέχρι και τον Δεκέμβριο του 81 και γιατί αποβάλλουν τα πιο δραστήρια και ικανά στελέχη;

Τελικά παραδέχεται η ΕΕ ότι:

«Το αποτέλεσμα των εκλογών ήταν ανώτερο από την δουλειά που έκανε διότι οι απώλειες ήταν μικρές».

Γι' αυτό δεν έχουμε αμφιβολία, πως, ότι πήραμε τελικά στες εκλογές δεν οφείλεται στην ΕΕ που ήταν ανύπαρκτη, αλλά στα μέλη και στελέχη των Τ.Ο. και Ο.Β. που παρά την έλλειψη κεντρικής καθοδήγησης, πρωτοβουλιακά με μόνη την πίστη τους στο κόμμα πάλαψαν στες εκλογές κόντρα στην ανοργανωσιά για ανάπτυξη και δυνάμωμα του κόμματος.

Για την Νεολαία αναφέρεται η έκθεση δράσης με τα πιο επαινετικά λόγια ΕΝΩ ΣΥΝΕΙΔΗΤΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΑΠΟΚΡΥΨΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΒΑΣΗ ΟΤΙ 3 ΑΠΟ ΤΑ ΠΙΟ ΔΡΑΣΤΗΡΙΑ ΣΤΕΛΕΧΗ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ, ΠΟΥ ΣΤΗΡΙΞΑΝ ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΗΣ, ΑΠΟΒΛΗΘΗΚΑΝ ΑΜΕΣΩΣ ΜΕΤΑ ΤΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ.

Δεν θα επεκταθούμε περισσότερο σε αυτή τη κριτική απάντησή μας προς την έκθεση δράσης αφήνοντας την στην τελική κρίση των μελών που θα παρευρεθούν στην Σ/ψη.

Εκείνο που θα θέλαμε όμως να προσθέσουμε είναι:

Για μας το κόμμα δεν είναι η ηγεσία - είναι η βάση. Επιζητούμε ένα κόμμα το οποίο να επιτρέπει την έκφραση απόψεων και την δημοκρατία. Οι Μαρξιστές μέσα στο κόμμα δεν αρνήθηκαν ποτέ την πειθαρχία σε οποιαδήποτε απόφαση. Σαν απαραίτητο όρο γι αυτό όμως έβαζαν την δημοκρατική λειτουργία του κόμματος και την πραγματική συμμετοχή της βάσης στο πάρσιμο των αποφάσεων και τον καθορισμό πολιτικής.

Απευθυνόμαστε στη βάση και ζητούμε από τη συνδιάσκεψη να ανατρέψει τις αποβολές και να απαιτήσει την επιστροφή των αποβλημένων. Τες θέσεις μας τις παραθέτουμε στο βαθμό που είναι δυνατόν στη συνέχεια. Αυτές οι θέσεις αναπτύχθηκαν μέσα στο χώρο της ΕΔΕΚ κι εκεί είναι που ανήκουν. Είτε μέσα, είτε έξω από το κόμμα, θα συνεχίσουμε τον αγώνα γι αυτές τις θέσεις. Αυτό που δεν θα κάνουμε ποτέ, είναι να εγκαταλείψουμε το κόμμα και τις επαναστατικές του παραδόσεις επειδή έτσι θέλει η σημερινή ηγεσία.

ΛΑΡΝΑΚΑ 7.6.83

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΚΑΙ ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΗΝ. Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ

Ο ΕΠΕΤΕΙΑΚΟΣ ΜΑΡΕΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΚΕΛ ΔΥΟ ΤΑΚΤΙΚΕΣ, ΜΙΑ ΘΕΣΗ

«Στις υποχωρήσεις στον αστικό εθνικισμό, που περιέχονται στο σχέδιο προγραμμάτος και στη διατυπωμένη σ' αυτό ασαφή θέση για «διεθνή αδελφότητα των λαών» ο Μάρξ αντιπαράταξε το ακριβές ταξικό αίτημα της «διεθνούς αναδέλφωσης της εργατικής τάξης διάφορων χωρών στον κοινό αγώνα ενάντια στις κυριαρχες τάξεις και τις κυβερνήσεις τους».

Το πιο πάνω απόσπασμα δεν είναι παρμένο από παλιό φύλλο της «α.ε.», ούτε από οποιαδήποτε άλλη «αριστεριστική» φιλολογία: είναι κομμάτι από την ομιλία του Γ.Γ. του ΑΚΕΛ Ε. Παπαϊωάννου στην «ειδική συνεδρία της Ολομέλειας της Κ.Ε. και Κ.Ε.Ε. με την ευκαιρία των 100 χρόνων από το θάνατο του Καρλ Μάρξ (Χαρουύη, Κυριακή 22 Μαΐου 1983). Θα νόμιζε κανείς πως ο κ. Παπαϊωάννου κάμνει μ' αυτή τη θέση έμμεσα κριτική στο ίδιο του το κόμμα, πως προετοιμάζει μια νέα στροφή του ΑΚΕΛ, μακριά από την «ειδική συνεργασία». Ούτε «εθνική» και είναι το μόνο κομμάτι που δημοσιεύτηκε τελευταία στη «Κ» με τέτοιο ταξικό περιεχόμενο. Ακόμα και πριν τις εκλογές, το Νόββερ του περασμένου χρόνου σε άρθρο με τον τίτλο «Μάρξ και Ένγκελς για το Ειδικό Ζήτημα» κάποιος Δρ. Σ. Χαρμαντανιαν έγραφε:

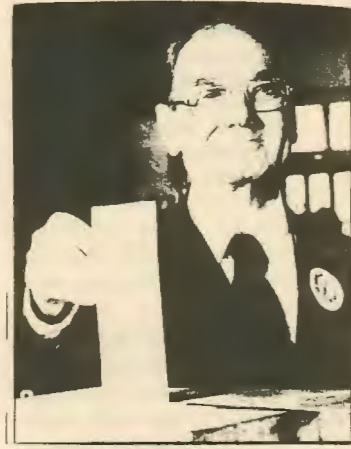
«Στον αστικοεθνικιστικό δρόμο λύσης του εθνικού ζητήματος οι Μάρξ και Ένγκελς κι ύστερα ο Λένιν αντιπαράθεσαν το σοσιαλιστικό, διεθνιστικό δρόμο για τη λύση τους.»

«Η ακόμα στην ομιλία του Α. Φάντη «στη Διεθνή Επιστημονική Διάσκεψη για τα 100 χρόνια από το θάνατο του Μάρξ» στο Βερολίνο (Χαρουύη 26.4.83) βρίσκουμε:

«Κύριο προαίτιο για τον αστικό εθνοκρατισμό του παλιού από τη ζωή της ανθρωπότητας και για μια κοινωνία της ειρήνης και της ευημερίας είναι η κατάργηση του απάνθρωπου εκπαιδευτικού συστήματος του καπιταλισμού - ιμπεριαλισμού και η εγκαθίδρυση του κοινωνικού και οικονομικού συστήματος του σοσιαλισμού - κομμουνισμού.»

«Οχι καθημερινά, αλλά οπωσδήποτε πολύ πιο συχνά από προηγούμενα, η αναφορά στον Μάρξ, τον Ένγκελς και τον Λένιν μέσα από τις ομιλίες ηγετών του ΑΚΕΛ και στις σελίδες της «Κ» φέρνει στην επιφάνεια θεωρητικά ζητήματα που με κανένα τρόπο δεν στηρίζουν την πολιτική πρακτική του ΑΚΕΛ.

ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΗ ΣΤΕΛΕΧΩΝ
«Άλλα ως ξαναγυρίσουμε στην ομιλία Παπαϊωάννου. Η ομιλία δημοσιεύτηκε στη «Κ» κάτω από τον τίτλο «Η δίδασκαλία του Μάρξ και η ανάγκη συνεχούς επιμόρφωσης των στελεχών και μελών του Κόμματος» θάταν περίεργο αν πράγματι ο τίτλος

Ο Γ.Γ. Παπαϊωάννου

ξερηταια κυριαρχία, εδαφική ακεραιότητα. Για μια αδελμηφη αποστρατικοποιημένη Κύπρο».

Αφήνοντας κατά μέρος τον αυτές ήταν επιδιώξεις του ΑΚΕΛ σ' όλη την ιστορία του, ή αν συμφωνούμε με την αρθρότητα - τους, τι σχέση έχουν όλη αυτή με την Μαρξιστική επιμόρφωση των μελών και στελεχών;

«Η ιστορία του κόμματος - μας που είναι ορατή συνδεμένη με τους αγώνες της Κυπριακής εργατικής τάξης και του Κυπριακού λαού, πρέπει να ολοκληρωθεί και να εκδοθεί. Δεν έχουμε κανένα δικαίωμα να καθυστερούμε την έκδοση της ιστορίας του κόμματος - μας ή ενός δοκίμιου αυτής της ιστορίας. Το οφείλουμε στα νεορα - μας μέλη, το οφείλουμε στη νεολαία - μας, το οφείλουμε στο λαό - μας.

Η έκδοση και κυκλοφορία της ιστορίας του Κόμματος - μας θα βοηθήσει τη νέα γεννα να δει την πορεία που δίνουμε το Κόμμα μας, να βγάλει τα απαραίτητα διδάγματα και να φωτίσει την πάρα πέρα πορεία προς την πραγματική ανεξαρτησία την κοινωνική πρόοδο και τον σοσιαλισμό».

Η δίδασκαλία λοιπόν του Μάρξ θα γίνει «κτμήμα των κομματικών μελών και στελεχών» όχι με θεωρητική δουλειά και μελέτη της ίδιας της «δίδασκαλίας του Μάρξ» αλλά με την έκδοση της ιστορίας του ΑΚΕΛ. Την «πέρα πέρα πορεία» δεν θα φωτίσει ο Μαρξισμός αλλά η ιστορία του κόμματος. Η ηγεσία του ΑΚΕΛ δεν αισθάνεται την ανάγκη να «επιμορφώσει» τα μέλη και στελέχη με την Μαρξιστική θεωρία. Η ιστορία του κόμματος είναι όχι μόνο «Μαρξιστική», είναι ο μόνος μαρξισμός που χρειάζεται και τα μέλη.

ΤΣΙΤΑΤΑ
Αν επιμένω τόσο στο πως βλέπουν οι ηγέτες του ΑΚΕΛ την «επιμόρφωση των μελών και στελεχών» είναι γιατί μόνο μ' αυτή την προσέγγιση θα ήταν θα ήταν δυνατό να ελπίσει ο Π. πως η αναφορά του σε καίρια θεωρητικά ζητήματα και ο ήμιτος του στα κλασσικά κείμενα δεν θα δημιουργούσε προβλήματα για την πολιτική του ΑΚΕΛ. Είναι αδύνατο να βρει κανείς, ειδικά μέσα στα κείμενα που αναφέρει ο Π. στην ομιλία του, οποιαδήποτε δικαιολόγηση της πολιτικής της συνεργασίας με την «εθνική» αστική τάξη που ακολουθεί το ΑΚΕΛ. Αν παρ' ελπίδα τα μέλη και στελέχη του ΑΚΕΛ μάθαιναν τον Μαρξισμό - τους από τα κείμενα αυτά θα είχαν πολλά ερωτήματα για τους ηγέτες τους. Όμως, όπως αναφέρει ο ίδιος ο Παπαϊωάννου:

«Μερικοί κομμουνιστές χρησιμοποιούν ταπτάτα από τον Μαρξισμό - Λενινισμό έξω τόπου και χρόνου χωρίς να κατανοούν ή χωρίς να θέλουν να κατανοήσουν μέσα σε ποιές συνθήκες είναι που χρησιμοποιούνται αυτά που γράφονται; Όμως, όπως αναφέρει ο ίδιος ο Παπαϊωάννου: «Μερικοί κομμουνιστές χρησιμοποιούν ταπτάτα από τον Μαρξισμό - Λενινισμό έξω τόπου και χρόνου χωρίς να κατανοούν ή χωρίς να θέλουν να κατανοήσουν μέσα σε ποιές συνθήκες είναι που χρησιμοποιούνται αυτά που γράφονται».

οι μεγάλοι φιλόσοφοι δασκάλου του επιστημονικού σοσιαλισμού».

Μια λοιπόν και «μερικοί κομμουνιστές» χρησιμοποιούν τα Μαρξιστικά κείμενα «έξω τόπου και χρόνου» γιατί να τα χρησιμοποιούμε καθόλου; ποια η ανάγκη να τα ξέρουμε; αρκεί ν' αντιμετωπίσουμε όποιον τα χρησιμοποιεί με το πιο πάνω επιχείρημα και θάμιασε καλύτεροι μαρξιστές αφού δεν χρησιμοποιούμε «ταπτάτα έξω τόπου και χρόνου»; Ας αφήσουμε λοιπόν τους ηγέτες του ΑΚΕΛ που «κατανόησαν τις συνθήκες» να μας προμηθεύουν με τα κατάλληλα αποσπάσματα για την κάθε περίπτωση.

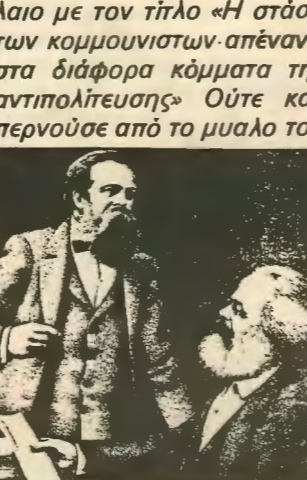
ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ
Ας δούμε όμως πως χρησιμοποιεί ο Π. τα μαρξιστικά κείμενα, πως διαλέγει αποσπάσματα απ' αυτά. Ας δούμε πως τεκμηριώνει «μαρξιστικά» τη συνεργασία του ΑΚΕΛ με την «εθνική» αστική τάξη και το ΔΗΚΟ

«Διανύουμε ακόμη σαν λαός το αντιιμπεριαλιστικό, αντικατοχικό, απελευθερωτικό στάδιο του αγώνα - μας... Υπ' αυτές τις συνθήκες η εργατική τάξη της Κύπρου και το κόμμα της, το ΑΚΕΛ δεν είναι δυνατό να παραγνωρίσει ότι ενώ συνεχίζεται ο ταξικός αγώνας αυτο που προέχει είναι ο αντιιμπεριαλιστικός, αντικατοχικό, απελευθερωτικός αγώνας και ότι α' αυτόν τον αγώνα και η εθνική αστική τάξη έχει κάθε συμφέρον να συνεργαστεί με την εργατική τάξη για να διεξάγει στον κοινού αυτόν τον αγώνα... Το ΑΚΕΛ αγωνίζεται για την πλατύτερη δυνατή ενότητα όλων των δυνάμεων που θέλουν την απαλλαγ της Κύπρου από την ιμπεριαλιστική παρουσία και την ένταξη του λαού, ανεξάρτητα από ταξική ή ιδεολογική τοποθέτηση που θέλουν μια πραγματικά ανεξάρτητη, κυρίαρχη εδαφικά εκέκρη αδελμηφη και αποστρατικοποιημένη Κύπρο. Αυτό άλλοτε είναι και το νόημα της συνεργασίας μας με το Δημοκρατικό Κόμμα βάσει του Μίνωμου Προγράμματος που συμφωνήθηκε... Το ΑΚΕΛ εφάρμοξε σωστά, διαλεκτικά και όχι δογματικά την επιστημονική θεωρία του Μαρξισμού - Λενινισμού και προλεταριακού διεθνασμού στην Κύπρο. Γιατί όσος διάβασαν και κατανοήσαν σωστά αυτή την ακατανίκητη θεωρία και δεν την επαπαγόλισαν δεν μπορεί παρα να διαπιστώσαν ότι ο Μάρξ όχι μόνον δεν απέκλειε τέτοις συμφωνίες αλλά και τις επιδίωκε κάτω από συγκεκριμένες συνθήκες. Στο περίφημο μάλιστα κλασσικό έργο των Μάρξ - Ένγκελς το Κομμουνιστικό Μανιφέστο, το νίξιται ολοκάθαρα ότι οι κομμουνιστές συνεργάζονται με άλλο δημοκρατικά κόμματα! Οι κομμουνιστές εργάζονται παντού για τη σύνδεση και συνένωση των δημοκρατικών κομμάτων όλων των χωρών.»

Ποιος, τώρα, «χρησιμοποιεί ταπτάτα έξω τόπου και χρόνου»; Ποιος «δεν θέλει να κατανοήσει μέσα σε ποιές συνθήκες είναι που χρησιμοποιούνται αυτά που γράφονται»; Όμως, όπως αναφέρει ο ίδιος ο Παπαϊωάννου: «Μερικοί κομμουνιστές χρησιμοποιούν ταπτάτα από τον Μαρξισμό - Λενινισμό έξω τόπου και χρόνου χωρίς να κατανοούν ή χωρίς να θέλουν να κατανοήσουν μέσα σε ποιές συνθήκες είναι που χρησιμοποιούνται αυτά που γράφονται».

Ποιος, τώρα, «χρησιμοποιεί ταπτάτα έξω τόπου και χρόνου»; Ποιος «δεν θέλει να κατανοήσει μέσα σε ποιές συνθήκες είναι που χρησιμοποιούνται αυτά που γράφονται»; Όμως, όπως αναφέρει ο ίδιος ο Παπαϊωάννου: «Μερικοί κομμουνιστές χρησιμοποιούν ταπτάτα από τον Μαρξισμό - Λενινισμό έξω τόπου και χρόνου χωρίς να κατανοούν ή χωρίς να θέλουν να κατανοήσουν μέσα σε ποιές συνθήκες είναι που χρησιμοποιούνται αυτά που γράφονται».

ροποίηση και διασπρέβλωση της θέσης του «Μανιφέστου» Πρωτ' απ' όλα η πιο πάνω φράση βρίσκεται στο κεφάλαιο με τον τίτλο «Η στάση των κομμουνιστών απέναντι στα διάφορα κόμματα της αντιπολίτευσης».

Ο Κ. Μουστάκιδης

Μαρξ και του Ένγκελς η σκέψη για συνεργασία με κυβερνητικά αστικά κόμματα. Η συνεργασία με τα δημοκρατικά κόμματα περιορίζονταν στο βαθμό που αυτά αντιπολιτεύονταν την απολυταρχία που επικρατούσε. Το νόημα αυτο γίνεται απόλυτα καθαρό αν μεγαλώσουμε λίγο το απόσπασμα:

«Με μια λέξη οι κομμουνιστές υποστηρίζουν πάντοτε κάθε επαναστατικό κίνημα ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΥΠΑΡΧΟΥΣΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ.»

Σε όλα αυτά τα κινήματα προβάλλουν το ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΙΔΙΟΧΤΗΣΙΑΣ, οποιαδήποτε μορφή, περισσότερο ή λιγότερο εξελιγμένη, κι αν έχει πάρει σαν ΤΟ ΒΑΣΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ του κινήματος.

Τέλος οι κομμουνιστές εργάζονται παντού για τη σύνδεση και τη συνεννόηση των δημοκρατικών κομμάτων όλων των χωρών.

Οι κομμουνιστές θεωρούν ανάσθη - τους να κρύβουν τις απόψεις και τις προθέσεις τους. Δηλώνουν ΑΝΟΙΧΤΑ όποιον σκοποί τους μπορούν να πραγματοποιηθούν ΜΟΝΑΧΑ ΜΕ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ όλου του σημερινού κοινωνικού καθεστώτους. (οι υπογραμμισμένες δικές μου)

Μήπως η «εθνική» αστική τάξη είναι «επαναστατικό κίνημα ενάντια στην υπάρχουσα κοινωνική και πολιτική κατάσταση»; Μήπως στη συνεργασία του με το ΔΗΚΟ το ΑΚΕΛ προβάλλει «το βασικό ζήτημα του κινήματος»; Μήπως «δηλώνει ανοιχτά ότι οι σκοποι - του μπορούν να πραγματοποιηθούν μονάχα με την βίαιη ανατροπή όλου του σημερινού κοινωνικού καθεστώτους»;

Όμως μπορεί να μην «κατανοήσαμε σωστά τις συνθήκες». Ας δούμε λοιπόν ποιές ήταν οι συνθήκες το 1848 που γράφτηκε το «Μανιφέστο» και ποιές οι σημερινές.

Το 1848 ο καπιταλισμός βρισκόταν ακόμα στα πρώτα του στάδια. Ήταν ακόμα ένα προοδευτικό κοινωνικό σύστημα με την έννοια ότι μπορούσε ακόμα ν' αναπτύξει τις παραγωγικές δυνάμεις, παρ' όλο που άρχισαν να διαφαίνονται οι αντιφάσεις του. Στις πιο πολλές χώρες ο καπιταλισμός δεν είχε ακόμα ξεπερδόμενι με τις φεουδαρχικές δομές και το προλεταριάτο δεν μπορούσε ένα ελπίσει σε δίκη του νίκη. Ο κύριος στόχος του «Μανιφέστου» ήταν να τοποθετήσει ιστορικά τον αγώνα του προλεταριάτου, να δείξει τα βαθύτερα αίτια για τις ήττες - του και να περιγράψει τις προϋποθέσεις για τη νίκη: μια νίκη χωρίς στυγές εμπρηστές του αφο του καπιταλισμός εξατλούσε τα περιθώρια - του, έχανε την προοδευτικότητα - του και γίνονταν έτσι εμπόδια στην ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων. Μέχρι ακόμα και την Κομμούνα του Παρισιού το 1871 ο Μάρξ έκρινε πως δεν είχε φτάσει αντικειμενικά η ώρα της προλεταριακής νίκης.

Είναι ωστόσο απίθανο να έβλεπε ο Μάρξ τη διατήρηση του καπιταλισμού ενάντιον σχέδον αιώνια μετά το γράψιμο του «Μανιφέστου». Σε όλα αυτά τα κινήματα προβάλλουν το ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΙΔΙΟΧΤΗΣΙΑΣ, οποιαδήποτε μορφή, περισσότερο ή λιγότερο εξελιγμένη, κι αν έχει πάρει σαν ΤΟ ΒΑΣΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ του κινήματος.

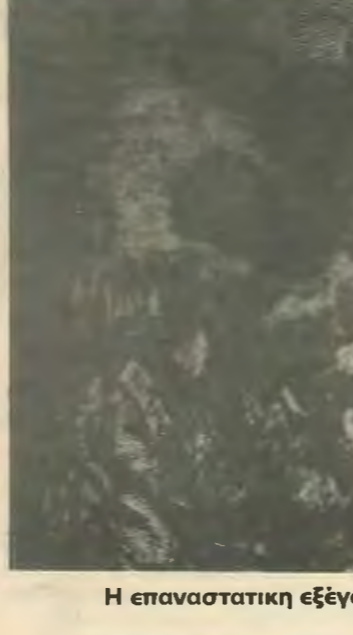
Το εξώφυλλο του «Κομμουνιστικού Μανιφέστου» που εκδόθηκε το 1848

Παρ' όλο που ο Μάρξ πολυ συχνά απόφυγε να βάλε χρονικά όρια στον καπιταλισμό είναι φανερό από τα γραφτά του πως τοποθετούσε την εποχή τη κοινωνικής επανάστασης σ' ένα πολυ χαμηλότερο επίπεδο εξέλιξης απ' ότι το σημερινό. Πολυ χαρακτηριστικά στο «Μανιφέστο», ανάμεσα στα καθήκοντα του προλεταριάτου μετά την κατάκτηση της πολιτικής εξουσίας αναφέρονται μέτρα που έχουν κι ολας γίνι πραγματικότητα μέσα στα πλαίσια του απταλισμού, όπως:

- 2. Γρήγορο προοδευτικό φορολόγιο.
- 6. Συνκέντρωση στα χέρια του κράτους όλων των μέσων μεταφοράς.
- 7. Αύξηση του αριθμού των εθνικών εργοστασίων και των εργαλειών παραγωγής. Εκχρησισια και βελτίωση των γαιών συμφώνα μ' ένα γενικό σχέδιο.
- 9. Συνδυασμός της νεωρογίας και της βιομηχανίας. Μέτρα που τείνουν να εξοφανίσουν βαθμιαία την αντίθεση ανάμεσα στην πόλη και την ύπαιθρο.
- 10. Δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση για όλο τα παιδιά. Κατάργηση της δουλειάς των παι-

διών στα εργοστάσια με τη σημερινή - της μορφή. Συνδυασμός της εκπαίδευσης με την υλική παραγωγή κλπ. κλπ.

Αυτα τα μέτρα ο Μάρξ τα συγκαταλέγει ανάμεσα στις «δεσοτικές επεμβάσεις (απο το προλεταριακό κράτος) στο δικαίωμα της ιδιοκτησίας και στις αστικές σχέσεις παραγωγής».

Η επαναστατική εξέγερση του 1848 στο Παρίσι

Πέντε απο τα δέκα μέτρα που συγκεκριμένα αναφέρει το «Μανιφέστο» σαν δουλειά του προλεταριάτου στη περίοδο της δικτατορίας του έχουν γίνει η φυσιολογική τάξη πραγμάτων σε πολλές αναπτυσσόμενες καπιταλιστικές χώρες. Άλλα δυο (4) Κατάσχεση της περιουσίας των φυγδών και των στασιαστών και 5. Συγκέντρωση της πίστης στα χέρια του κράτους, με μια εθνική τράπεζα, που τα κεφάλαια - της θα ανήκουν στο κράτος και που θάχει αποκλειστικό μονοπώλιο έχουν εφαρμοστεί σε ειδικές περιπτώσεις. Τι έχει πάει στραβά; Γιατί αν δεν θέλουμε να μετατρέψουμε τον Μάρξ σε ιδρυτή θρησκείας είμαστε υποχρεωμένοι ν' αναγνωρίσουμε τη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στο «Μανιφέστο» και την μαγευτικότερη πορεία της ιστορίας, να την αναλύσουμε και, αν χρειάζεται, ν' αναθεωρήσουμε τη θέση του Μάρξ. Αν δεν ακολουθήσουμε αυτή την πορεία, αν δεν έχουμε την τόλμη να δούμε κριτικά οποιοδήποτε γραφτό, ακόμα και του Μάρξ, δεν θάμιασε μαρξιστές αλλά, όπως λέει και ο Παπαϊωάννου, παπαγάλοι.

«Αίθ' θα φωνάζει ο Π «Ρεβιζιονιστές!» Αναθεωρητιστές!» Όμως το ποι οι αξίζουν αυτά τα επιθέτα θα το δούμε πιο κάτω. Για την ώρα ας συνεχίσουμε την ανάλυση - μας; γιατί ο καπιταλισμός εξαελήθηκε πιο πέρα απ' ότι περίμενε ο Μάρξ; Στην πραγματικότητα η απάντηση είναι πολυ απλή: Ο καπιταλισμός έφτασε στο κρίσιμο σημείο για την ανατροπή του μέσα στα γενικά πλαίσια που έβαλε ο Μάρξ. Δεν ανατράπηκε όμως γιατί η ηγεσία του προλεταριάτου δεν πρόρεσε ν' ανταποκριθεί στο αίτημα του Π. ίδιος ο Π. θί-

γει το θέμα παρεπιμπτόντως χωρίς ν' αντιλαμβάνεται την κοσμιοστορική σημασία - του:

«Για να σταματήσει η θριαμβευτική πορεία του Μαρξισμού η αστική τάξη χρησιμοποίησε τον ρεβιζιονισμό και αναθεωρητισμό. Κατάρρωσε να υποκάψει τα κόμματα της Β' Διεθνούς από τα μέσα, με αποτέλεσμα την υποταγή στην αστική τάξη. Αυτο φάνηκε πολυ χυπτή στην θέση που

πάρει οι απορρουσιστες ηγέτες της Β' Διεθνούς. Προδίδοντας ακόμα και τις αποφάσεις Συνεδρίων της ίδιας της Διεθνούς οι ηγέτες της τάχθηκαν υπέρ της αστικής τάξης του έθνους τους στον κατήφορο προς τον Α' Παγκόσμιο πόλεμο. Κάτω από την επίδραση αυτής της θέσης των απορρουσιστων ηγετων της Β' Διεθνούς μεγάλα τμήματα της εργατικής τάξης εμποδίστηκαν απο του να αντισταθούν αποτελεσματικά στους εμπρηστές του πρώτου παγκοσμίου πολέμου. Αυτη η ελληρωθή τακτική συνείδησης παράβηκε με τη ζυη εκκατομμυρίων εργατών.

Ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος δεν ήταν ένα τυχαίο γεγονός. Ο καπιταλισμός είχε φτάσει σε αδιέξοδο. Είχε φτάσει η ώρα που η εργατική τάξη μπορούσε να νικήσει και να σώσει την ανθρωπότητα απο την επερχόμενη σφαγή. Η εργατική τάξη είχε την οργανωτική δύναμη να το κάμει. Η προδοσία των ηγετων - της ήδον ο μόνος - και αποφασιστικός - παράγοντας για την αδράσασια και την αποτυχία - της. Φυσικά ο κ. Παπαϊωάννου αποφεύγει να αναφέρει τη μέθοδο με την οποία η εργατική τάξη θα κέρδιζε την ειρήνη. Ας αφήσουμε τον Λένιν να το κάμει στη θέση του:

«Γ' αυτό αναδομοσιεύω αυτή τη διακήρυξη της Βασιλείας της ΙΙ Διεθνούς» σαν παράφραση τούτης της έκδοσης και στρέφω ακόμα μια φορά την προσοχή των αναγνωστών στο γεγονός ότι οι ηγέτες της ΙΙ Διεθνούς αποφεύγουν με την ίδια επιμέλεια να μέρη εκείνα της διακήρυξης που μελών με ακρίβεια, σαφήνεια και ανοιχτά για τη σύνδεση ίσα - ίσα αυτο του επερχόμενου πολέμου με την προλεταριακή επανάσταση - τ' αποφεύγουν με την ίδια επιμέλεια που ο κλέφτης αποφεύγει το μέρος όπου έκανε την κλεψία. (Υπογραμμιστες δικές μου).

«Ο Παπαϊωάννου δεν μπορεί να συνδέσει το θέμα των επερχόμενων πολέμων» και επομένως το θέμα της ειρήνης, με την προλεταριακή επανάσταση; έτσι εκεί που ο Λένιν μιλά για προλεταριακή επανάσταση ο Π. προτιμα την «αποτελεσματική αντίσταση στους εμπρηστές του πρώτου παγκοσμίου πολέμου».

Η ξεκάθαρη μαρξιστική προοπτική του Λένιν μετατρέπεται σ' ένα ασαφή ειρηναίο.

Για τον Λένιν δεν έμενε αμφιβολία πως ο καπιταλισμός είχε ωριμάσει αντικειμενικά για την επανάσταση. Και είχε ωριμάσει γιατί είχε ξεπεράσει τον εαυτό του. Η ανάπτυξη των μονοπωλιών μεταβάλλει τις σχέσεις παραγωγής, κοινωνικοποιεί την παραγωγή.

«... οι σχέσεις της ατομικής οικονομίας και της ατομικής ιδιοκτησίας αποτελούν ένα περίβλημα που δεν ανταποκρίνεται πια στο περιεχόμενο, που αναπόφευκτα δεν μπορεί παρα να σπείσει αναβληθεί τεχνητά ο παραμερισμός του, που μπορεί να παρμένει σε κατάσταση αποαισιοσμένης σχετικά μεγάλο χρονικό διάστημα (στη χειρότερη περίπτωση, αν η θεραπεία του απορουσιστικού αποστήματος τραβήξει σε μήκος), που αναπόφευκτα όμως θα παραμεριστει.»

(Λένιν: Ο Ιμπεριαλισμός Ανώτατο Στάδιο του Καπιταλισμού)

Εδώ δεν έχουμε μια πρόσκαιρη συγκυρία γεγονότων που εννοούν την επανάσταση; Έχουμε μπροστά - μας «μια εποχή κοινωνικής επανάστασης» με την έννοια που δίνει ο Μάρξ στον πρόλογο της «Κριτικής της Πολιτικής Οικονομίας». Η «υλική ανατροπή στους οικονομικούς όρους της παραγωγής» έχει ήδη γίνει. Αυτό που απομένει είναι η στιγμή που «ο άνθρωπος συνειδητοποιούν αυτή την σύγκρουση και παλαίβουν μέχρι τη λύση της».

Και αυτή η συνειδητοποίηση εμποδίζεται απο το «απορουσιστικό απόστημα», την ηγεσία του εργατικού κινήματος που ανη να παλαίψει για την ανατροπή της αστικής τάξης γυρεύει να θεραπέψει το αρρωσιστημένο, γερικό σύστημα, να διατηρήσει την ειρήνη χωρίς να ξερίζωνει την αιτία του πολέμου, ν' ανυψώσει το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης χωρίς να συντριψει την πηγή της φτώχειας της.

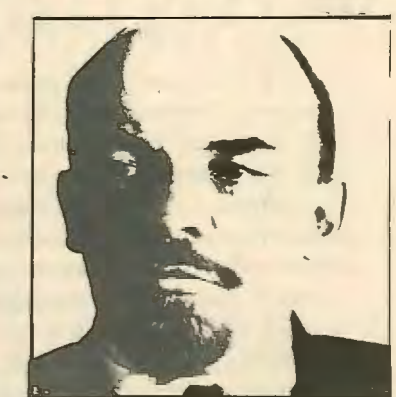
ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
Ο καπιταλισμός κάρφρεσε σαν σύστημα στη δεύτερη δεκαετία του αιώνια μας. Στο επίπεδο ανάπτυξης που λίγο - πολυ πρόβλεψε ο

Μάρξ. Η εργατική τάξη δεν μπόρεσε να πει το λημερα στην επίθεση και να πάρει την εξουσία. Έτσι η κάρφρευση δεν οδήγησε στον σοσιαλισμό αλλά στη βαρβαρότητα του πολέμου. Με τη σειρά - του ο πόλεμος έσπρωξε σκληρα και αμείλικτα τις μάξες στη συνειδητοποίηση που οι ηγέτες - τους εμπόδιζαν. Ο πόλεμος οδήγησε στην επανάσταση στη Ρωσία, όπου επικράτησε χάρη στους Μπολσεβίκους, και στη Γερμανία όπου αποτύχη χάρη στην προδοσία των Σοσιαλδημοκρατών.

Ακολούθησε μια περίοδος ανοικοδόμησης απο τις καταστροφές του πολέμου με παράλληλη έξαρση της επαναστατικής δραστηριότητας της εργατικής τάξης. Επανάσταση στη Γερμανία το 1923 που νίπιεται στο αίμα απο τους Σοσιαλδημοκράτες. Γενική απεργία στη Βρετανία το 1926 που σπάει απο την Εργατική ηγεσία. Η πρόσκαιρη επιβίωση του καπιταλισμού καταλήγει στην κάρφρευση του 1929 και αρχίζει μια νέα περίοδος ταξικής σύγκρουσης όπου η μια με τα την άλλη οι επαναστάσεις της εργατικής τάξης χάνονται κύρια γιατί η Τρίτη Διεθνής με την καθοδήγηση του Σταλιν δεν είναι σε θέση να δώσει επαναστατικές προοπτικές. Στην Κίνα η συνεργασία του Μάο με τον Τσιάνγ - Κάι - Σεκ καταλήγει στη σφαγή της Καντώνας, στη Γερμανία ο Χίτλερ ανεβαίνει στην εξουσία, στην Ισπανία η επανάσταση εκφυλίζεται και συντριβεται απο τον Φράνκο.

Για άλλη μια φορά η αποτυχία της εργατικής τάξης να καταλάβει την εξουσία οδήγησε στον πόλεμο: σε πολυ μεγαλύτερη κλίμακα με πολυ μεγαλύτερες καταστροφές. Το τέλος του πολέμου βρήκε τον καπιταλισμό μπροστα στο φάσμα της ολοκληρωτικής εξάλειψης - του. Η μιση Ευρώπη πέταξε μια για πάντα το σύστημα στο παρελθον, ο εμφύλιος στην Κίνα συνεχίστηκε μέχρι τη νίκη του Μάο και στη Δυτική Ευρώπη το εργατικό κίνημα ήταν έτοιμο για το μεγάλο βήμα. Αν τελικά συγκρατήθηκε οφείλεται απο τη μια στην καταστροφική πολιτική της ηγεσίας και απο την άλλη στην δραματική ανακατάληψη που μελών με ακρίβεια, σαφήνεια και ανοιχτά αυτο του επερχόμενου πολέμου με την προλεταριακή επανάσταση - τ' αποφεύγουν με την ίδια επιμέλεια που ο κλέφτης αποφεύγει το μέρος όπου έκανε την κλεψία. (Υπογραμμιστες δικές μου).

«ΟΛ' αυτά δεν απασχολούν τον κ. Παπαϊωάννου. Αντι ώρα που βρισκόμαστε σε «μια εποχή κοινωνικής επανάστασης» να προσαρμοσει το πρόγραμμα του «Μανιφέστου» στις νέες επαναστατικές συνθήκες το διαστρεβλώνει «κυνθηώντας» φαντάσματα δημοκρατικών κομμάτων για να συνεργαστεί μαζί - τους, όχι «ενάντια στην υπάρχουσα κοινωνική και πολιτική κατάσταση» μα για τη διατήρηση - της.

Πρέπει να πούμε σι αυτη η ανακατάταξη που μπροστα τον κινδύνου της ανατροπής έγινε δυνατή, έδωσε με τη σειρά της νέες δυνατότητες ανάπτυξης στον καπιταλισμό. Ωστόσο αυτη η νέα ανάπτυξη δεν απάλλαξε το σύστημα απο το κεντρικό του πρόβλημα. Η αντίφαση ανάμεσα στις αλλαγόμενες σχέσεις παραγωγής και στο νομικό τους περίβλημα, η σύγκρουση ανάμεσα στην κοινωνικοποιημένη παραγωγή και στην ατομική ιδιοκτησία - της, απλώνει και βαθαίνει και έχει πάρει σήμερα τέτοιες διαστάσεις που είναι αδύνατο να προχωρήσει πολυ πιο πέρα. Είναι ακόμα αδύνατο να υπάρξει νέα ανακατάταξη που να δώσει καινούριες δυνατότητες στον καπιταλισμό. Παράλληλα η ανάπτυξη των μέσων καταστροφής είναι τέτοια που «ο επερχόμενος πόλεμος» υπόσχεται όχι απλα τεράστιες καταστροφές αλλά ολοκληρωτική εξασθένιση του ανθρώπινου πολιτισμού.

Αυτες είναι οι αλλαγμένες συνθήκες σήμερα σε σχέση με την εποχή του «Μανιφέστου». Τότε ο καπιταλισμός βρισκόταν στη νιότη του, σήμερα κρατείται στη ζυη με τεχνητα μέσα. Τότε το προλεταριάτο μόλις έκανε τα πρώτα βήματα σοβαρής οργάνωσης σήμερα είναι οργανωμένο σε πανίσχυρες οργανώσεις που μπροστα τους καμια δύναμη δεν μπορεί να σταθεί. Τότε μέρος των καθηκόντων της εργατικής τάξης ήταν να βοηθήσει την αστική τάξη να ξεπαστρέψει τα κατάλοιπα της φεουδαρχίας, σήμερα η αστική τάξη είναι οκέτο βάρος πάνω στην διεθνη κοινωνία.

«ΟΛ' αυτά δεν απασχολούν τον κ. Παπαϊωάννου. Αντι ώρα που βρισκόμαστε σε «μια εποχή κοινωνικής επανάστασης» να προσαρμοσει το πρόγραμμα του «Μανιφέστου» στις νέες επαναστατικές συνθήκες το διαστρεβλώνει «κυνθηώντας» φαντάσματα δημοκρατικών κομμάτων για να συνεργαστεί μαζί - τους, όχι «ενάντια στην υπάρχουσα κοινωνική και πολιτική κατάσταση» μα για τη διατήρηση - της.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ

Στην Ελλάδα του ΠΑΣΟΚ:

ΦΟΥΝΤΩΝΟΥΝ ΟΙ ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Σε προηγούμενο γραφτό μας, επιχειρήθηκε μια σφαιρική παρουσίαση της κατάστασης που επικρατεί στην Ελλάδα. Είδαμε πως λειτουργεί (τον τρόπο σκέψης και δράσης) η πρώτη σοσιαλιστική κυβέρνηση της χώρας: εχτιμήσαμε παράλληλα το αποτέλεσμα αφής της θεωρητικής και πρακτικής πορείας με βάση το επίπεδο της ασταμάτητης ταξικής πάλης. Φυσικά καταλήξαμε στο ίδιο συμπέρασμα που καταλήγουμε απο τότε που το ΠΑΣΟΚ έγινε, με τη στήριξη των εργαζομένων, κυβέρνηση: ότι δηλαδή μ' αυτή τη θεωρητική και πρακτική πορεία που ακολουθη το μόνο που καταφέρνει είναι να ομορφαίνει το καπιταλιστικό σύστημα και αργα αλλα σταθερα να στρέφεται ενάντια στους εργαζόμενους που το στήριξαν.

Εκφράσαμε την επιθυμία να δούμε το ΠΑΣΟΚ να επιστρέφει στις ρίζες του (το εργατικό κίνημα) και να δρα απλα και σοσιαλιστικά. Την ίδια επιθυμία που έχουν κι οι Έλληνες εργαζόμενοι. Αφτη η επιθυμία όμως ποτε δεν πραγματοποιήθηκε· έμεινε μια εφχη. Έτσι το μόνο που απομένει είναι η ενιαία αγωνιστική ταξική τοποθέτηση και δράση των Ελλήνων εργαζομένων, που εκφράζεται κιόλας μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Το πραγματικό αφο γεγονός γίνεται άμεσα κατανοητό αν δούμε τους διωγμούς τις αποβολές τις διαγραφές και άλλα «τινα» που υπομένουν και υποφέρουν τα ταξικά τοποθετημένα στοιχεία του Πανελληνίου Σοσιαλιστικού Κινήματος.

Η οικονομική κατάσταση της χώρας δε φαίνεται να μπαίνει σε κάποιο μονοπάτι ανάκαμψης παρα το γεγονός της παρουσίας στον ορίζοντα μιας νέας λιγότερονης παγκόσμιας οικονομικής ανάκαμψης, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις αστών οικονομολόγων. Βέβαια τώρα με την ανάληψη, απο την Ελλάδα, της προεδρίας της Εβρωπαϊκής οικονομικής κοινότητας, όλο και κάποια «ψυχια» οικονομική ενίσχυση θα πέσουν στον ελληνικό χώρο· αλλα ο σχετικό ανύπαρχος σχεδιασμος και η σοβαρή έλλειψη κάποιας αποτελεσματικής υποδομής μάλλον θα τα εξανεμίσουν.

ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΥΝ ΟΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΙ

Οι βιομήχανοι εξακολουθούν να ασκουν τη βρώμικη πολιτική του σαμποταρίσματος της οικονομίας. Ούτε προγραμματίζουν, ούτε βελτιώνουν ούτε επενδύουν έτσι ώστε να αποκτήσει η ελληνική οικονομία μια κάποια βιωσιμότητα. Την ίδια στιγμή βέβαια δεν αρνούνται τα διάφορα δάνεια και κίνητρα που μαζέβοντας - τα αντι να τα τοποθετούν στην οικονομική ανάπτυξη, τα εξάγουν λαθραία. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα κάποιου βιομήχανου που ενω πήρε ένα υπέρογκο δάνειο για να το ρίξει σε μια προβληματική επιχείρηση, θεώρησε καλό ν' αγοράσει ένα «σαλε» στην Ελβετία το ίδιο με τον «παλαίποτε» Σάχη και στην ίδια γειτονία μ' αφο στην απίθανα αφτη τιμη των 30.000.000 δολλαρίων!! Με άλλα λόγια η πολιτική του εμπιστέφτηκε τα λεφτα των εργαζομένων για να συμβάλει κι' αφοτος, σύμφωνα με τη λογική που επικρατεί τώρα, στην οικονομική ανάπτυξη· αφοτος φυσικά προτίμησε να χορέψει κυριολεκτικά πάνω στις πλάτες των εργαζομένων.

Η κυβέρνηση του Πασοκ το μόνο που κάνει είναι να «μιλα με σκληρή γλώσσα» ποτε ποτε στους βιομήχανους απειλώντας ότι τα κίνητρα και τα δάνεια στο τέλος θα τα πάρουν οι μικρομεσαίοι αντι αφοτοι. Παράλληλα κάνει μια προσπάθεια για να εντάξει τη χώρα στο κύκλο της τεχνολογικής επανάστασης. Και πολυ καλά κάνει. Μόνο που τεχνολογία και βιομήχανοι όταν πάνε μαζί αφοτος στοχος τους τελεφταίους είναι το κέρδος, το

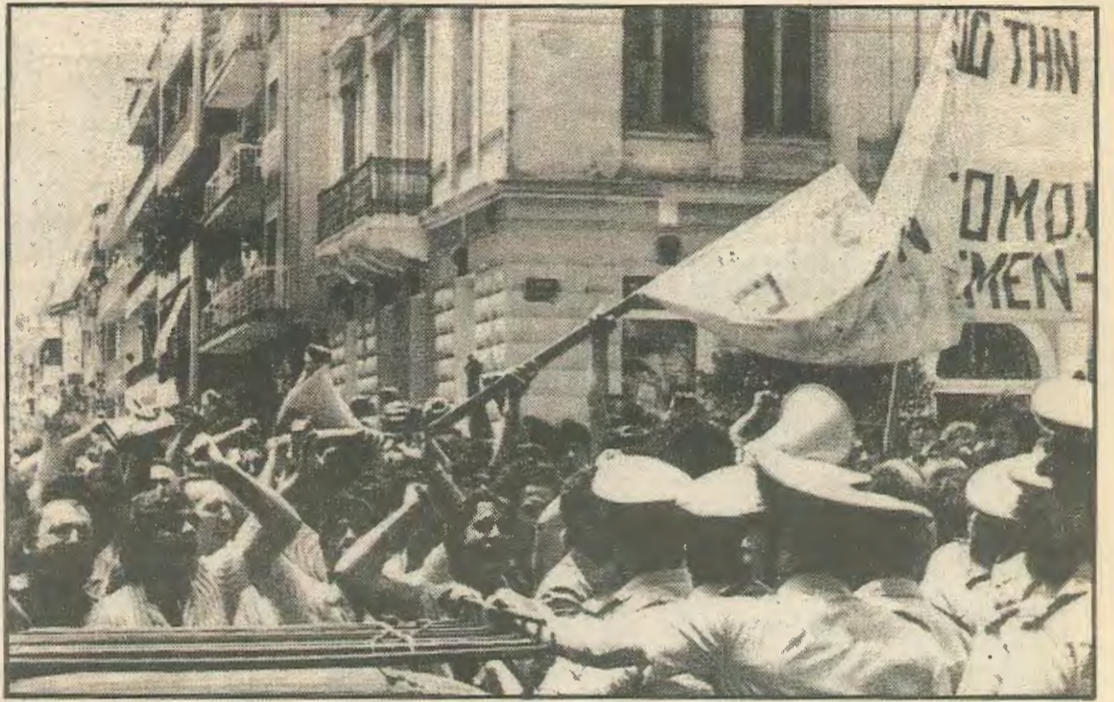
μόνο αγαθο που φέρνουν είναι το καπιταλιστικό αγαθο της εξαθλίωσης του βιοτικού επιπέδου των εργατών.

ΑΠΑΛΛΟΤΡΩΣΗ ΤΩΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΩΝ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ Η ΜΟΝΗ ΛΥΣΗ.

Η τεχνολογία χρειάζεται όσο χρειάζονται και τα δανεια και τα κίνητρα. Αλλα την ίδια στιγμή χρειάζεται και η κοινωνικοποίηση με άμεσο εργατικό έλεγχο και η αφοδιαχείρηση, μαζί με τον σχεδιασμο και το προγραμματισμο της οικονομικής αναπτυξιακής πορείας. Οι εργαζόμενοι έχουν να επιδείξουν μια σοβαρότητα και μια πείρα αξιοθάβμιαστη. Η ετοιμότητα-τους για να λειτουργήσουν μέσα στα πιο πάνω πλαίσια είναι ένα γεγονός αναμφισβήτητο. Αντίθετα οι βιομήχανοι έχουν να επιδείξουν μια ανικανότητα που το αποτέλεσμα - της φτάνει στα όρια του τρόμου, όσον αφορα το που θα μπορούσαν να οδηγήσουν ακόμη την καταστρεμμένη κιόλας απ' αφοτους οικονομία της χώρας. Σήμερα στην Ελλάδα 200 «ονόματα» ελέγχουν σχεδόν το σύνολο της οικονομικής ζωής της χώρας. Τι πιο εφοκολο υπάρχει απο το να τους αφαιρέσουν τα μέσα και το δικαίωμα να διαχειρίζονται την οικονομική ζωή της χώρας για δικές τους επιδιώξεις και κέρδη καταδικάζοντας έτσι τους εργαζόμενους στη μιζέρια.

Η λύση υπάρχει κι όποιος δεν την βλέπει κάνει συνηδητα το τυφλό. Είναι η λύση της κοινωνικοποίησης με άμεσο εργατικό έλεγχο που οι εργαζομένοι ζητουν. Εδώ και τώρα λοιπον «απαλλαγή» απ' τους αστους κεφαλαιοκράτες δυνάστες, για μια πραγματική σοσιαλιστική αλλαγή.

Η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ εξάγγειλε μια σειρά μέτρα για τη βελτίωση της γεωργικής παραγωγής, με βάση τις μηχανοποιημένες πρότυπες παραγωγικές καλλιέργειες. Δεν πρόλαβε να τελειώσει η εξαγγελία και 150 βιομήχανοι κι εφοπλιστές, αφοτυ μιστήθηκαν εφοκολο κέρδος με λίγα έξοδα, δήλωσαν «αγρότες» αγόρασαν γη και περίμεναν με τα χέρια απλωμένα τα λεφτα των δανείων και των κινήτρων. Τώρα αν μ' αφοτος το τρόπο κόβουν το ψωμι των πραγματικών αγροτών αφοτος είναι μια άλλη ιστορία.

Οργισμένοι ναυτεργάτες στον Πειραιά

Ούτε που το σκεφτονται ούτε που τους ενδιαφέρει. Μπροστα στο κινήγι του κέρδους όλα παραμερίζονται. Το αποτέλεσμα της αδυναμίας του ΠΑΣΟΚ να επιβάλει λύσεις που να εβνουν τους εργαζόμενους, η στάση των βιομηχανών, σε συνδιασμο με τη βαθεια δομική κι αξεπεράστη οικονομική κρίση, είναι η αφήση της ανεργίας του πληθωρισμο, η συνεχής μείωση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων και αλλα τέτοια καπιταλιστικά αγαθα. Ενδεικτικά της κατάστασης είναι τα εργατικά ατυχήματα και μάλιστα θανατηφόρα που βρίσκονται στην ημερησια διάταξη.

Στην αρχη οι εργάτες επένδυσαν τις ελπίδες τους στο ΠΑΣΟΚ. Περίμεναν απ' αφοτος μια σοσιαλιστική πορεία.

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΞΑΝΑ ΣΕ ΔΥΝΑΜΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

Σιγα σιγα όμως αρχισαν να αντιλαμβάνονται τι γινότανε και έτσι ξεναμπήκαν στο μόνο μονοπάτι που γνώριζαν το μονοπάτι του αγώνα, της μαχητικής απεργίας της ταξικής πάλης. Αλλωτε για να στηρίζουν το ΠΑΣΟΚ ενάντια στις επιθέσεις της δεξιάς κι άλλωτε για να διεκδικήσουν τα δικαία τους: Και μέσα απο τον αγώνα αποκτούν τη πείρα που τους χρειάζεται για να στησουν έτσι κάποια στιγμή τη δική τους ανθρώπινη εργατική εξουσία.

Όσο ο χρόνος που το ΠΑΣΟΚ βρίσκεται στην εξουσία μεγαλώνει άλλο τόσο πληθαίνουν κι οι αγωνιστικές κινητοποιήσεις των εργαζομένων.

Αφο φάνηκε ιδιαίτερα με το που μπήκαμε στο 1983. Η Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ τότε προσπάθησε να περάση μέτρο που ουσιαστικά απαγόρευε τις αφήσεις. Ομως οι εργαζόμενοι με τη στάση τους πρώτα τοποθέτησαν το νόμο στο περιθώριο εκει δηλ. που ανήκε και δεφτερο δεν τον αφησαν να γίνει πραγματικότητα ούτε λεπτο. Αντίθετα σε άπειρες περιπτώσεις οι διάφοροι εργοδότες κάτω απο την πίεση και την αποφασιστικότητα των εργατικών κινητοποιήσεων παραχώρησαν συλλογικές συμβάσεις με αφήσεις. Σε άλλες περιπτώσεις κατάφεραν να λειτουργήσουν προβληματικές επιχειρήσεις μόνοι τους παρουσιάζοντας στοιχεία που έδειχναν πως αφοτες οι επιχειρήσεις

μπορούσαν να βγουν απο το τελεμα της χρεωκοπίας. π.χ. η Βέλκα (γνωστή κλωστουφαντουργική μονάδα) Στο Λάβριο πέτυχαν πάλι τα ίδια ενω ζητούν μια σοβαρή μορφή κοινωνικοποίησης. Στις οικοδομές, στη Πισινε στις χαλυβουργίες στην Εσσο-Παπας στου Σκαλιστηρη στις συγκοινωνίες στη ΔΕΗ στον ΟΤΕ παντου οι εργάτες απεργήσαν κι απεργουν ζητώντας όχι μόνο οικονομιστικές βελτιώσεις αλλα και αφοδιαχείρηση ζητουν κοινωνικοποίηση κάτω απο άμεσο εργατικό έλεγχο. Οι γυναίκες υπάλληλοι του ΟΤΕ (Τηλεφωνήτριες, χειριστριες κ.λ.π.) κατάφεραν για πρώτη φορά μετα απο αγώνες τη κατοχύρωση της ισότητας (ιση αμοιβη, προαγωγές και τα λοιπα).

ΤΟ ΠΑΣΟΚ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΤΗ ΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΕΞΙΑ

Όσο το Πασοκ δειλα αλλα σταθερα με διάφορα μέτρα λάμους προσπαθει να περιορίσει την εργατική δράση, εβνώντας τους αστους αλλο τόσο οι εργαζόμενοι που άρχισαν να καταλαβαίνουν τι γίνεται άρχισαν να στρέφουν και τα απεργιακα πυρα τους ενάντια στο ΠΑΣΟΚ σε μια περιεργη κατάσταση όπου θα μπορούσε κανείς να την ονομάσει επίθεση φιλίας.

Αποκορύφωμα αφτης της κατάστασης ήταν και η πρόσφατη ψήφηση του νόμου για τη κοινωνικοποίηση. Τα γεγονότα είναι γνωστα. Ενω το νομοσχέδιο ψηφήστηκε η εφαρμογή των κοινωνικοποιήσεων θα καθυστέρηση για ένα οχταμηνο περίπου. Το μόνο πράγμα που δεν καθυστέρηση είναι η εφαρμογή του άρθρου 4 που αφορα την απεργία και που ισχύει απο την ώρα που ψηφίστηκε.

Είναι το άρθρο που ουσιαστικά μπαίνει φραγμος στην απεργία.

Η Ελλάδα για ένα μήνα συγκλονιζόταν απο την αποφασιστικότητα και τη μαχητικότητα των εργατών. Σχεδόν όλοι οι εργαζόμενοι στο σύνολο τους απεργούσαν οργάνωναν διαδηλώσεις και πορείες συζητούσαν και απόρριπταν και στη θεωρία και στην πράξη το άρθρο 4.

Οι εργάτες βιομηχανίας, οι οικοδόμοι, οι κλωστουφαντορ-

γοι οι εργάτες και εργαζόμενοι στο δημόσιο, στις Τράπεζες στις συγκοινωνίες όλοι ήταν και είναι αποφασισμένοι να παλαίσουν και παλέβουν. Χαρακτηριστικό είναι ότι πολλα διοικητικά συμβούλια εργατικών οργάνώσεων, είτε πρωτοβάθμια είτε δεφτεροβάθμια, δήλωσαν ότι δεν αναγνωρίζουν το άρθρο 4 και ότι δεν έχουν κάποια διάθεση να το αναγνωρίσουν. Δήλωσαν ότι θα συνεχίσουν τις απεργίες όταν κρίνουν ότι χρειάζονται. Ομάδες εργαζομένων που ποτε μέχρι τώρα δεν έχουν απεργήσει δήλωνουν ότι κατεβαίνουν σε απεργιακές κινητοποιήσεις. Ενα παράδειγμα που είναι πολυ φρέσκο είναι οι πιλότοι της Ολυμπιακής, αεροπορίας που οργάνωσαν σωματείο και κατεβαίνουν σε απεργία. Παρα τη τρομοκρατία απο τη πλευρα των εργοδοταν νέα εργατικά σωματεία ξεφυτρώνουν και στη συνέχεια απεργούν. Και σίγουρα αφοτοι οι εργάτες δεν μπορούν να χαρακτηριστηουν «ελαφρα καρδιά» σαν πιόνια στα χέρια της δεξιάς που καταδοκει στη γωνία. Είναι οι ίδιοι που αγωνιζόταν με τη ψυχη στο στόμα ενάντια στη δεξιά όταν η τελεφταία βρίσκονταν στην εξουσία και τους πολεμούσε λυσσασμένα (330 αντεργατικός νόμος, αρχιτέχτονας ο Λάσκαρης που με μερικές λέξεις προσπάθησε να κηρύξει την ταξική πάλη ανυπαρχτη).

Η τελεφταία απεργία που μπορεί να χαρακτηριστηει σαν σημαδιακή είναι η απεργία των ναυτεργατών, όταν στις 15 Ιουνίου μέρα Τετάρτη το λιμενικό σώμα μαζί με την αστυνομία επιτεθηκε σε απεργους που περιφρουρούσαν την απεργία τους στο λιμανι του Πειραια. Απεργοι χτυπήθηκαν άγρια συλληφθηκαν και παραπέμφθηκαν για τα «επόμενα», πράγμα που σημαίνει δικη.

Η δικη πραγματι βρίσκεται σε εξέλιξη τώρα που γραφεται τοούτο το σημείωμα.

Είναι τα πρώτα σοβαρά επεισόδια που γίνονται απο τότε που το ΠΑΣΟΚ βγήκε στην εξουσία και που φυσικά δεν προοικονομούν τίποτα με τίποτα το καλο για τη συνέχεια.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΖΑΒΡΟΣ

ΔΙΕΘΝΗ

ΙΤΑΛΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ:

Η βαθεία κοινωνικο-οικονομική κρίση στην Ιταλία και η σταθερότητα της Χριστιανοδημοκρατίας - του κόμματος των καπιταλιστών - (σκάνδαλα μασωνίας, μαφίας κ.α.) είναι την ρίζα της πιο μεγάλης μεταπολεμικής ήττας της δεξιάς, στις εκλογές της 26ης-27ης Ιουνίου.

Το 32.9% που εξασφάλισαν οι χριστιανοδημοκράτες είναι κατά 5.4% λιγότερο από τις τελευταίες εκλογές (1979) και το μικρότερο ποσοστό από το 1946 μέχρι σήμερα.

Η αριστερά δεν έχει ακόμα εξασφαλίσει την πλειοψηφία (το κομμουνιστικό κόμμα πήρε 29.9% και το Σοσιαλιστικό 11.4% μαζί πήραν το 41.3% και 271 από τις 630 έδρες), ενώ η εκλογική της δύναμη έχει παραμείνει σχεδόν στάσιμη (πτώση 0.5% του ΚΚΙ και άνοδος 1.6% του Σ.Κ.).

Τα αποτελέσματα των εκλογών φανερώνουν πως οι ιταλικές μάζες, ενώ άρρισαν να πουχτίσουν με το κόμμα του κεφαλαίου, δεν έχουν ακόμα συσπειρωθεί αποφασιστικά γύρω από τα εργατικά κόμματα. Η ευθύνη γι' αυτήν την κατάσταση βαρύνει αποκλειστικά τους ηγέτες των δυο κομμάτων που έχουν παραμείνει πιστά στον καπιταλισμό σε μια χώρα όπου έχει αποδείξει για χρόνια την χρεωκοπία του.

Η στάση της ηγεσίας του Σοσ. Κόμματος, που κυριαρχείται από τη δεξιά πτέρυγα, ήταν ιδιαίτερα εξωφρενική. Για πάνω από 2 χρόνια τώρα ήταν διατεθειμένη να γεμίσει υπουργικές θέσεις δεξιών κυβερνήσεων για να κρατά τη χριστιανοδημοκρατία στην εξουσία. Η οικονομική κρίση και η ταξική σύγκρουση - που ούτε η πολιτική του «ιστορικού συμβιβασμού» του Κ.Κ.Ι ούτε η συμμετοχή του Σ.Κ. στην κυβέρνηση δεν κατάφερε να αποτρέψει - ανάγκασε τη «σοσιαλιστική» ηγεσία να ανατρέψει 3 δεξιές κυβερνήσεις μέσα σε 9 μήνες! Σε μια περίπτωση (τον περασμένο Οχτώβρη) ανέτρεψαν την κυβέρνηση του Ρεπουμπλικάνου Σπατολίνι για να αντικατασταθεί από αυτήν του Φανφάνι, δεξιού χριστιανοδημοκράτη και πρώην φασίστα, πάλι με την υποστήριξη των «σοσιαλιστών»!!

Σαν να μην έφταναν αυτά ο ηγέτης του Σοσιαλιστικού κόμματος, Μπετίνιο Κράξι, εισηγήθηκε πριν τις εκλογές τη συμμαχία για 3 χρόνια μεταξύ του Χριστιανοδημοκρατικού και Σοσιαλιστικού Κόμματος για να κυβερνήσουν μαζί τη χώρα!!

Η ηγεσία του κομμουνιστικού Κόμματος, μετά τη φανερά χρεωκοπία της πολύχρονης πολιτικής της «Εθνικής Αλληλεγγύης», κατά την οποία ο Μπερλίγκοφερ πρότεινε οικονομικές θυσίες στους εργατές, και του «Ιστορικού Συμβιβασμού» (Κυβερνητικός συνασπισμός με τη δεξιά) πρότεινε τη συμμαχία με το Σοσ. Κόμμα.

Ταυτόχρονα όμως ο Μπερλίγκοφερ υποστήριξε την αποεθνικοποίηση μέρους της Ιταλικής οικονομίας. Στην ουσία ο μόνος λόγος που οι Ιταλοί καπιταλιστές δεν έχουν καλέσει ποτέ τους «κομμουνιστές» στην κυβέρνηση είναι γιατί φοβούνται τις πιέσεις που θα εξασκούνταν πάνω τους από τις μάζες των εργαζομένων. Από τη μεριά της η ηγεσία του Κ.Κ. έχει καταλάβει πως μόνο ζημία θα προκαλούσε στους ίδιους η συμμετοχή τους σε μια δεξιά κυβέρνηση κάτω από τις τωρινές κοινωνικο-οικονομικές συνθήκες.

Αυτο ήταν και το σκεπτικό της ηγεσίας του Σ. Κ. όταν ανέ-

τρεπε την κυβέρνηση Φανφάνι απορρίπτοντας όμως ταυτόχρονα τη συμμαχία με το Κ.Κ..

Τους τελευταίους 12 μήνες οι εργατές παραγωνίζοντας εντελώς τη συμμετοχή μερικών «σοσιαλιστών» στην κυβέρνηση, μπήκαν ξανά και ξανά στον απεργιακό αγώνα για να υπερασπίσουν το βιοτικό τους επίπεδο και το δικαίωμα της εργασίας. Τον Ιούνιο του 1982 η οργάνωση των εργαδοτών έδωσε 6 μήνες προειδοποίηση για την πρόθεση τους να αποσύρουν τη συμφωνία τους για τον τιμάρθμο που ιχύει από το 1975. Ακολούθησε γενική απεργία ενάντια σ' αυτή την επίθεση της εργοδοσίας.

Λίγες μέρες πριν την λήξη της προθεσμίας, έχουμε ένα πρωτοφανή σε ένταση απεργιακό

Πρωτοφανής ήττα για τη δεξιά Στασιμότητα για την αριστερά

αγώνα που κάλεσε όχι η επίσημη ηγεσία των συνδικάτων αλλά τα εργοστασιακά Συμβούλια. Κάτω από αυτή την πίεση οι εργοδότες και η κυβέρνηση-τους δέχτηκαν 15%-18% μείωση στον τιμάρθμο αντί 50% που ζητούσαν.

Αν οι ηγέτες των εργαζομένων ήταν διατεθειμένοι να επιδείξουν έστω και λίγη από την αγωνιστικότητα και αποφασιστικότητα των μαζών (που σε μερικές περιπτώσεις προχώρησαν σε καταλήψεις σταθμών τρενών) θα μπορούσαν ενωμένοι να ανατρέψουν τη δεξιά και να κυβερνήσουν τη χώρα. Ας σημειωθεί πως στους απεργιακούς αγώνες και τις διαδηλώσεις χριστιανοδημοκράτες, κομμουνιστές και σοσιαλιστές εργατές βάδισαν χέρι με χέρι.

Στο μεταξύ η οικονομία είναι σε κακά χάλια. Ο πληθωρισμός είναι της τάξης του 16% - ο μεγαλύτερος στις ανεπτυγμένες βιομηχανικά χώρες - και το δημόσιο χρέος 4,000 δολάρια για κάθε Ιταλό πολίτη!

Η πολιτική αστάθεια είναι τέτοια που έχει ανεβάσει στην διακυβέρνηση της χώρας 43 (!!!) διαφορετικές κυβερνήσεις σε λιγότερα από 30 χρόνια.

Η αδυναμία της ηγεσίας της αριστεράς να εκμεταλλευτεί την κατάσταση προχωρώντας στην ενιαία δράση για την εφαρμογή ενός σοσιαλιστικού προγράμματος έχει οδηγήσει στην απάθεια των μαζών, τη στασιμότητα της εκλογικής της δύναμης, και την αύξηση στις αποχές.

Αντίθετα έχει οδηγήσει σε μια αύξηση στη δημοτικότητα των νεοφασιστών-μια φανερά προειδοποίηση για τους κινδύνους που διαγράφονται.

Ο άρρωστος ιταλικός καπιταλισμός δεν μπορεί να προσφέρει τίποτα πια στους εργατές και την κοινωνία. Η απουσία, όμως μιας πειστικής εναλλακτικής λύσης από την αριστερά κινδυνεύει να εξαντλήσει την γιγάντια θέληση για αγώνα από μέρους της

εργατικής τάξης. Η απουσία αυτή είναι και ο μόνος παράγοντας που κρατά ακόμα στη ζωή το στάσιο καπιταλιστικό σύστημα και τους πολιτικούς εκπροσώπους του κεφαλαίου στην κυβέρνηση.

Η κατάσταση αυτή δεν μπορεί παρα να οδηγήσει στη συνέχιση της κρίσης και της πολιτικής αστάθειας. Στον συνδικαλιστικό τομέα θα δούμε στους μήνες και τα χρόνια που έρχονται αλληλοδιαδεχόμενες περιόδους μεγαλειωδών αγώνων και κάμψης μέσα από τις οποίες οι ιταλοί εργαζόμενοι θα αντλήσουν μια πλούσια πείρα.

Οι Μαρξιστικές ιδέες, μέσα σε τέτοιες συνθήκες, μπορούν να εξαπλωθούν πλατιά μέσα στα κόμματα της αριστεράς και στις συντεχνίες. Οπλισμένες μ' αυτές τις ιδέες και μεθόδους οι ιταλικές μάζες θα επιστρέψουν στις ηρωικές επαναστατικές παραδόσεις τους και θα γίνουν ακαταμάχητες.

Δώρος Μ.

ΧΙΛΗ: Η εργατική τάξη ραγίζει το δεκάχρονο γύψο

ΧΙΛΗ: Η Εργατική τάξη ραγίζει το δεκάχρονο γύψο.

Δέκα χρόνια μετά το πραξικόπημα της 11ης Σεπτεμβρίου όταν ο Στρατός κατέλαβε την πολιτική εξουσία στη Χιλή, η χώρα βρίσκεται σε οικονομικό αδιέξοδο.

Η Παγκόσμια καπιταλιστική κρίση έχει οδηγήσει σήμερα τη Χιλή σε μια βαθεία οικονομική κρίση. Μια κρίση οικονομική που έχει προκαλέσει ρωγμές σε όλο το κοινωνικό οικοδόμημα, και που έχει φέρει τη Χιλή μπροστα σε νέες προοπτικές.

Η Στρατιωτική μορφή διακυβέρνησης του καπιταλιστικού συστήματος παρ' όλες τις προσπάθειες - της να ξεπεράσει τα οικονομικά προβλήματα, χρησιμοποιώντας μάλιστα τις μονεταριστικές φόρμουλες του Φρήντμαν (ενός αστού Αμερικανού οικονομολόγου) έχει αποδειχτεί ανίκανη, να βγάλει τη χώρα από το σημερινό αδιέξοδο.

Το 1973 το εξωτερικό χρέος της Χιλής ήταν 4 δις. δολάρια, ενώ σήμερα έχει φτάσει στα 20 δις. δολάρια, το μεγαλύτερο κατά κεφαλή σ' όλο τον κόσμο (11. εκατομ. κάτοικοι).

— Η ανεργία έχει φτάσει στο 26% του εργατικού δυναμικού.

— Το 1982 χρεωκόπησαν περίπου 700 εταιρείες.

— Οι μισθοί και τα μεροκάματα, μόνο πέρσι, έχασαν από την πραγματική - τους αγοραστική δύναμη κατά 16%.

— Ο πληθωρισμός αυξάνεται με ρυθμό 50% το χρόνο.

Ακόμα χαρακτηριστικά παραδείγματα που υπογραμμίζουν την οικονομική κατάσταση στη χώρα, είναι και η φυγάδευση κεφαλαίων στο εξωτερικό, τρεις υπουργοί οικονομικών αλλάχθηκαν σε ένα χρόνο, οι βασικοί πόροι της χώρας και οι μεγάλες βιομηχανίες περνούν στα χέρια των πολυεθνικών εταιρειών.

Μέσα στη χώρα έχει ξεσπάσει ένα τεράστιο αντιδικτατορικό κύμα. Μαζικές απεργίες, διαδηλώσεις, ενόπλη αντίσταση εκφράζουν τις πρώτες αντιδράσεις του χιλιανού λαού.

Η πρώτη μαζική απεργία της 29ης του Δεκέμβρη κατέληξε στη σύλληψη 1000 ατόμων. Στις 11 του Μάη που ονομάστηκε μέρα διαμαρτυρίας ο λαός της Χιλής σύσσωμος έκφρασε την αντίδραση και διαμαρτυρία του απέναντι στο καθεστώς Πινοσέτ και την κοινωνικο-οικονομική-του πολιτική.

Η Γενική απεργία που κάλεσαν τα συνδικάτα της χώρας στις 14 Ιούνη και που αξίωσε την αποχώρηση της Χούντας σήμανε την αρχή του τέλους της φασιστικής διακυβέρνησης της χώρας.

Στις κινητοποιήσεις αυτές τον ηγετικό ρόλο έπαιξε η ισχυρή συντεχνία των Εργατών Χαλκού. Μετα τα γεγονότα της 11ης του Μάη η συντεχνία αυτή ενώθηκε με 4 άλλες εργατικές ομοσπονδίες και ίδρυσαν μια νέα οργάνωση τη CNT που αντιπροσωπεύει σχεδόν ο-

λόκληρο το οργανωμένο εργατικό δυναμικό και 30% του συνόλου των εργαζομένων.

Με τις εργατικές αυτές κινητοποιήσεις οι εργάτες δοκίμασαν τη δύναμη-τους και τις διαθέσεις του στρατιωτικού καθεστώτος.

Ήδη ο Πινοσέτ άρχισε να χάνει την υποστήριξη της μεσαίας τάξης όπως έδειξε η συμμετοχή των οικοκυρών στη διαμαρτυρία της 11ης του Μάη με άδεια μαγειρικά σκεύη και η συμμετοχή των φορτηγατζήδων (που έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην ανατροπή του Αλλιέντε το '73) στη γενική απεργία του Ιούνη.

Μέσα στον ίδιο το στρατό άρχισαν να δημιουργούνται σοβαρές ανακατατάξεις ενώ η διακυβέρνηση Ρήγκαν μίλησε πρόσφατα για την ανάγκη παραχώρησης πολιτικών δικαιωμάτων και συμβούλεψε μετριοπάθεια.

Η δεξιά με κύριο άξονα της το Χριστιανοδημοκρατικό κόμμα έχει ζητήσει την αποχώρηση της Χούντας, ενώ ο ηγέτης του Χριστ./δημοκρ. κόμματος κ. Βαλντες προβάλλεται από την Ουάσιγκτον και το δυτικό τύπο σαν η διάδοχος κατάσταση.

Στο μεταξύ τα αριστερά κόμματα που βρίσκονται εκτός νόμου (οι δύο κύριες τάσεις του Σ.Κ., το Κ.Κ., το Μ.Ι.Ρ. κ.α.) υπόγραψαν κοινή διακήρυξη στην πόλη του

Μεξικού (18.11.81) με την οποία διακήρυξαν ότι αγωνίζονται για μια Σοσιαλιστική Χιλή.

Η ήττα της εργατικής τάξης στη Χιλή το 1973 πρέπει να γίνει μάθημα για όλους τους εργαζόμενους παγκόσμια και ειδικά τους Έλληνες εργατές και στη Σοσιαλιστική κυβέρνηση του Πασόκ.

Η Χιλιανή εμπειρία έδειξε το πού μπορεί να οδηγήσει μια υπερταξική αντίληψη και στάση απέναντι στο αστικό κράτος. Ήταν τότε στις 11 Σεπτεμβρίου 1973 που η Σοσιαλιστική κυβέρνηση του Αλλιέντε ανατράπηκε από τους στρατιωτικούς.

Η τότε Σοσ. κυβέρνηση του Αλλιέντε είχε διακηρύξει την πορεία του Σοσιαλισμού μέσω του ειρηνικού δρόμου. Η απάντηση της αστικής τάξης ήταν το οικονομικό σαμποτάζ, στην ύπαιθρο η απόκρουση των τροφίμων, στις πόλεις η φυγάδευση κεφαλαίων.

Και ενώ ο Αλλιέντε ξεκίνησε με ένα πρόγραμμα εθνικοποίησης 30-40 εταιρειών κάτω από την πίεση των ιδίων των εργαζομένων, έφτασε στην εθνικοποίηση 400 επιχειρήσεων.

Μετά το πρώτο αποτυχημένο πραξικόπημα που

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Η δεξιά ηγεσία των εργατικών χάρησε τη νίκη στους συντηρητικούς

Στες εκλογές που διεξήχθησαν στη Βρετανία στις 9 του Ιούνη οι συντηρητικοί κέρδισαν 397 έδρες (346 το 1979), το Εργατικό κόμμα 209 (258), Η Συμμαχία Φιλελεύθερων — Σοσιαλδημοκρατών 23 και διάφοροι (εθνικιστές κ.α.) 21 έδρες. Η ήττα του Εργατικού Κόμματος ήταν η μεγαλύτερη από το 1935!

Την ευθύνη για τη νίκη αυτή των Συντηρητικών τη φέρει η ηγεσία του Εργατικού Κόμματος, η οποία τελικά το μόνο που κατάφερε ήταν να συγχίσει τους ψηφοφόρους με την αντιφατική της καμπάνια. Ενώ το κόμμα τα τελευταία δυο χρόνια κινήθηκε προς τ' αριστερά από απόψη προγράμματος, την ηγεσία του κόμματος την ελέγχει ακόμα η δεξιά.

Έτσι το Εργατικό Κόμμα παρουσιάστηκε στις εκλογές μ' ένα αριστερό πρόγραμμα αλλά με μια δεξιά ηγεσία που δεν πίστευε σ' αυτό το πρόγραμμα. Το πρόγραμμα προνοούσε για εθνικοποιήσεις 25 βασικών μονοπωλίων, για μέτρα μείωσης της ανεργίας, για μονομερή πυρηνικό αφοπλισμό κ.α. Η ηγεσία, όπως ο Χήλυ, ο Χαττερολη και ο Σιωρ, εναντιώθηκαν από την αρχή σ' αυτά τα μέτρα. Όταν σαν ηγεσία ανάλαβαν να προπαγανδίσουν αυτά τα μέτρα έκαναν ότι μπορούσαν για να τα

υποσκάψουν. Αυτός είναι ο βασικός λόγος που δεν έγινε η αλλαγή. Για παράδειγμα ενώ ο Φουτ δυο βδομάδες πριν τις εκλογές διακήρυξε την πολιτική για μονομερή πυρηνικό αφοπλισμό και για το κλείσιμο των Αμερικάνικων βάσεων ο Χήλυ έκανε διαφορετικές δηλώσεις δίνοντας καθαρά την εντύπωση ότι ο ίδιος έχει υπόψη του άλλη πολιτική. Την επόμενη μέρα ο πρώην αρχηγός του Κόμματος και υποψήφιος βουλευτής Κάλλαχαν καταδίκασε την πολιτική του μονομερούς αφοπλισμού.

Αυτές οι αντιφάσεις προβλήθηκαν εκτεταμένα από τα μέσα μαζικής επικοινωνίας και άφησαν άσχημες εντυπώσεις στους ψηφοφόρους.

Η Συμμαχία των Σοσιαλδημοκρατών και των Φιλελεύθερων κέρδισε ψήφους που θα έπρεπε να κερδίσουν οι Εργατι-

κοί. Ψηφοφόροι αντίθετοι προς την αντιδραστική πολιτική της Θάτσερ αλλά και συγχισμένοι από τους ακροβατισμούς της ηγεσίας του Εργατικού Κόμματος στράφηκαν προς αυτή την τρίτη λύση. Το κόμμα των Σοσιαλδημοκρατών στήθηκε από τα μέσα μαζικής επικοινωνίας, με απώτερο σκοπό να πλήξει τον Εργατικό ψήφο. Η ηγεσία του Εργατικού Κόμματος έπρεπε να καθαρίσει τους λογαριασμούς του με αυτούς τους πεμπτοφασίστες και να εξηγήσει σταράτα τον ρόλο αυτών των κυρίων που διάσπασαν το κόμμα. Οι δεξιοί του κόμματος ακόμα και ως τις εκλογές κρατούσαν μια

δουλική στάση απέναντι τους, και μιλούσαν για πιθανότητα κυβέρνησης συνασπισμού με τους Σοσιαλδημοκράτες μετά τις εκλογές. Καλλιέργηθηκε έτσι η εντύπωση ότι δεν υπήρχαν ουσιαστικές διαφορές μεταξύ των δυο κομμάτων. Η δεξιά πτέρυγα το κόμματος με ηγέτη τον υπαρχηγό Χήλυ έχουν στην ουσία τις ίδιες θέσεις με τους Σοσιαλδημοκράτες. Η μόνη διαφορά είναι ότι ο Χήλυ και η παρέα του πιστεύουν ότι το Εργατικό Κόμμα είναι το καλύτερο για την καριέρα τους απ' ό,τι το Σοσιαλδημοκρατικό. Οι ψήφοι που απέσπασε το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα και γενικά η Συμμαχία από τους Εργατικούς ίσως τους στέρησαν τη νίκη.

Ένας άλλος παράγοντας που δούλεψε ενάντια στο Εργατικό Κόμμα είναι αυτός των μέσων μαζικής επικοινωνίας που ελέγχονται εξ ολοκλήρου από μερικούς κεφαλαιοκράτες. Ο τύπος, η τηλεόραση το ράδιο και οι οικίοι δημοσκοπήσεων εξαπέλωσαν μια άνευ προηγουμένου συκοφαντική καμπάνια ενάντια στο Εργατικό Κόμμα διαστρεβλώνοντας την πολιτική του και λασπολογώντας τους στόχους του. Το Εργατικό Κόμμα μπορούσε ν' ανακόψει αυτή τη επίθεση του κατεστημένου με τη σωστή διαπαιδαγώγηση των λαϊκών μαζών. Οι αντιφατικές όμως πράξεις της ηγεσίας όχι μόνο δεν το κατάφεραν αυτό αλλά έφεραν το αντίθετο αποτέλεσμα.

Αξίζει να σημειωθεί ότι σε περιοχές της Αγγλίας όπως το Λίβερπουλ και το Κόβεντρι, όπου έγινε η σωστή συστηματική καμπάνια πάνω σ' ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα από τους μαρξιστές του Μίλιταντ, το Εργατικό Κόμμα κέρδισε αν τι χάσει ψήφους από τ' άλλα κόμματα. Σαν αποτέλεσμα μπήκαν στο κοινοβούλιο δυο συνειδητοί Μαρξιστές βουλευτές, αναμένεται να δώσουν μια νέα πνοή στην αριστερή πτέρυγα του κόμματος.

Η νίκη αυτών των βουλευτών πρέπει να θεωρείται ιστορική γιατί είναι η πρώτη φορά μετά από μισό αιώνα που μπαίνουν Μαρξιστές βουλευτές στο κοινοβούλιο κι αυτοί παρα τη λυσσαλέα επίθεση εναντίον τους από τη δεξιά πτέρυγα και τους αστούς τα τελευταία χρόνια.

Ένας τρίτος Μαρξιστής υποψήφιος στο Μπράντφορντ έχασε για μερικές εκατοντάδες ψήφους χάρη στην υποψηφιότητα του πρώην δεξιού υποψηφίου του κόμματος που ενώ αποκλείστηκε από την τοπική οργάνωση έβαλε ανεξάρτητη υποψηφιότητα κλέβοντας 4.000 ψήφους και δίνοντας έτσι — συνειδητά — τη νίκη στο συντηρητικό υποψήφιο.

Οι προοπτικές που μπαίνουν τώρα μπροστά στην αριστερά είναι, παρ' όλα τα εκλογικά αποτελέσματα, ενθαρρυντική. Η λυσσαλέα επίθεση της Θάτσερ ενάντια στα συνδικάτα τα σπρώχνει στο να υιοθετούν αριστερή πολιτική και αριστερή ηγεσία. Αυτό θα βοηθήσει την αριστερά μέσα στο Εργατικό Κόμμα λόγω της σύνδεσής του με τα συνδικάτα. Η ύπαρξη και το δυνάμωμα της μαρξιστικής τάσης του Μίλιταντ μέσα στη βάση του κόμματος, μέσα στα συνδικάτα και μέσα στο κοινοβούλιο θ' ατασλώσει την αριστερά γενικά. Το Εργατικό Κόμμα δεν πρέπει να νερώσει το πρόγραμμα του. Αντίθετα παράλληλα με το αριστερό πρόγραμμα θα πρέπει να εκλέξει μια αριστερή ηγεσία που θα είναι αποφασισμένη να το βάλει στην πράξη.

ΟΙ ΜΑΡΞΙΣΤΕΣ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ

ΝΤΑΙ-Ι-ΒΙΝΤ ΝΕΛΙΣΕΤ - ΚΟΒΕΝΤΡΥ: Πήρε 15.300 ψήφους (41%). Εργάτης Δήμου

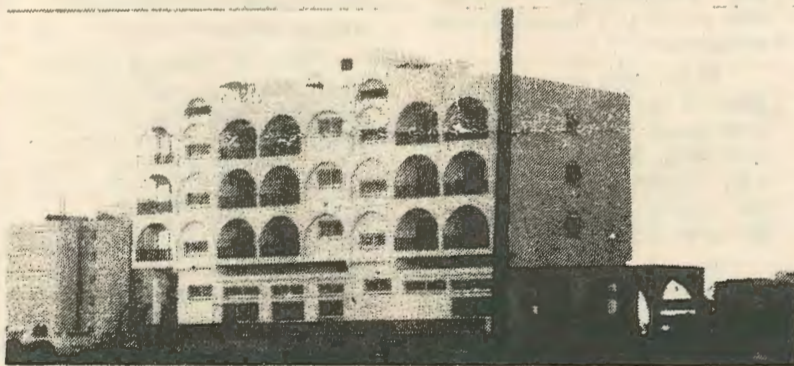
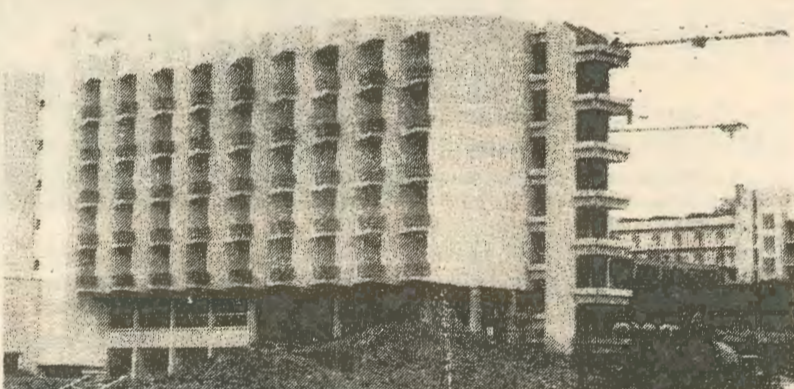

ΤΕΡΥ ΦΗΑΝΤΣ: Λίβερπουλ. Πήρε 18.800 ψήφους (41%). Μέλος του Δ.οικ. Συμβουλίου των πυροσβεστών

Κρίση στον Τουρισμό: ΝΕΕΣ ΑΠΕΡΓΙΕΣ

Είναι γνωστό, ότι ο τουρισμός, μαζί με τη γεωργία και την ελαφρά βιομηχανία, αποτελεί σήμερα την ραχοκοκκαλιά της Κυπριακής οικονομίας. Τον χρόνο που πέρασε, η συνεισφορά του τουριστικού τομέα στο Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν έφτασε το 8.5% ενώ αναμένεται ως το 1986 να φτάσει το 13.5%. Τα τελευταία χρόνια, λόγω της διεθνούς οικονομικής κρίσης υπήρξε μια μείωση του τουριστικού ρεύματος από την Βόρεια Ευρώπη προς την Μεσόγειο. Αντιθέτως στη Κύπρο υπήρξε μια σχετική άνοδος στον αριθμό των τουριστών που επισκέπτονταν το νησί. Η τουριστική κάμψη που εμφανίστηκε δεν προβλημάτισε κανένα. Σαν αποτέλεσμα, είδαμε ένα ανεξέλεγκτο και αλόγιστο κτίσιμο ξενοδοχείων και διαμερισμάτων, το οποίο ήταν δυσανάλογο προς το υπάρχον και το αναμενόμενο τουριστικό ρεύμα. Οι ρυθμοί αύξησης των αφίξεων, τουριστών και τα μεγάλα κέρδη από τις επενδύσεις στη τουριστική βιομηχανία, ενθάρρυναν το κεφάλαιο να επενδύσει τεράστια ποσά σε ξενοδοχεία και τουριστικά διαμερίσματα. Χωρίς κανένα περιορισμό ή απαγορευτικά μέτρα και χωρίς τον απαιτούμενο προγραμματισμό, η κυβέρνηση φάνηκε ανίκανη να ανακόψει τη τάση των επιχειρηματιών για εύκολο κέρδος με επενδύσεις στη ξενοδοχειακή βιομηχανία. Έτσι φτάσαμε στη σημερινή κατάσταση όπου αυτή η ογκώδης ανέγερση ξενοδοχείων και διαμερισμάτων είχε καταστροφικές επιπτώσεις πάνω στο φυσικό περιβάλλον και αποκάλυψε την κρίση που υπόβοσκε στο τουριστικό τομέα.

Η αύξηση του τουριστικού ρεύματος προς την Κύπρο κατά το πρώτο τετράμηνο του 1983 ήταν 2.6% σε αντίθεση με 25.6% που ήταν κατά την αντίστοιχη περσινή περίοδο, ενώ η αύξηση των κλινών σε εγκεκριμένες μονάδες αυξήθηκε από 19.000 σε 23.000, δηλαδή σημειώθηκε αύξηση 21% περίπου. Αναπόφευκτα, το πρόβλημα της πληρότητας των ξενοδοχείων έχει οξυνθεί σε μεγάλο βαθμό. Σήμερα η μέση πληρότητα

Το ιδιωτικό κεφάλαιο επέβαλε την αναρχία στην τουριστική βιομηχανία

όλων των αδειούχων παραλιακών μονάδων κυμαίνεται γύρω στο 65%, ποσοστό όχι και τόσο ικανοποιητικό. Η τεράστια αύξηση των τουριστικών διαμερισμάτων δημιούργησε επίσης ένα ανταγωνιστικό πόλεμο τιμών και μια αισθητή μείωση στα ποσοστά των κερδών. Όλα αυτά τα προβλήματα, οι ξενοδόχοι πολύ φυσιολογικά τα φόρτωσαν στις πλάτες των εργαζομένων στην Τουριστική βιομηχανία με αποτέλεσμα, δίπλα στην κρίση που περνά ο τουρισμός, να δούμε και το φούντωμα ενός αγώνα εκ μέρους των ξενοδοχειακών υπαλλήλων για δικαίωση των αιτημάτων τους. Τα βασικά αιτήματα του συνδέσμου ξενοδοχειακών υπαλλήλων καταπιάνονται με το θέμα ωραρίων των υπαλλήλων, μισθολογικά επιδόματα, άδειες και το

θέμα των υπαλλήλων που απολύονται κατά τους χειμερινούς μήνες λόγω έλλειψης εργασίας. Το τελευταίο αυτό πρόβλημα άρχισε πριν δυο χρόνια περίπου και χρόνο με χρόνο οξύνεται. Οι συντεχνίες ΠΕΟ και ΣΕΚ που αντιπροσωπεύουν τους υπαλλήλους ξενοδοχείων, ζητούν ορισμένα ωφέληματα για τους υπαλλήλους αυτούς. Παρ' όλη την διάθεση των συντεχνιών για συμβιβασμό και επίδειξη «καλής θέλησας», όλες οι διαπραγματεύσεις μεταξύ του συνδέσμου ξενοδοχείων και των συντεχνιών των υπαλλήλων για γεφύρωση των διαφορών των δύο, κατέληξαν σε αδιέξοδο, χάρις στην αδιάλλακτη στάση που κράτησαν οι ξενοδόχοι. Η τελευταία υποχώρηση εκ μέρους των συντεχνιών έγινε με την αποδοχή της

συμβιβαστικής πρότασης του υπουργού Εργασίας, που αναφέρεται στην ανανέωση της συλλογικής σύμβασης και σ' άλλα αιτήματα των υπαλλήλων, κυρίως με οικονομικά ωφέλη. Η πρόταση έγινε αποδεκτή παρ' όλο που δεν ήταν και τόσο ικανοποιητική. Εντελώς διαφορετική στάση κράτησε ο Παγκύπριος Σύνδεσμος Ξενοδόχων ο οποίος με ανακοίνωση του δήλωσε ότι δεν μπορούσε να αποδεχτεί την μεσολαβητική πρόταση, διότι το ύψος της θεωρήθηκε «δυσβάστακτα ψηλό» για την ξενοδοχειακή βιομηχανία «που αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα. «Σε απάντηση τους, οι υπαλλήλοι αρκετών ξενοδοχείων έχουν κατεβεί σε απεργία με την προοπτική την επέκτασή της αν η εργοδοσία παραμείνει αδιάλλακτη. Η μαζική συσπείρωση, των εργαζομένων στα ξενοδοχεία, γύρω από τις συνεχιζόμενες τους και η δυναμικότερη εκ μέρους των πολιτική απέναντι στην εργοδοσία (με καθολική απεργία του κλάδου) είναι ο μόνος τρόπος για να καφθεί η αδιάλλαξη των ξενοδόχων και να προσέλθουν σε λογικές διαπραγματεύσεις.

Είναι φανερό ότι οι αλόγιστες ενέργειες του ιδιωτικού τομέα πάνω στην τουριστική βιομηχανία απειλούν σήμερα σοβαρά την βιωσιμότητα του κυπριακού τουρισμού. Την ευθύνη για την σημερινή κρίση που αντιμετωπίζει ο τουρισμός φέρει η εργοδοσία και η κυβέρνηση που έχει αποτύχει να επβάλει ένα σωστό προγραμματισμό του τουριστικού τομέα. Η κρίση που μαστίζει σήμερα τον τουρισμό, που αποτελεί μια σημαντική πηγή συναλλάγματος για την αδύνατη Κυπριακή οικονομία, είναι ενδεικτική της γενικότερης κρίσης (της οποίας σημάδια) της Κυπριακής οικονομίας. Μόνο εκτεταμένες κρατικοποιήσεις των ξενοδοχειακών συγκροτημάτων και ένας σωστός προγραμματισμός εκ μέρους της κυβέρνησης θα μπορούσαν να χαλινωγήσουν την αναρχία που επέβαλε στην τουριστική βιομηχανία το ιδιωτικό κεφάλαιο. Αυτή είναι και η μόνιμη λύση των πολιτικών προβλημάτων που αντιμετωπίζουν και θα αντιμετωπίσουν στο μέλλον οι ξενοδοχειακοί υπάλληλοι.

ΣΕ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ Η ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Συνέχεια από τη σελ. 1

προβλήματος ούτε να προστατέψει τα γυναικόπαιδα από σφαγές του τύπου Σάμπρα και Σιατίλα.

Η μικρή πείρα τους έχει εξ άλλου διδάξει πως ούτε ο Ρήγκαν μα ούτε ο Φαχρ της Σαουδικής Αραβίας ή ο Χουσεΐν της Ιορδανίας που έσφαξε στο Μαύρο Σεπτέμβριο του 1970 περισσότερους Παλαιστίνιους απ' ό,τι ο Μπεκιν, δεν έχουν τίποτε να προσφέρουν στον Παλαιστινιακό λαό.

Αντίθετα, ιδιαίτερα μετά την περσινή αποχώρηση των παλαιστινίων μαχητών από το Λίβανο, ο Αράφατ βασίζεται όλο και περισσότερο στα αντιδραστικά Αραβικά καθεστώτα (Ιορδανίας, Σ. Αραβίας κα.) που πιέζουν για υποχωρήσεις - πιεζόμενα με τη σειρά τους από τον Αμερικάνικο Ιμπεριαλισμό τον βασικό στυλοβάτη του Ισραήλ.

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΛΥΣΗ Η ΣΥΡΙΑΚΗ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ;

Οι «στασιαστές» της Αλ Φαταχ με ηγέτη τον Άμπου Μούσσα (πρώην υπαρχηγός Φάταχ) διαθέτουν 500 περίπου ένοπλους, παλαιστίνιους, από τους 8.000 που υπολογίζεται ότι υπάρχουν στο Λίβανο έχουν γύρω στους 5.000 συνολικά ένοπλους υποστηρίχτες. Υποστηρίζονται από 2 τουλάχιστο από τα 13 μέλη της Κεντρικής επιτροπής της Φάταχ και από 8-9 από τους 76 του Επαναστατικού Συμβουλίου.

Σύμφωνα όμως, με πληροφορίες που έχουμε η αντίδραση ενάντια στον Αράφατ είναι πολύ πιο πλατειά, ανεξάρτητα αν δεν έχει εκδηλωθεί ακόμα ανοικτά.

Πολλοί που εναντιώνονται στην ηγεσία του Αράφατ διαφωνούν με τις πολιτικές επιλογές των «στασιαστών» και -πολύ περισσότερο, με τις μεθόδους, που επέλεξαν (Ένοπλη δράση ενάντια σε αδελφους παλαιστίνιους).

Τα καθεστώτα Άσσαντ και Καντάφι έχουν -παρα τις διαφεύσεις - ενθαρρύνει και βοηθούν τους «στασιαστές». Τα κίνητρα - ιδιαίτερα της Συρίας - είναι καθαρά. Θέλουν να εκμεταλλευτούν τη κατάσταση για να ανατρέψουν τον Αράφατ και για να περάσουν κάτω από τον απόλυτο έλεγχο τους την Ο.Α.Π. αφαιρώντας κάθε ίχνος ανεξαρτησίας της οργάνωσης.

Μ' αυτό τον τρόπο ελπίζουν πως θα μπορούσαν στο μέλλον να αφαιρέσουν τα δόντια από την παλαιστινιακή επανάσταση την οποία φοβούνται - και να χρησιμοποιήσουν την Ο.Α.Π. για δικούς-τους διπλωματικούς σκοπούς. (Διαπραγματεύσεις για ανάκτηση των υψωμάτων Γκολαν από το Ισραήλ, διαμάχη με την Ιορδανία ανύψωση κύρους στον Αραβικό κόσμο κλπ). Πίσω από τις ριζοσπαστικές διακηρύξεις του Άσσαντ βρίσκεται μια μεγάλη υποκρισία κι αυτο φαίνεται πως το αγνοούν οι «στασιαστές». Κινδυνεύουν έτσι να γίνουν πόνια στα χέρια του Συριακού καθεστώτος, μετατρέπόμενοι σε μια νέα Σαΐκα (Παλαιστινιακή οργάνωση - δορυφόρος του Συριακού καθεστώτος).

Η Συρία απόδειξε πολλές φορές πως δεν ενδιαφέρεται να μπει σε πόλεμο με το Ισραήλ. Όταν πέσει κιν-

δύνευαν οι Παλαιστίνιοι στο Λίβανο από τα Ισραηλικά τανκς και την αεροπορία οι Σύριοι κρατήθηκαν προσεκτικά μακριά από τις συγκρούσεις μέχρι που απειλήθηκαν οι στρατηγικής σημασίας θέσεις-τους στην κοιλάδα Μπεκάα. Στο τέλος - τέλος «κατάφεραν» να μπουν σε μια μόνο σοβαρή εφορεία με τους Ισραηλίτες όπου αφού απόδειξαν την στρατιωτική τους κατωπρότητα, σταμάτησαν τις εχθροπραξίες.

Όσο για τον «επαναστάτη» Γκαντάφι η μόνη βοήθεια που είχε να προσφέρει στους ηρωικούς Παλαιστίνιους μαχητές (εκτός από την οικονομική/όπλα) ήταν να τους συμβουλέψει να πεθάνουν μέχρι τον τελευταίο για να γίνουν ηρωομάρτυρες του Αραβικού έθνους!

Το πόσο το Συριακό καθεστώς φοβάται την Παλαιστινιακή επανάσταση το απέδειξε επανειλημμένα με πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα τη στάση τους στα γεγονότα του 76. Όταν με το ξεδιπλωμα του εμφύλιου πολέμου οι Παλαιστίνιοι σε συνεργασία με τη Λιβανέζικη αριστερά βρίσκονταν στα πρόθυρα της νίκης η Συρία εισέβαλε στο Λίβανο, κατέπνιξε το κίνημα, ανέτρεψε το ισοζύγιο δυνάμεων κι έπαιξε το ρόλο του καταστολέα της επανάστασης.

Μήπως ο Άμπου Μούσσα κι οι ένοπλοι άντρες-του αγνοούν την Παλαιστινιακή ιστορία; Μήπως είναι δύσκολο να δουν πως ακόμα και στην περίπτωση που οι Άσσαντ - Καντάφι σπρώχνουν τους ίδιους και την Ο.Α.Π. σε νέα έξαρση ανάρτησης δράσης αυτο θα γίνεται με κίνητρο την διατήρηση του «περου αγώνα» ενάντια στο Ισραήλ για να κρατούν έτσι, τις δικές-τους μάζες μακριά από τα κοινωνικο-οικονομικά προβλήματα αμβλύνοντας τη διάθεση-τους για ανατροπή των καθεστώτων που τις καταπιέζουν;

Οι Παλαιστινιακές μάζες, οι πιο καταπιεσμένες οι πιο καταπιεσμένες μάζες της Μέσης Ανατολής, δεν έχουν να κάνουν τίποτε με τους βασιλιάδες, τους σείχηδες και τους διχτάτορες της περιοχής. Στην κρίσιμη στιγμή αυτοί θα κάνουν πίσω αφήνοντας τους ηρωικούς παλαιστίνιους να θυσιάζονται «για το Αραβικό Έθνος». Μέχρι πότε λοιπόν οι Παλαιστίνιοι θα χρησιμοποιούνται σαν εξλαστήρια θύματα για τα συμφέροντα αυτών των καλοβλεπόμενων κυρίων;

ΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗΝ ΤΑΣΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Είναι για χάρη της συμμαχίας μ' αυτούς τους κυρίους που η ηγεσία της Ο.Α.Π. κρατήθηκε στο παρελθόν μακριά από τους αναπτυσσόμενους κοινωνικούς αγώνες στις χώρες της Μέσης Ανατολής, που είναι εξίσου σημαντικός με τον αγώνα ενάντια στο Σιωνισμό.

Ευκαιρίες για ταξικές φύσης αγώνες υπήρξαν πολλές στο παρελθόν, τις απόφυγε όμως η ηγεσία της Ο.Α.Π.

Αν η ηγεσία αυτή ήταν εφοδιασμένη μ' ένα επαναστατικό πρόγραμμα και μια σοσιαλιστική προοπτική ο Χουσεΐν θα μπορούσε να είχε ανατραπεί στην Ιορδανία το 1970. Το ίδιο στο Λίβανο. Όταν ξεσπασε ο εμφύλιος το 75 ξεκίνησε πά-

νω σε ταξικές γραμμές. Όπως όμως δήλωσε πριν λίγους μήνες στη Λε Μοντ ο Άμπντελ Σάλεχ - μέλος τότε της Εκτελεστικής επιτροπής της Ο.Α.Π. :

«Κάναμε το παν για να κρατηθούμε μακριά από τον Εμφύλιο πόλεμο στο Λίβανο. Πολλές φορές ο Γιάσερ Αράφατ προσπάθησε να βρει τρόπους συνεννόησης με τον Μπασίρ Τζεμαγιελ (τότε αρχηγό των ακροδεξιών Φαλαγγιτών - Δ.Μ) έστρω κι αν αυτο σήμαινε ίσως την αποξένωση μας από τη Λιβανική αριστερά, χωρίς όμως να τα καταφέρουμε...»

Η πρόσφατη πείρα εξ άλλου έχει αποδείξει πως η μεγάλη δύναμη της Παλαιστινιακής επανάστασης βρίσκεται στον μαζικό ταξικό αγώνα.

Τον περασμένο χρόνο είδαμε μια γεύση αυτής της δύναμης στη Δυτική όχθη. Οι απεργίες, διαδηλώσεις και συγκρούσεις στις οποίες έλαβαν μέρος εκατοντάδες χιλιάδες παλαιστίνιοι τράναξαν πραγματικά τα θεμέλια του Ισραήλ.

Παρα τις συνέπειες - 30 νεκροί, 300 πληγωμένοι, 4000 καταδικές - φυλακίσεις, το ηθικό των μαζών δεν κάμφθηκε και συνεχίζεται αμείωτο. Στις 6 του Ιούνη, μέρα εθνικού πένθους για την πρώτη επέτειο της εισβολής, ο Λίβανος παράλυσε απο γενική απεργία, ενώ η κατεχόμενη Δυτική όχθη είδε νέα έξαρση μαζικών κοινητοποιήσεων.

Στο μεταξύ οι δονήσεις έφτασαν στα σπλάχνα της Ισραηλτικής κοινωνίας. Οι Ισραηλτικές μάζες δεν μπορούσαν πια να ξεγελαστούν από τους εθνικιστές ηγέτες - του ό,τι επρόκειτο για μερικούς τρομοκράτες που θέλουν να ριξουν όλο τον Ισραηλιτικό λαό στη θάλασσα.

Η κρίση στη Δυτική όχθη, μαζί με τις συνέπειες που πληρώνουν οι Ισραηλίτες εργαζόμενοι στο βρώμικο πόλεμο/κατοχή του Λιβάνου είχαν τεράστια επίδραση στις συνειδήσεις των μαζών στο Ισραήλ. Το αντιπολεμικό κύμα ογκώθηκε σε πρωτοφανή επίπεδα (διαδηλώσεις εκατοντάδων χιλιάδων, συγκρούσεις με την αστυνομία και το στρατό) ενώ πολλοί Ισραηλίτες προτιμούν τη φυλακή παρα να καταταγούν στο στρατό και ν' αποσταλούν στο Λίβανο. Οι αντιδράσεις και οι πιέσεις οδήγησαν σε δικές στρατιωτικών παρατίσεις (Σιαρον) και γενικά σε μιαν ολόενα ογκούμενη καταδίκη του καθεστώτος Μπεκιν. Η όξυνση της οικονομικής κρίσης μέσα στο Ισραήλ και η διέρυση του ταξικού χάσματος άρχισαν να αντιμετωπίζονται σαν συνυφασμένα θέματα με το μέλλον του κράτους, τον πόλεμο στο Λίβανο κλπ.

Οι αντιδραστικές κυβερνήσεις του Ισραήλ βασίστηκαν πάντα και βασίζονται στη χρησιμοποίηση του κινδύνου από τους «Αραβες τρομοκράτες» για να κατασιγάσουν τις εσωτερικές αντιδράσεις και να σώσουν έτσι τους εαυτούς τους και τον καπιταλισμό δικαιολογώντας ε-

τσι κι όλα τα απάνθρωπα μέτρα ενάντια στους παλαιστίνιους. Οι δυσκολίες που ολόενα βρίσκουν για να δικαιολογούν αυτές τις ενέργειες φθίνουν με τον καιρό όσο ξεγυμνώνονται μπροστα στις μάζες κι όσο -παρα την Αμερικανική βοήθεια - η οικονομική κρίση συνεχίζεται.

Δεν πρέπει να υπάρχει λοιπόν καμμία αμφιβολία πως το μέλλον των Παλαιστινίων είναι άρρηκτα δεμένο με το μέλλον των υπόλοιπων Αραβικών λαών κι ιδιαίτερα - κι απο κάθε άποψη (οικονομική, γεωγραφική, πολιτική) με το μέλλον της Ισραηλτικής εργατικής τάξης.

Μπορεί οι Παλαιστίνιοι μαχητές να βρίσκονται σήμερα κατασπαρμένοι, απογοητευμένοι και προδωμένοι στις διάφορες αραβικές χώρες. Έχουν όμως συμμάχους και μπορούν να αποκτήσουν κι άλλους ανάμεσα στις καταπιεσμένες, εκμεταλλευόμενες μάζες των χωρών αυτών και στο ίδιο το Ισραήλ.

Σ' αυτο-τους τον αγώνα δεν έχουν ανάγκη απο «ηγέτες» που βασίζουν τις ελπίδες τους είτε στην υποστήριξη του Ρήγκαν και του Χουσεΐν ή του Άσσαντ και του Γκαντάφι. Οι Παλαιστίνιοι εργαζόμενοι έχουν άμεση κι επειγούσα ανάγκη για ηγέτες που θα ανυψώσουν τη σημαία του διεθνισμού, ενώνοντας τους λαούς της περιοχής - Αραβες κι Ισραηλίτες - στον αγώνα για τα κοινά-τους οικονομικά και κοινωνικά συμφέροντα.

Για μια ηγεσία που θα ανυψώσει το λάβαρο του Σοσιαλισμού και της Σοσιαλιστικής Ομοσπονδίας των κρατών της Μέσης Ανατολής σαν το μόνο μέσο για

Γιάσερ Αράφατ: Η ηγεσία του στην Ο.Α.Π. αμφισβητείται σοβαρά

την πραγμάτωση των εθνικών και κοινωνικών πόθων όλων των λαών της περιοχής.
Δώρος Μ.

ΧΙΛΗ

Συνέχεια από τη σελ. 9

πνίγηκε απο το λαό, οι εργάτες κατελάμβαναν τα εργοστάσια και εξοπλιζονταν κρυφά για να αντιμετωπίσουν την αντίδραση. Και ήταν τότε που ο Αλλιέντε μαζί με το Κ.Κ. πέρασαν το νόμο για τον «αφοπλισμό και τον επαγγελματικό χαρακτήρα των συνδικάτων» δίνοντας τα περιθώρια και τις εξουσίες στην αστυνομία και το στρατό να συλλαμβάνουν και να βασανίζουν συνδικαλιστές και εργάτες.

Αυτή η λανθασμένη αντίληψη για το ρόλο του Κράτους και του στρατού, για το ειρηνικό και κοινοβουλευτικό πέρασμα στο σοσιαλισμό, είχε σαν αποτέλεσμα, η αντίδραση να πάρει την ηγεσία στο στρατό και η Χιλιανή εργατική τάξη να οδηγηθεί στην πιο μεγάλη ήττα της ιστορίας-της.

Τη δικτατορία ακολούθησαν εκατοντάδες δολοφονίες χιλιάδες συλλήψεις και φυλακίσεις. Μεταξύ αυτών περιλαμβάνονται και συνδικαλιστές ηγέτες, χιλιάδες αγνοούμενοι και βασανι-

στήρια, έλεγχος εργατικών συνδικάτων και καταπάτηση στοιχειωδών ελευθεριών του ατόμου.

Στη Χιλή αποδεικνύεται για μια ακόμη φορά η αδυναμία του καπιταλισμού να σπρώξει την κοινωνία μπροστά.

Η μορφή διακυβέρνησης της κοινωνίας είτε είναι φασιστικοστρατιωτική είτε είναι αστικοδημοκρατική, είναι ανίκανη να δώσει λύσεις στα προβλήματα του λαού.

Για την οικονομική και κοινωνική κρίση ένοχος είναι ο καπιταλισμός. 10 χρόνια δικτατορίας και καταπάτησης των εργατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών δεν έλυσαν κανένα πρόβλημα. Γι' αυτό αν οι αριστερές δυνάμεις της χώρας, κατορθώσουν να ενώσουν και να συντονίσουν το πανίσχυρο εργατικό κίνημα και τις λαϊκές μάζες με ξεκάθαρους ταξικούς προσανατολισμούς για ανατροπή της δικτατορίας και του καπιταλισμού τότε τίποτε δεν μπορεί να σταθεί στο διάβα τους.

Π.Σ.

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Ο φερετζες της Μαριορι

Ο ΦΕΡΕΤΖΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΟΡΙ

«Όλα τάχε η Μαριορι, ο φερετζες της έλεπε». Έτσι και φέτος μετα απο μερικές επαρχιακές περιπλανήσεις η Carlsberg βρήκε το φερετζε για να την χαρίσει στην Μαριορι της. Αφου σ' όλα αυτά τα χρόνια φρόντιζε για την πρόικα των προσφυγοπούλων καιρος ήταν και για τον φερετζε.

Κι' εμεις στιβαγμένοι κά-

τω απ' την πασαρέλα, φορτωμένοι με την σεξουαλική καταπίεση μας, θα κάνουμε το μάτι μας γαρίδα, ποια έχει το πιο ωραίο στήθος, το ποιο ωραίο πόδι, ποια κουνιέται καλύτερα. Όσο για το πρόσωπο το βλέπουμε κι' αργότερα.

Και πάνω από μας η Κριτική επιτροπή, που όλα τα ξέρει και όλα τα κρίνει. Και αφού χαϊδέψουν με τα μάτια τους τα κορμια των κοριτσιών, αφήνοντας σαχλα χαμογελα, όλο χάρη για τον άχαρο

ρόλο τους, θα μας πουν: «Ίδου η Miss Cyprus εν τω μέσω της νυκτος του νου μας. Κι' έτσι χάρις στην πάνσοφη Κριτική Επιτροπή μας θα αντιπροσωπευθούμε επαξίως στο Διεθνές δουλεμπόριο καλιγραμμής σαρκος.

Και έτσι μετα απο όλην αυτή τη φιέστα ο καθένας θα πάρει το δρόμο του. Εμεις για το σπίτι τα κορίτσια για την Εταιρεία που όλο κάτι έχει να μας διαφημίσει απο αναψυκτικά μέχρι απορρυπαντικά και καλτσον όλα δοσμένα με

λίγη γάμπα και πολλή χάρη.

Καθως τα γράφω αυτά σκέφτομαι ότι ίσως αδικω όσους καταπιάνομαι πιο πάνω μαζί τους. Γιατι στο κάτω κάτω της γραφής σε μια πασαρέλα είμαστε όλοι. Άλλος δείχνει τα μπράτσα του, άλλως τα πτυχία του, ότι έχουμε και δεν έχουμε λοιπον μήπως αρπάξουμε κι εμεις την ευκαιρία.

Κι' η Κριτική Επιτροπή μας μια παρέα αργόσχολων αστων που μοιράζουν την ώρα τους ανάμεσα στο ουίσκι και τους πληρωμένους

έρωτεςσε βάρος μιας ολόκληρης κοινωνίας που δεν κατάφερε να τους απαλλάξει απ' το θεάρεστο έργο τους.

Κι' όπως τα κορίτσια με το μικίνι έτσι κι' εμεις, όταν κλείσουν τα «φώτα της ράμπας», τριγυρνάμε εκδίδοντας το σώμα μας στην κάθε λογής Ρηγένης, περιμένοντας τον κάθε αστο νταβαντζη, ν' αγοράσει το αίμα μας.

Τι μας έχει μείνει λοιπον να ξεπουλήσουμε ακόμα; Ένας φερετζες κι ας λείπει της Μαριορι.

ΓΙΩΡΓΟΣ Κ.

ΕΠΑΡΧΙΑΚΕΣ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΕΙΣ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΡΝΑΚΑΣ

Για την κομματική γραφειοκρατία οι επαρχιακές συνδιασκέψεις του κόμματος δεν ήταν τίποτε λιγώτερο από μια δοκιμασία. Ήταν στην ουσία τρεις ώρες κατα τη διάρκεια των οποίων έπρεπε να συζητηθούν τρία θέματα και τα οποία η γραφειοκρατία προσπαθούσε να περάσει στα γρήγορα, προτού προλάβει να εκδηλωθεί σοβαρή συζήτηση. Το ότι ο χρόνος ο οποίος δινόταν στην κομματική βάση για να συζητήσει την οργανωτική κατάσταση στην επαρχία, να κάνει μια ανασκόπηση της πορείας της επαρχιακής οργάνωσης από την περασμένη συνδιάσκεψη (έκθεση δράσης), και να συζητήσει την πολιτική κατάσταση όπως είναι σήμερα διαμορφωμένη, ήταν μόνο 3 ώρες τη στιγμή που στη βάση κάθε επαρχίας δίνεται αυτή η ευκαιρία το πολύ ΜΟΝΟ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΑΘΕ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ δείχνει πως ανηλεώς γίνεται η ηγεσία την έννοια της Συνδιάσκεψης και της επαφής με τη βάση, και πόση σημασία δίνει στις απόψεις των μελών και στη συζήτηση μαζί τους. Σε τρεις ώρες δεν είναι δυνατό να συζητήσετε καλά-καλά ΕΝΑ θέμα, όχι τρία — αν είναι να έχεις μια σοβαρή συζήτηση για την δουλειά δυο ολοκληρωμένων χρόνων που έχουν περάσει!

Σε κάθε επαρχιακή συνδιάσκεψη παρόντες ήταν μαζί με τα μέλη της Ε.Ε. ο Βάσος Λυσοαρίδης, ο Τάκης Χ' Δημητρίου και ο Δώρος Θεοδώρου. Από ποτε οι τρεις ανώτεροι αξιωματούχοι του κόμματος (Πρόεδρος, Γ.Γ. και Κ.Ο.Γ.) παίρνουν βόλτα τις Επαρχιακές ακόμα και περιφερειακές (π.χ. Αμμοχώστου 11.6.83) Συνδιασκέψεις, αφού υπάρχουν τα επαρχιακά σώματα; Κι από πότε, τον πρόεδρο της Συνδιάσκεψης κάνει ο πρόεδρος του κόμματος, τη στιγμή που μέχρι πριν λίγα χρόνια ο πρόεδρος του κόμματος καθότα ανάμεσα στους προσκεκλημένους και μιλούσε όταν τον καλούσε το προεδρείο για να αναλύσει κάποιο ζήτημα (βασικά βέβαια το πολιτικό) παρά' όλο που συχνά περιόριζόταν σε απλοχαιρετισμό; Η ηγεσία κατέβασε στις Επαρχιακές συνδιασκέψεις το βαρύτερο πυροβολικό της ή καλύτερα το τελευταίο της κανόνι: την ανώτατη ηγεσία. Ο λόγος είναι απλός: οι επαρχιακές επιτροπές δεν μπορούσαν να ελέγξουν τις συνδιασκέψεις γιατί έχουν αποδείξει την ανικανότητά τους και έχουν χάσει το σεβασμό της βάσης. Η ηγεσία παίζει το τελευταίο χαρτί της: τον Β. Λυσοαρίδη. Μόνο αυτός έχει ακόμα τη δυνατότητα να καθλώνει τη βάση, και να συγκρατεί τον αναβρασμό της. Η γραφειοκρατία ξέρεται παρα πολύ καλά γιατί πρέπει να στέλνει το Β.Λ. σ' όλες τις επαρχιακές συνδιασκέψεις — δεν της αρέσει αλλά είναι αναγκασμένη να το κάνει.

Αυτά δεν πρέπει να δίνουν την εντύπωση ότι η βάση είναι έτοιμη να ξεσηκωθεί και να ανατρέψει τη σημερινή ηγεσία. Απλώς σημαίνουν ότι έχουν ξεκινήσει μέσα στη βάση

μερα οι «ηγέτες» αποκαλύπτονται ο ένας μετά τον άλλο στα μάτια της βάσης — το ζήτημα είναι η αποκάλυψη της ηγεσίας σαν πολιτική ηγεσία κι όχι σαν άτομα.

Αυτή είναι μια σχετικά αργή πορεία της οποίας ο ρυθμός καθορίζεται από τη συνισταμένη των αντικειμενικών συνθηκών από τη μια και των συγκεκριμένων πολιτικών επιλογών της ηγεσίας από την άλλη. Η βάση διαμορφώνει απόψεις μέσα από τις εμπειρίες της. Η δυνατότητα της να συζητά δημοκρατικά είναι ένα σημαντικό βοήθητικό παράγοντας στη συνειδητοποίηση της βάσης. Αυτό τον παράγοντα προσπαθεί να εξαφανίσει η ηγεσία σε σχέση με τις επαρχιακές συνδιασκέψεις. Κάνοντας τα αυτο όμως, δίνει διαφορετικού είδους ερεθίσματα στη βάση: οι συνέδροι φεύγουν ανικανοποίητοι και διερωτούνται γιατί δεν έγινε συζήτηση.

Αυτο το αίσθημα ήταν ιδιαίτερα έντονο στην επ. συνδιάσκεψη Λ/σου, πράγμα που αναλύθηκε στο περασμένο τεύχος της Σ.Ε. Στο σύνολο της σχεδόν η βάση έμεινε ανικανοποίητη και ένα μεγάλο μέρος των συνέδρων έφυγαν αγανακτισμένοι. Για τους συνέδρους, ήταν ανεξήγητη η αφαίρεση του λόγου από τους αντιπροσώπους της περιοχής Λάνιας, στην οποία η ομάδα βάσης έχει πάνω από 10 χρόνια ζωη και γνωστή αντιστασιακή παράδοση από το 74. Ακόμα χειρότερη εντύπωση δημιούργησε η τρομοκρατία που το προεδρείο πέρασε στη συνέχεια.

Στη Λευκωσία τα πράγματα ήταν πιο εύκολα για τη γραφειοκρατία. Με σχετικά ανώδυνο τρόπο δεν επέτρεψε τη συζήτηση. Μόλις άρχι-

νήσει της συζήτησης για μετά από την πολιτική εισήγηση του Β.Λ. Αυτή η θέση πέρασε δίχως πρόβλημα γιατί δόθηκε η εντύπωση πως έτσι θα γινόταν πιο ολοκληρωμένη συζήτηση.

Σε έκπληξη όμως αυτών που περιμένα να μιλήσουν, μόλις ο Β.Λ. τέλειωσε την ομιλία του, τα μάζεψε κι έφυγε γιατί βιαζόταν (το γιατί δεν το εξήγησε).

Λόγω του έντεχνου τρόπου με τον οποίο η γραφειοκρατία απόφυγε τη συζήτηση, η βάση πλατείει, δεν έπιασε την ουσία του ζητήματος. Την επάσαν όμως τα πιο αναπτυγμένα στελέχη και μέλη τα οποία περιμένα να δουν να διεξάγεται μια σοβαρή συζήτηση ειδικά γύρω από το θέμα της εκλογικής αποτυχίας. Για μερικούς τουλάχιστο η συνδιάσκεψη ήταν ένα αποφασιστικής σημασίας μάθημα.

Η ΛΑΡΝΑΚΑ ΕΦΕΡΕ ΣΕ ΔΥΣΚΟΛΗ ΘΕΣΗ ΤΗ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ

Στη Λάρνακα όμως τα πράγματα δεν ήταν πολύ ευχάριστα για τη γραφειοκρατία. Δεν μπόρεσε να αποφύγει τη συζήτηση, η οποία περιστράφηκε κατά κύριο λόγο γύρω από τις αποβολές και την Αριστερή Πτέρυγα.

Μετά την ανάγνωση της Εκθέσης δράσης ο Κρίτωνα Γεωργιάδης, ο απο χρόνια αντιπαθητικός στη βάση Ε.Γ. επιχείρησε μια προσωπική απολογία στη συνδιάσκεψη προσπαθώντας να εξηγήσει πόσο τον αδικούσαν όσοι τον κατηγορούσαν. Τα κλαψουρισματα αυτά όχι μόνο δεν καθυσάσαν τη βάση αλλά φαίνεται πως εκνεύρισαν τα στελέχη που τον ήξεραν καλά. Αντι για «κατανόηση» ο Ε.Γ. αντιμετώπισε την επίθεση των στελεχών της βάσης. Η συζήτηση μεταφέρθηκε στις ευθύνες της Ε.Ε. η οποία για δυο χρόνια από την περασμένη συνδιάσκεψη στην οποία εκλεγκε, ήταν σαν να μην υπήρχε.

Απαντήθηκε σε μεγάλο βαθμό η λασπαλογία που έπιασε ενάντια στους αποβλημένους στη Λάρνακα (ειδικά το αισχρό ψέμα που κυκλοφόρησε η γραφειοκρατία ότι οι πρώτοι αποβλημένοι έκλεβαν λεφτά του κόμματος) και έγινε μια προσπάθεια σωστής ανάλυσης των εκλογικών αποτελεσμάτων και συζητήθηκαν σε μεγάλο βαθμό οι λανθασμένες πολιτικές επιλογές της ηγεσίας.

Στις επικρίσεις της βάσης απάντησε η γραφειοκρατία. Με τη σειρά μίλησαν τα μέλη του πολιτικού γραφείου, Πρέντζας, Χ' Δημητρίου, Θεοδώρου και Λυσοαρίδης. Η απάντησή τους διάρκεσε 2 περίπου ώρες! Δεν ήταν τίποτε άλλο από μια προσπάθεια να παρακάμψουν με ασάφειες την ουσία των διαφωνιών, και να ξεσπασθούν σε λασπαλογία ενάντια στην ΑΠ. Πράχτορες, ξενοκίνητοι που θέλουν να διαλύσουν το κόμμα: αυτή ήταν η μουσική της γραφειοκρατίας. Φανταστικές συσκέψεις με φανταστικούς πληροφοριοδότες, οι οποίοι όμως δεν ήταν παρόντες (!) όπως επίσης δεν ήταν ούτε αυτοί που κατηγορούσαν για να απαντήσουν. Η προσπάθεια της γραφειοκρατίας να παρουσιάσει κάποιο νεαρό (με τ' όνομα Μάνθος) σαν πρώην «μέλος» της αριστερής πτέρυγας ο οποίος θα εξηγούσε στη συνδιάσκεψη πως η ΑΠ έχει σαν στόχο να βλάψει το κόμμα, αποδείχτηκε μπουμπεραγκ: ο νεαρός, προτού μπορέσει να αρθρώσει καλά-καλά μια πρόταση, καταρρέυσε στη σκηνή και έφυγε κλαίοντας. Ήταν φανερό πως βρισκόταν εκεί, κάτω από τεράστια πίεση και τους εκβιασμούς, ίσως, της γραφειοκρατίας.

Η ώρα 1.00 μ.μ., τη στιγμή που η Συνδιάσκεψη θάπρεπε, συμφώνα με το πρόγραμμα να κλείνει, συζητήσαν ακόμα η έκθεση Δράσης.

Η Λάρνακα ήταν, τελικά, η μοναδική επαρχία στην οποία η βάση μπόρεσε να μιλήσει και να φέρει σε δύσκολη θέση τη γραφειοκρατία. Η λόγοι γι αυτό είναι διάφοροι: οι κυριώτεροι είναι το γεγονός πως οι αποβολές ήταν πρόσφατες και το ότι η ΑΠ έκανε συστηματική δουλειά μέσα στη βάση τις 2 εβδομάδες πριν από τη Συνδιάσκεψη. Αποτέλεσμα ήταν ότι η γραφειοκρατία δεν μπόρεσε να πείσει. Η ΑΠ είναι ψηλά στη συνείδηση κάθε ΕΔΕΚίτη στην επαρχία, και οι απόψεις της καθώς κι ο ρόλος της προβληματίζουν σοβα-

ρα τα μέλη και στελέχη της Επ. Οργάνωσης.

Η έκθεση δράσης της απερχόμενης Ε.Ε. σε μεγάλο μέρος της αποτελούσε ένα οχέτο από ψέματα και λασπολογία ενάντια στην ΑΠ. Το κείμενο αυτό απαντήθηκε και διανεμήθηκε μαζί με το υπόλοιπο υλικό για τις Επ. Συνδιασκέψεις (βλέπε προηγούμενο φύλλο αρ. 131) στην κομματική βάση.

Απάντηση στην «Έκθεση δράσης» της απερχόμενης Ε.Ε. δημοσιεύουμε στη σελ. 5.

Με το τέλος των επαρχιακών Συνδιασκέψεων οι επόμενες μάχες θα δοθούν στο Συνέδριο του κόμματος που προγραμματίζεται για τις αρχές του επόμενου χρόνου. Η τακτική της γραφειοκρατίας θα συνεχίσει η ίδια: προσπάθεια να προμείνει η βάση μακριά από την πραγματικότητα. Η ΑΠ θα καταβάλει κάθε προσπάθεια να βρεθεί ξανά κοντά στη

βάση, να συζητήσει τις θέσεις της και να βάλει τις απόψεις της για το τι πρέπει να γίνει για να πάει το κόμμα μπροστά.

Πολλά όμως στέκουν στην ίδια τη βάση. Η δημοκρατία μέσα στο κόμμα, που ξεκινά από την έγκαιρη παρουσίαση των εγγράφων στις Ο.Β. δεν είναι κάτι το οποίο μπορεί να παραχωρηθεί: χρειάζεται η έντονη πίεση της βάσης που θα αναγκάσει την ηγεσία να λαμβάνει περισσότερο υπόψη τα μέλη. Ένα σημείο, σημαντικό, πρέπει να μεταφερθεί και στο τελευταίο μέλος του κόμματος: αν θέλουμε να δούμε το κόμμα να πηγαίνει μπροστά, να αναπτύσσεται και να ξεκαθαρίζει το σοσιαλιστικό του χαρακτήρα, αυτοεξαρτάται αποκλειστικά και μόνο από την αποφασιστικότητα της βάσης να το βάλει στη σωστή πορεία.

ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΠΑΤΣΟΣ

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση

σοσιαλιστική

εκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΓΡΑΦΕΙΑ:

Αγίου Δομετίου 53
Εγκωμη - Λευκωσία
Τηλ. 61553

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

Για ένα χρόνο, 12 φύλλα:
Εσωτερικό: £2.500
Εξωτερικό:
Ελλάδα: £3.500
Ευρώπη: £4.000
Αμερική: £4.500

Απο τις πληροφορίες που έχουμε η Ε.Ε. Λ/σου επισκέφθηκε την Ο.Β. Λάνιας για να συζητήσει την «παρεξήγηση» που προκίνησε στη συνδιάσκεψη. Τα μέλη της Ο.Β. ζήτησαν αποκατάσταση του κύρους τους και των δικαιωμάτων τους σαν πλήρη μέλη. Η Ε.Ε. έφυγε δίχως να δώσει συγκεκριμένη απάντηση και αφήνοντας το θέμα «ανοικτό». Αποφασίστηκε δίχως όμως να οριστεί, μια επόμενη συνάντηση.

Οι συντρόφοι της Ο.Β. της Λάνιας, ακόμα οι συντρόφοι της περιφέρειας στην οποία οι συντρόφοι της περιφέρειας στην οποία ανήκει η Λάνια, θα διαπράξουν τεράστιο λάθος αν επαναπαυθούν στις αφηρημένες υποσχέσεις της Ε.Ε. Η Ε.Ε. δουλεύει στη βάση προαποφασισμένη ταχίτικη: να χρησιμοποιεί τους συντρόφους στο βαθμό που της είναι δυνατό, να μπορεί εύκολα να τους παραγνωρίζει όταν αυτοί έχουν απαιτήσεις, και να έχει τη δυνατότητα να τους ξεφορτωθεί ανώδυνα αν σε κάποιο στάδιο χρειαστεί να τους ξεφορτωθεί.

Αυτή η ασάφεια που χαρακτηρίζει την Ε.Ε. της δίνει τη δυνατότητα να έχει τα ωφέλη για το κόμμα που της δίνει η παρουσία Ο.Β. στην περιοχή (π.χ. 25% οι ψήφοι για την ΕΔΕΚ στις προεδρικές του Φεβρουάριου) να κοροϊδεύει την κομματική βάση στο σύνολο της επαρχίας ότι δεν πρέπει να ανησυχούν για τη Λάνια γιατί έχουν επιληφθεί του θέματος, αλλά ταυτόχρονα να έχει τη δυνατότητα να τους πει αμα και αν υπάρξει κάποια ρήξη ότι δεν είναι μέλη.

Το αίτημα των συντρόφων της Λάνιας πρέπει να είναι η άμεση και επίσημη (μέσα από έγγραφο προς την Επ. Οργάνωση) αποκατάσταση του κύρους και των δικαιωμάτων τους σαν μέλη. Αν αφαιρεθεί από μόνη της η Ε.Ε. δεν θα κάνει κάτι τέτοιο ποτε. Εναπόκειται στην Ο.Β. της Λάνιας να πιέσει την Ε.Ε. Και ο μόνος μοχλός τον οποίο έχει στη διάθεση της είναι η συμπαράσταση της υπόλοιπης βάσης και ειδικά της περιφέρειας Μονάγρι.

διεργασίες έντονου προβληματισμού και αμφισβήτησης οι οποίες θα χρειαστούν ακόμα ένα χρονικό διάστημα προτού ολοκληρωθούν. Ση-

σε να βγαίνει στην επιφάνεια κάποια σοβαρή αμφισβήτηση στη συζήτηση της εκθέσης Δράσης, ο πρώην Ε.Γ. Αντρέας Φρυδας, παρέπεμψε τη συ-